

Idh.
PETER DEUNOV

Conferințe
1914-1917

Peter Deunov

**CONFERINȚE
1914 - 1917**

Ecce homo

*Deci a ieșit Iisus afară, purtând
cununa de spini și mantia purpurie.
Și le-a zis Pilat: Iată Omul!
Ioan 19:5*

Prin cuvântul „om”, un bulgar înțelege o ființă care trăiește un secol întreg. Dar în limbajul original (arhaic), în limba în care a fost creată această expresie, „om” avea o altă semnificație, însemnând Iisus, Omul care vine pe Pământ, Fratele celor care suferă. Cum trebuie să înțelegem aceste cuvinte? Putem spune despre noi, când mergem în lume: „Iată *omul*”. Ca să merităm acest nume, trebuie să posedăm patru lucruri: bogăție, forță, cunoștințe și virtuți. Veți spune: „De ce bogăție?” Bogăția e terenul, condițiile în care omul poate să evolueze, este terenul pe care se dezvoltă Forța. Aceasta din urmă aduce Căldura și Lumina care exercită o influență asupra creșterii, asupra dezvoltării. În ceea ce privește Cunoașterea, aceasta este metoda prin care trebuie să înțelegem și să ne reglăm viața. Virtutea este scopul pe care trebuie să-l urmărim.

Semănați un bob de grâu, și vi se va arăta ce trebuie să faceți. Veți spune: „Cum?”. Adăugați umiditate, și razele de soare vor arăta direcția urmată de bobul de grâu: o singură direcție, spre soare, sursa vieții. Și noi, asemenea bobului de grâu, trebuie să creștem, să-L căutăm pe Dumnezeu. Dar cineva poate să întrebe: „Când bobul de grâu a crescut, atinge Soarele? Eu vreau să-L găsesc pe Dumnezeu”. Nu trebuie să știm unde se află Dumnezeu, trebuie doar să-L căutăm. Bobul de grâu a înțeles ce este Soarele și a acceptat ce dorește. Aceeași lege este valabilă și pentru noi; trebuie să ajungem la același rezultat. Trebuie să fim semănați, în viața noastră vor exista greutăți, care sunt micile obstacole necesare, la fel ca în cazul bobului de grâu; este necesară o mică apăsare și va urma

procesul de creștere, Cunoașterea; și, când vom da rod, acesta este Virtutea. Așadar, trebuie să fim semănați, acoperiți de pământ, urmează o oarecare apăsare, apoi trebuie să creștem în înălțime, să dobândim cunoștințe, iar aceste cunoștințe, după un anumit grad de creștere, trebuie să se transforme imediat în boabe de grâu. Și, apoi, Dumnezeu va porunci recoltarea grâului și va despărți utilul de inutil, grâul de neghină. Suntem născuți, adică creștem, ne dezvoltăm, murim și suntem puși în mormânt: e treieratul grâului. Și Dumnezeu va culege de pe arie ce este necesar pentru El. Asta corespunde cu șura și cu hambarul de grâu; balotul e în șură și grâul, în hambar.

Am citat la început versetul din Evanghelia după Ioan ca să vedeți cele patru lucruri pe care Hristos le aducea Crucii, cele patru lucruri pe care trebuie să le învățăm. Când așezăm Virtutea pe cap, ce n-a fost bătută în cuie, în stânga, Cunoașterea, în dreapta, Forța, și la picioare bogăția, asta înseamnă omul răstignit. Adică, atunci când batem în cuie bogăția, forța și cunoașterea, energiile lor se vor ridica spre cap, spre virtute. Când Dumnezeu vrea să facă omul bun, îl răstignește, îi bate în cuie posesiunile, forța, cunoștințele. Ce este răstignirea? Punem omul în ladă pentru ca nimeni să nu-l ia, nimeni să nu dispună de el, fiindcă Dumnezeu va dispune de el. El zice: „Când lucrez, tu vei fi calm”. Dar omul nu vrea să stea calm și Dumnezeu zice:

„Bateți-l în cuie ca să fie calm și Eu să lucrez....” Și, când suntem răstigniți, nu trebuie să plângem, fiindcă atunci Dumnezeu lucrează pentru noi.

Cel ce nu-i răstignit e nefericit. Cel ce vrea ca Dumnezeu să se ocupe de el trebuie să treacă prin acest proces de dezvoltare.

Vă vorbesc alegoric. Înainte de acest proces de dezvoltare, credința este întotdeauna necesară, o credință fermă în planul divin comun, care include toate creaturile divine. Nu trebuie să vă îndoiiți de Dumnezeu, deoarece El este perfect, atotputernic. Iisus a zis odată: „Ce e imposibil pentru om e posibil pentru Dumnezeu”. Căile divine sunt de nepătruns. Nu trebuie să credem că aceste căi ale Lui pot să fie deformate sau oprite, e imposibil. Și, când suntem invitați și am luat calea Domnului, trebuie să avem credința simplă a copiilor și să evităm viciile ca în povestea următoare.

În Anglia, un pictor celebru a vrut să realizeze un tablou care să reprezinte sărăcia extremă. S-a plimbat prin Londra zile și luni ca să găsească persoana potrivită. În fine, a găsit un copil cu haine rupte care l-a înduioșat și și-a zis: „Iată chipul pentru tabloul meu”. Pictorul s-a apropiat de copil, i-a dat cartea lui de vizită cu adresa și i-a spus: „Vino la mine peste patru zile, vreau să-ți vorbesc”. Copilul a văzut cum era îmbrăcat acel domn și și-a zis: „Cum aș putea să merg la el îmbrăcat așa cum sunt?” S-a dus la cunoștințe ca să se schimbe de veșminte și să se prezinte așa cum l-ar fi vizitat pe rege. I-au găsit haine, s-a îmbrăcat și s-a dus la pictor. „Cine ești?” l-a întrebat pictorul. „Sunt cutare”. „Pleacă! Dacă aș fi avut nevoie de o persoană îmbrăcată ca tine, aș fi putut găsi cu miile. Am nevoie de tine așa cum te-am văzut când ne-am întâlnit.”

Și noi, când Cerul ne invită să lucrăm, vrem să ne îmbrăcăm. Dar Forța nu se află în haine, pălării, mănuși și pantofi, nici în gulere, cravate și ceasuri. Ele nu reprezintă nimic important. Forța se află în mintea noastră, în inima noastră, în elanurile și aspirațiile noastre nobile de a face bine. Când avem aceste lucruri, celelalte vor veni în timp util. Oare, când ne ducem la Cer, trebuie să ne luăm cu noi hainele? Când ne cheamă la cer, Dumnezeu ne dezbracă aici. Nu vrea zdrențele noastre, ci zice: „Aduceți-l așa cum e”. Când o persoană moare, toți o părăsesc. Chiar și cei care au iubit-o zic: „Retrageți-o cât mai repede”. Unde e iubirea lor? Dar Dumnezeu n-o părăsește, ci zice: „Aduceți-mi-o, îmi trebuie așa cum e”. Și, când suntem așezați în mormânt, ce spune Dumnezeu? Începe să vorbească cu noi; morții nu se eliberează, așa cum cred unii. El ne întreabă: „Ai înțeles viața, ai înțeles sensul vieții pe care ți-am trimis-o?” Și, în această conversație, Dumnezeu își zugrăvește marele tablou. Începe următorul proces: ceilalți, după ce au dus omul la groapă, încep să plângă și-i enumeră toate calitățile, văd pictura lui Dumnezeu care reprezintă aceste calități.

Trebuie să suportăm suferințele și să tragem concluzia cuvenită. Iisus, prin suferințele Lui pământești, voia să ne dea un exemplu: trebuie să ne supunem acestui proces divin. A zis odată: „Oare n-am Eu puterea să-i cer tatălui Meu să trimită mii de îngeri ca să Mă salveze? Dar, dacă nu îndeplinesc sarcina pentru care am venit, cum se vor înălța oamenii?”. Și El însuși voia să se înalțe. Vă aflați pe pământ și, într-o zi, veți împărtăși

furtunile, greutățile și, poate, același destin. Dar, când va veni acel ceas, să nu-l socotiți o nenorocire, pentru că acolo unde nu există suferință nu există îmbogățire spirituală, unde nu sunt dureri nu există bucurii, unde nu e moarte nu există înviere. Și cel ce nu vrea să participe la suferințele omenirii nu va câștiga nimic. Și ce reprezintă suferința? O consecință a greșelilor, provocate într-o zi de incompetența noastră. Aceste greșeli pot însă să fie ispășite prin procesul suferințelor. Acest proces este o metodă prin care să ne adaptăm și să ajungem la acele vibrații înalte și ascendente care ne așteaptă în Cer. Trebuie să suportăm o sută de tristeți ca să simțim o bucurie divină. Și în acel moment vom aprecia acea bucurie și o vom păstra. Și iată de ce Dumnezeu începe cu suferințele, ca să ne călească (așa cum fierarul călește fierul ca să-l facă mai bun de prelucrat), ca să putem suporta bucuria ce va veni după aceea.

Fiecare dintre noi îi este necesar, chiar foarte necesar lui Dumnezeu. Puteți să nu fiți nimic în lume, o nulitate; pentru Dumnezeu sunteți însă o unitate importantă. Doar Dumnezeu, care ne-a trimis pe Pământ, ne cântărește suferințele, astfel că nu trebuie să vă faceți griji de ce poate gândi lumea despre voi. Cel ce v-a trimis aici se gândește la voi și vă apreciază. Important pentru voi este să aveți încuviințarea lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu e cu voi, veți fi frumoși, și lumea iubește ce e frumos. Dacă e cu voi, veți fi bogați, puternici și buni, și bunătatea este și ea apreciată.

Acum, vă voi vorbi despre Dumnezeu nu ca Ființă abstractă și dispersată în spațiu (cum spun filosofii), despre care nu știți unde se află. Vă voi vorbi despre acel Dumnezeu pentru care propovăduiesc, ce se gândește la noi, ne observă acțiunile, corectează, repară, pedepsește, îmbracă și dezbracă, ce ne pricinuiește nașterea și moartea. Ce este moartea? Dumnezeu face o operație, vede că ați pierde mult, și vă reduce procesul vieții: „Ca să nu mai facă datorii, luați-i capitalul pe care i l-am dat. Condițiile nu sunt benefice acum, lăsați-l pentru altă dată, aduceți-l la Mine”. Și, în acest proces, credem că lumea ne-a uitat. Dar, dacă lumea ne uită, Dumnezeu se gândește la noi. Și lumea trebuie să ne uite cu orice preț... O tânără nu se va căsători dacă iubește toți băieții, trebuie să aleagă unul și să zică: „El e lumea mea”. Și, în viață, acest lucru e adevărat. Trebuie să aveți un singur Dumnezeu. În lume există multe

divinități care ar vrea să vă atragă, dar trebuie să vă găsiți Dumnezeu vostru, cu care puteți să trăiți, să vă dezvoltați și să vă îmbogățiți spiritual.

Scriptura spune: „Dumnezeu nu e doar în cer, ci trăiește și în inimile celor smeriți”. Așadar, prima calitate pe care trebuie s-o dobândiți, pentru ca El să înceapă să trăiască în voi, este smerenia. Dar această smerenie nu e cea a oii: după ce ați fost bătuți și vi s-au rupt picioarele, nu trebuie să spuneți: „Nu se poate face nimic”. Nu e smerenie dacă, după ce vi se fură avutul, vă ziceți: „Să rămânem umili”. Smerenia este atunci când, posedând toate bogățiile, forța, cunoștințele, bunătatea, deveniți conștienți de ele și ziceți: „Doamne, tot ce am e la dispoziția Ta”. Și, acum, fiecare face după cum urmează: toți predică Evanghelia și toți repară lumea. Dar, când Dumnezeu ajunge la pungile lor pline, ei strigă: „Ah, nu Te atinge! Jumătate putem să dăm, totul, nu!” Cât privește forța, ei zic: „Nu poți să dispui de toată forța mea!” Dar, la nevoie, îl rugăm să ne călăuzească și să ne ajute. Acest mod de a înțelege viața predomină în toate filosofii, de o mie de ani. Și de aici vin necazurile noastre. Și Iisus, prin viața Lui, ne arată Calea.

Mulți oameni consideră că în momentul în care devin creștini trebuie să părăsească lumea. Puteți renunța la casele voastre, la bogății, la soții, la copii și totuși să continuați să vă gândiți la toate acestea. Puteți să vă retrageți într-o mănăstire foarte izolată și totuși să gândiți: „Ce se întâmplă cu soția, cu copiii mei, cu casa mea?” Și asta înseamnă că n-ați renunțat la ele, că nu sunteți liberi. A renunța la lucruri nu înseamnă a le uita, ci a lăsa oamenii liberi, a lăsa soția și fiul să se comporte după voia lor. A renunța la lume înseamnă a o părăsi, nu a o împiedica să-și continue calea. Putem să facem un singur lucru, să profităm de asta. Așadar, nu putem să oprim viața, ci doar să profităm. Și Iisus ne spune clar și fundamental: „Dacă mă iubiți!”. Și trebuie să-L iubim. Nu zice: „Vai de voi dacă nu Mă iubiți!”. Nu! Dumnezeu nu vrea niciodată de la noi sacrificii forțate. Oamenii spun: „De ce Dumnezeu, de vreme ce este atotputernic, nu aranjează lumea?” - „Cum s-o aranjeze?” - „Celui care minte să i se usuce limba, celui care fură să-i cadă mâna”. Am avea atunci o lume doar de muți și infirmi. Ar fi plăcută o astfel de lume? Dar Dumnezeu dă o direcție absolut contrară, urmează un proces contrar și zice că cel care vrea să

fie stăpân trebuie să fie servitor. Acest proces e următorul: de obicei, oamenii puternici vor ca toate râurile să se verse în propriul lor râu, însă, în ceea ce privește Binele, acest proces este cu totul contrar: Dumnezeu Se răspândește în pâraie și, în loc să le dirijeze, le lasă să se călăuzească singure. Puteți să faceți o mică experiență acasă: emiteți un gând despre care vreți să vă guverneze, acceptați gândul de a fi servitori, deveniți servitori în numele lui Dumnezeu. Și atunci veți înțelege poziția lui Dumnezeu.

Îl căutați pe Dumnezeu în Cer, dar nu-i acolo. Când gemeți și suferiți, El se află în voi. Și ceea ce oamenii numesc evoluție, progres este procesul în care lucrează Dumnezeu. El e cel mai bun lucrător. Unii se plâng: „De ce nu ne vede Dumnezeu suferința?”. Dar El zice: „N-am timp. Sunt foarte ocupat cu treburile voastre, sunt ocupat cu treburile voastre cele mai importante. Când îmi va rămâne timp, mă voi ocupa și de micile voastre neînțelegeri”. Aceasta nu-i o alegorie, ci realitatea. Există un verset în Sfânta Scriptură în care Dumnezeu spune: „Eram în Israel ca un car încărcat, în care se punea întruna de toate”. Dar suferințele pe care le simțim aici sunt suferințele lui Dumnezeu. El suferă și plânge în voi. Se zice: „Plâng, sufletul meu e trist”. Dar, când spunem „Doamne, iartă-mă, Ți-am pricinuit atâtea suferințe prin gândurile și faptele mele impure”, atunci pășim pe Calea adevărată care ne va salva de răul prezent.

Și, în fine, trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să Se afirme în noi. L-am legat cu sfori și L-am bătut în cuie. Trebuie să-L așezăm în mormânt și să-L lăsăm liniștit, și atunci va învia și ne va elibera. Și să fiți siguri că noi, oamenii, îi barăm drumul, nu diavolii barează drumul lui Dumnezeu. Deoarece a stabilit legea libertății, nu poate, nu vrea s-o schimbe. Și, înainte de a ajunge la această conștiință de a ne supune de bunăvoie, El nu ne va salva. Conștiința că trebuie să fim asemenea Lui trebuie să pătrundă adânc în noi. Atunci, bogățiile, forța, virtuțile noastre vor fi folosite pentru înălțare, înălțarea cui? A fraților noștri, a apropiaților noștri. Fiecare dintre voi trebuie să caute și să prețuiască sufletele fraților lui, nu să le iubească trupurile. Și pot să vă spun că Iisus, de când a venit aici, n-a părăsit Pământul. Trăiește printre oameni, lucrează printre ei și trebuie deja să învie în noi. Să avem credință, dar nu credința și teama pe care

le-au avut evreii: „N-avem alt rege decât Cezar”. Și, când acel Cezar, câțiva ani mai târziu, a distrus Ierusalimul și le-a dăruit Templul, l-au dezavuat. Putem și astăzi să spunem „Cezar e regele meu”, dar consecințele vor fi aceleași.

Să revenim. În primul rând, trebuie să trăim în această lume ca să ne pregătim. Nu putem să trăim în Cer, deoarece căldura și lumina sunt acolo foarte puternice. Așa cum grădinarul care plantează brazi de munte face întâi diferite altoiri ca să-i aclimatizeze, nici Tatăl Ceresc nu ne poate lua de aici și să ne sădească direct în grădina raiului.

Chiar și sistemul nostru școlar este organizat în acest fel: trebuie să trecem prin clasa întâi, a doua și următoarele, ca să ajungem la universitate și apoi să trăim în lume. Cel ce vrea să evolueze trebuie neapărat să se adapteze întotdeauna la metodele cultivării. După părerea mea, un creștin nu trebuie să fie stupid și să spună: „Ce ne dă Dumnezeu?”. După ce ați arat ogorul, semănați grâul, pentru că, dacă nu semănați grâul, ce vă va da Dumnezeu? Iarbă și mărar. Cultivați vița-de-vie, plantați-o, și vă va da roade. Și cum veți cultiva via așa va fi rodul ei: dacă plantați butuci de proastă calitate, veți avea struguri acri. Dumnezeu i-a dat copilului vostru o minte bună, dar ce-ați sădit în ea, semințe care vor da roade bune? Vrem să fim virtuoși, puternici, bogați. Putem să avem și virtute, și forță, și bogăție, și e necesar să le avem.

Condițiile în care sunt posibile adaptarea și dezvoltarea sunt următoarele: Sămânța divină, Legea divină și echilibrul divin. Echilibrul este virtutea; legea este cunoașterea; condițiile înseamnă forță; sămânța este bogăția. Dar mă întrebați cum să-L găsiți pe Dumnezeu. E foarte ușor. Un om a vrut să facă haz de altul care i-a spus: „Ne aflăm în grădina în care sunt mere foarte bune”. „Dar nu văd nimic”, i-a răspuns primul, închizând ochii. Prietenul i-a dat o palmă, iar el a deschis ochii și le-a văzut.

Uneori, Dumnezeu ne dă în felul acesta o palmă ca să ne recăpătăm vederea. Cei dintre voi care aveți ochii închiși să binevoiți să-i deschideți. Lumea contemporană argumentează și zice: „Unde e Dumnezeu?” - „E în iarbă, și în pietre, și în pământ”. Dar, când vine nenorocirea, fiecare ridică privirea spre ceruri, vede că El e acolo și strigă: „Doamne!” Iată de ce există nefericirile: ele sunt palma dată de Dumnezeu, care ne zice: „V-

am creat ca să vedeți, nu ca să stați cu ochii închiși”. Așadar, ca să ne înălțăm, trebuie să devenim precum copiii, să căutăm și să percepem.

Vă voi spune acum altceva: metoda cu care trebuie să lucrăm. De astăzi, trebuie să fim întotdeauna legați în mintea și inima noastră cu oamenii din lumea întreagă, fiindcă mântuirea se află în rugăciunile noastre comune. „Unirea face puterea”. Și, când mințile și inimile oamenilor se vor reuni, atunci va veni pe Pământ împărăția divină. La un prieten la care ținem cu adevărat nu trebuie să căutăm viciile; poate să le aibă la fel ca noi. Viciile formează mantaua pe care și-o pune acel om. Dar sufletul omenesc este pur, nu poate fi poluat, nici distrus. Sufletul vostru divin nu poate fi deformat de nimeni; se poate murdări în exterior, dar în interior nu, fiindcă acolo sălășluiește Dumnezeu. Este de neconceput ca un lucru păzit de Dumnezeu să fie distrus. Ne putem supune lumii așa cum Iisus i-a răspuns lui Pilat: „Am puterea de a te răstigni”. - „Mă supun Celui care ți-a dat această putere, dar sufletul meu e liber”. Trebuie să ne supunem suferințelor temporare. Nu putem să le înțelegem, dar, când vom muri și vom învia, vom înțelege de ce ne-au fost date. Toată lumea este chinată de temeri și spaime în viață. Asta nu-i viață. Viața este când omul este plin de sentimente nobile.

Fericit cel care a reușit să facă bine în mod dezinteresat. Dacă un om vă insultă, nu-l mai salutați ridicând pălăria, nu mai dați mâna cu el. Ba chiar puteți să dați mâna cu cineva fără s-o faceți cu adevărat; puteți să vă ridicați pălăria fără să fie cu adevărat un gest de respect. Și, de obicei, ne ridicăm pălăria ca să salutăm un om plasat mai sus, zicându-i în acest fel: „Poți să mă promovezi?” Există o otravă diabolică în mâna care îl salută pe cel pe care îl întâlnește. Și omul apucă și pe cineva de mână. De ce? Acele degete diabolice ale mâinii omenești ne spun multe lucruri. De exemplu, degetul mic zice: „Poți să-mi dai bani? Trebuie să încep o afacere. Am pierderi. Am fost furat, poți să mă ajuți?”. Inelarul zice: „Doresc gloria unui pictor și cunoștințe”. Degetul mijlociu: „Vreau drepturi și privilegii”. Arătătorul: „Am nevoie de onoare și respect”. Degetul mare: „Vreau forța și cunoașterea”.

Persoana salutată, dacă poate și vrea, le va da. Și pornesc la drum doi, apoi trei, în societate, formând astfel o adunare, dar nu descoperă ce caută. În fine, vine Iisus și zice: „Ce căutați

voi - bogăție, forță, cunoștințe, bunătate - Eu pot să vi le dau. Nimeni nu și-a lăsat tatăl și mama pentru Mine și nu a acceptat de o sută de ori viața viitoare”. Iată Omul care poate să ne strângă mâna, care poate să ne dea și bogăția, și forța, și cunoștințele, și bunătatea. Dar oamenii au zis: „Luați-l, răstigniți-l”. Și Pilat a replicat: „Îl duceți la pieire”. Iisus e în fața voastră astăzi și eu vă spun: „Iată Omul pe care îl căutați. Este singurul care poate să aducă pacea în inimile voastre, care poate să vă dea rațiune, sănătate, poziție socială, care vă poate înălța, vă poate arăta Drumul, vă poate lumina mintea”. Dar voi, în îndoiala voastră, ziceți: „Arată-ni-l să-l vedem!”

Voi face o comparație. Într-o seară, vine de departe un om cu o lumânare mică. Eu vă spun: „Iată omul care vă aduce lumină”. Dar vedeți lumânarea, nu omul. Când îl veți vedea? La răsăritul soarelui. Căutați singuri această Lumină care este adusă de Om, ea vă va ajuta să găsiți Drumul pe care trebuie să-l urmați. Așa trebuie să înțelegeți această problemă.

Vă voi da alt exemplu, mai clar. Imaginați-vă că vă duc într-un salon bogat și vă zic: „Este o încăpere decorată splendid cu mari bogății. Aici, în acest colț, se găsește asta, dincolo, altceva”. - „Posibil, dar noi nu vedem nimic”, răspundeți voi. Aduc o lumânare mică, și obiectele apropiate încep să devină mai vizibile. Dacă mai aduc una, obiectele devin și mai vizibile. Când numărul lumânărilor crește, încăperea se luminează din ce în ce mai mult; când se aprinde becul electric, obiectele devin clare, iar la lumina zilei se vede totul. Lumea este ca această încăpere și fiecare dintre noi trebuie să aducă lumină, trebuie să aducă o lumânare. Și, când toți intrăm cu lumânările noastre și le așezăm una după alta, în acest fel sporim lumina și vedem mult mai bine. Greierile voastre sunt lumânări. Nu-mi plac oamenii care poartă lumânări stinse, ci doar cei care poartă lumânări aprinse, ca în Vinerea Sfântă. Fiecare dintre noi trebuie să fie o lumânare aprinsă. Omul devotat, amabil, bun este o lumânare aprinsă. Și e o greșală gravă ca omul să fie o lumânare stinsă. Mă întrebați ce trebuie să faceți. Trebuie să le trimiteți gânduri bune prietenilor, să le doriți să fie binecuvântați și Dumnezeu, binecuvântându-i, vă va binecuvânta și pe voi. De ce să vă rugați? În vara anului 1899, în regiunea Novi Pazar era mare secetă. Turcii din 39 de sate care locuiau în regiune s-au adunat și s-au rugat să plouă. Și a început să plouă. Bulgarii și-

au zis: „Dumnezeu le-a trimis ploaia, o să ne trimită și nouă”. Dar în satul lor n-a plouat și vitele lor au slăbit de foame. Când oamenii se roagă, roagă-te și tu; trebuie să-ți prezinți cererea. Dumnezeu nu te va trece pe o listă specială dacă nu te rogi. Rugăciunea are o forță enormă și oamenii din prezent trebuie să fie oamenii rugăciunii. Cu ajutorul rugăciunii, ne vom pregăti mintea și inima. Și nu trebuie să ne rugăm pentru noi înșine; acesta este egoism.

Nu vreau să mă ocup de mințile oamenilor, dorința mea este să mă ocup de inimile lor, fiindcă tot răul se ascunde în inimi. Chiar și Dumnezeu a spus: „Fiul meu, dă-mi inima ta!” Trebuie să începem o purificare ca pentru Paști, să deschidem ferestrele și să spălăm podelele. Toți gemem din cauza unei poveri grele, dizarmonia domnește pretutindeni. Soțul și soția nu pot să trăiască în bună înțelegere: împart casa, banii, dar soția e nemulțumită pentru că soțul ține banii. Nu este important dacă banii stau la soț sau la soție, înțelegeți-vă cine să fie casierul. Se ceartă cine să ocupe primul loc în casă, cocoșul, sau găina? Găina sau cocoșul, asta n-are importanță în viață. Vă spun că altceva e important.

Iisus a venit și lucrează. Și, atunci când vine Lumina, vine treptat, în tăcere, fără zgomot. Nu va veni ca un tunet, așa cum se așteaptă unii. E posibil și asta, dar nu e vorba de Iisus. Când prorocul Lei a mers în pustiu ca să postească și să se roage, au izbucnit focul și furtuna. El a închis ochii, dar Dumnezeu nu se găsea în furtună și în foc, ci în glasul blând care vorbea. Dumnezeu nu se află în suferințele voastre, în forța, în cunoștințele voastre. Unde este El? În iubire. Dacă iubiți, El se află în voi. Dacă nu iubiți, nu-i acolo. Și trebuie să iubiți, asta e legea. Nu iubim și așteptăm să fim iubiți de ceilalți. Asta înseamnă că am devenit sobă și așteptăm ca altcineva să ne aducă lemne să ne încălzească. Nu, trebuie să avem noi înșine acest combustibil, pe care îl vor utiliza și ceilalți. Noi, care urmăm calea lui Iisus, ce ne-a dăruit suficiente puteri, trebuie să-L lăsăm să sălășluiască în noi.

Acum, vă las acest Om. Dacă îl acceptați sau îl răstigniți, dacă îl lăsați să plece sau dacă spuneți că nu-l vreți, este o întrebare la care trebuie să răspundeți. Dacă ziceți: „Lăsați-L, e Dumnezeul nostru!”, atunci ați rezolvat problema și va veni binecuvântarea. Și atunci se va împlini cuvântul din Scriptură:

„Eu și Tatăl Meu vom veni să sălășluim în voi”. Atunci, Lumina va fi în noi și toți ne vom împăca unii cu alții.

Sofia, 16 martie 1914

Bobul de grâu

*Adevărat, adevărat zic vouă
că dacă grăuntele de grâu, când cade
în pământ, nu va muri, rămâne singur;
iar dacă va muri, aduce multă roadă.*

Ioan 12, 24

Bobul de grâu este emblema sufletului omenesc. El reprezintă o istorie importantă în evoluția naturii. Dacă ați putea diseca învelișul bobului de grâu ca să-i urmăriți istoria, ați putea înțelege complet istoria sufletului omenesc. Așa cum bobul de grâu cade în pământ și moare, încolțește, crește și dă rod, așa se întâmplă și cu sufletul omenesc. Poate că pentru voi bobul de grâu reprezintă ceva foarte modest, ceva ce n-are nicio valoare, 16 miimi dintr-un kilogram. Care ar fi, după părerea voastră, prețul lui, când 1 kilogram costă 1 gros? Și totuși, în bobul de grâu există o forță, un potențial, un spirit de abnegație, și din această forță se hrănește și îi hrănește și pe ceilalți. Și, când vă așezați la masă, nu vă gândiți deloc la bobul de grâu, nu știți ce bucurie vă aduce, ce gânduri poartă. Nu-i cunoașteți originea. Oamenii nu-l prețuiesc, găinile nici ele, nimeni nu-l prețuiește. Dar el este o mare enigmă în lume.

Acum, ce se ascunde în acest bob de grâu? El este emblema vieții. Și, dacă luăm litera bulgară Ж, care este litera inițială a acestui cuvânt, ea este imaginea însăși a bobului de grâu: jos, picioare mici, rădăcini; sus, ramuri. Când îl semănăm, ne arată spre ce trebuie să tindem. Bobul de grâu ne spune că trebuie să tindem spre Cel din care am ieșit, spre Dumnezeu; că, pentru a tinde spre Dumnezeu, trebuie să ne ramificăm, să formăm ramuri, flori, roade ca să hrănim lumea, adică „să ajutați și să vă sacrificați pentru apropiatii voștri cum fac Eu”. Iată de ce Hristos zice: „Eu sunt pâinea vie care s-a pogorât din cer”. Și din ce e făcută pâinea? Din grâu.

Oamenii din prezent spun că viața lor e nefericită, toată lumea e nemulțumită, și regii, și prinții. Dacă începeți cu cel mai sus plasat până la cel mai de jos, toți doresc întotdeauna ceva și, când li se dă, sunt mereu nemulțumiți și mai vor. Dar întrebați-i! de ce sunt nemulțumiți. Caută ceva mai mult. Ei bine, întoarceți-vă spre istoria bobului de grâu!

Când este semănat în pământ, ce-ați zice, dacă ați fi în locul lui? Ați zice: „S-a terminat cu noi, viața noastră a dispărut, a putrezit!” Dar bobul de grâu are mai mare credință decât noi. Când e îngropat în pământ, putrezește și se descompune, dar captează imediat limbajul Soarelui și, îndată ce apar primele raze, își zice: „Nu voi muri, voi fi înviat și voi face roade pentru alții”. Și o energie vitală apare în el și începe să se înalțe spre Soare. Prinde rod, se coace. Dar oamenii nu-i dau pace, iau o seceră și-l taie. Suferințele nu se sfârșesc aici. După ce l-au secerat, îl leagă în snopi, îl înțeapă cu furca și îl aruncă în șarete, îl duc pe arie și-l înghesuie în căpițe mari cât munții. Apoi pun să treacă peste el caii. Ce-ați zice dacă ați fi în locul lui?

Viața omului trece și ea prin același proces. Veți întreba: „De ce trebuie să trecem prin tot acest proces?” Omul trebuie să învețe o lecție din acest exemplu al bobului de grâu. Copitele calcă peste boabele de grâu, acestea sunt despărțite de spice și depozitate în hambar. Dar chinurile lui nu s-au sfârșit: e cernut, neghina cade, boabele bune rămân deasupra, sunt puse în saci și duse la moară, sub acele două pietre grele, ca să fie frecate și strivite bine. Dacă ați fi în locul bobului de grâu, ați zice: „Asta e viața și lumea pe care a creat-o Bunul Dumnezeu!”. Dar bobul de grâu are o mare răbdare și zice: „O să vedeți ce mai urmează”. De la moară, grâul e scos faină, e dus acasă, dar nici acolo nu e lăsat în pace. Femeia ia sita și cerne faina, aruncă rămășițele, restul se adună în covată, se adaugă drojdie și se frământă aluatul. Iar voi, în locul bobului de grâu, ați zice: „Suferințele noastre au luat deja sfârșit!” Nu! După ce aluatul a crescut, este pus în cuptor și, când e scos, vedem acele pâini aurii. Dacă ați fi în locul bobului de grâu, ați zice: „În fine, suferințele noastre s-au terminat!” Dar, peste puțin timp, pâinile bune încep să fie rupte și mâncate. În acest fel, bobul de grâu intră în stomac, unde se formează sucuri care ne hrănesc mintea. Și ce se întâmplă? În creierul nostru se formează gânduri nobile și în inima noastră dorințe noi.

Bobul de grâu îmbracă veșmântul pe care îl îmbracă sentimentele noastre. Se revarsă în pana scriitorilor și a poezilor, în arcușul violonistului. Iată ce dă bobul de grâu.

Și, dacă acest bob de grâu n-ar fi suferit acel proces de evoluție, n-am fi văzut niciodată acele lucruri frumoase din

natură. De ce? Pentru că bobul de grâu ne dă puterea să privim și să vedem.

Iată de ce Hristos a zis: „Sunt pâinea vie”. Și, pentru ca omul să fie viu, trebuie să fie în comuniune cu mediul lui, să ia parte la el, să ajute și să fie ajutat. Așa cum bobul de grâu a trecut prin acest proces, și noi trebuie să ne sacrificăm după exemplul lui. Și sacrificiul de sine nu-i atât de împovărător.

Acum să vedem istoria vieții lui Hristos, istoria poporului evreu. Cum vă explicați această contradicție: în cursul a mii de ani, un popor așteaptă venirea propriului Mesia, a Regelui său, ca să-l elibereze și, în momentul în care acesta apare, chiar marii preoți și prinții israeliți îl acuză? Veți spune că, dacă venirea lui Hristos ar fi avut loc în epoca actuală, v-ați fi purtat mai bine. Mă îndoiesc. Și vă dau o temă de reflecție: vedeți cum se poartă bărbatul cu nevasta lui și viceversa, și veți ști care ar fi fost atitudinea față de Hristos. Când Adevărul se manifestă în lume, nu-și pune straie de sărbătoare, ci un veșmânt dintre cele mai modeste. Iată de ce Hristos a apărut în rândul poporului israelit în acea formă simplă. Din această cauză nu pot oamenii să perceapă Adevărul. Acestea sunt legile lumii. Dar mai există o lege în lume care se manifestă prin lumina solară, când Soarele începe să strălucească peste toate semințele și creaturile de pe Pământ.

Acea lumină, care produce bucurie și veselie în unii, declanșează ură și răutate la alții! Lumina care le stârnete unora bună-dispoziție îi face feroce pe alții! Lumina și căldura ne duc cu gândul la lup, care poate să găsească mioare ca să mănânce. Când cad peste un hoț, acesta se gândește cum să fure bani. Dacă cad peste un om care tânjește să facă bine, acesta se va gândi să găsească un om pe care să-l ajute. Dați un bob de grâu găinii, și-i vor crește pene frumoase; dați-l porcului, și-i va crește un păr frumos; dați-l unui lup, și-i vor crește colți de temut și gheare ascuțite; dați-l peștelui, și-i vor crește solzi frumoși. Psihologii nu pot să explice acest proces. Fiecare ființă utilizează hrana, căldura în funcție de evoluție și de propriul intelect. Această lege o puteți înțelege făcând experiențe în aceste două lumi opuse.

Nu e posibil să vă explic de ce există răul în ființele omenești, de ce ele preferă ura în locul iubirii, minciuna în locul

adevărului. Asta nu se poate explica; multe „de ce”-uri vor rămâne fără explicații.

Hristos spune că, dacă bobul de grâu căzut în pământ nu moare, rămâne singur în această lume. Ce este singurătatea în viață? Singurătatea este suferința cea mai apăsătoare pe care o poate încerca sufletul omului. Reproducerea este sensul vieții. Toate suferințele din această lume își au originea în dorința oamenilor de a trăi numai pentru ei. Răul provine întotdeauna din această dorință de a fi singur și de a deveni centrul lumii. Ceea ce este de neconceput în legile divine. Gândurile și dorințele noastre sunt sortite eșecului fiindcă le construim pe nisip. Nu putem să fim fericiți în lume decât trăind pentru Dumnezeu. Și trebuie să trăim pentru El. Explicația o găsim chiar în natură. Când soarele răsare dimineața, răsare pentru toată lumea, fiindcă iubește pe toată lumea. E atent față de toate ființele (de la cele inferioare până la cele superioare), și iată de ce toate privirile sunt îndreptate spre el. Soarele este sursa acelei energii vitale prin care veți fi readuși la viață și crescuți. Dar soarele ne spune oare că trebuie să intrăm acolo? Ne spune doar să profităm de binefacerile pe care ni le dăruiește și, deoarece luminează lumea, trebuie să răspândim lumină, să-i luminăm pe cei din jur.

În mintea noastră există idei greșite, care își au originea în viața noastră individuală. De exemplu, dacă intrați într-o casă cu o singură fereastră, dar în care se află vreo douăzeci sau treizeci de persoane, le veți spune: „N-aveți dreptul, vreau să privesc numai eu!”. Și, când priviți soarele, toți ceilalți vor fi lipsiți de lumina lui. Și totuși, trebuie să îi chemați să vină să vadă și ei, să le arătați calea, să iasă din acea casă și să vadă Lumina. De aceea, nu este bine ca omul să aibă prea multă lume în jur, căci nu e niciodată posibil ca toată lumea să profite în același timp de lumina și de căldura solară. Trebuie să le spuneți să iasă. Iată de ce Iisus a zis: „Cel ce are iubire pentru sine trebuie să iasă afară”. Și în altă parte: „Cine iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu e demn de Mine”. Or, dacă o ființă se apropie prea mult de fereastră, va astupa orizontul întreg pentru ceilalți. Stați la o depărtare de douăzeci și trei de pași. Acestea sunt condițiile fizice. Astfel, Iisus vrea să spună că viața nu constă în bunuri materiale. Ele sunt un simplu material, așa cum manualele, tăblițele de scris, stilourile sunt simple

materiale pentru școlari... Să nu credeți că Dumnezeu a pregătit pentru voi doar aceste lucruri neînsemnate! A pregătit pentru voi și lucruri mai mari. Întrebați o broască care îi sunt concepțiile despre viață, și ea va spune: „Vreau ca deasupra iazului în care locuiesc să zboare mai multe musculițe și să fie mai aproape, ca să le pot prinde”. Și, dacă o vedeți gânditoare ca un filosof, să știți că observă muștele cu intenția de a le prinde dacă se apropie. Aceasta este concepția ei de viață. Dacă urcăm această scară, să nu credem că am atins culmea evoluției noastre. Pe această scară a evoluției, între noi și Calea spre care tindem e un drum lung de străbătut. Distanța dintre ființele omenești și îngeri este la fel de mare ca raportul dintre mormolocul din care provine broasca și om. Din punctul de vedere al îngerilor, suntem broscuțe. Unii spun: „Dar oamenii sunt făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, nu-i așa?”. Însă n-au dobândit încă acest chip și această asemănare. Vedeți ce facem. Ca să spunem: „Suntem făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu”, trebuie să avem trăsăturile caracteristice lui Dumnezeu. Care sunt trăsăturile Lui? Sunt Virtutea, iubirea, înțelepciunea și Adevărul. Virtutea exclude răul, iubirea, ura, înțelepciunea, nebunia, Adevărul, minciuna. Dacă nu avem aceste defecte, suntem după chipul Domnului. Altfel, ne aflăm încă în stadiul de broscuțe.

N-am nimic împotriva acelei broaște, ea trebuie să mănânce muște. Și de ce ar trebui să mănânce? Vă voi spune. Musca, având aripi, se găsește la un nivel mai ridicat, așa că broasca, dorind și ea să zboare, vrea să primească vibrațiile muștei, să le dezvolte și să zboare. De ce mănâncă lupul oi? Trebuie să mănânce oi ca să devină blând, pentru că hrana bună ne face buni. Când actorii voiau să întruchipeze rolul iubirii ideale, se hrăneau mult timp cu carne de oaie, deoarece aceasta predispune la astfel de sentimente. În consecință, lupul face bine mâncând oi dacă vrea să devină blând. Și va deveni, probabil, deoarece este mult mai blând ca altădată. Și de ce oamenii mănâncă mioare și găini? Mănâncă mioare ca să devină frumoși; mănâncă găini pentru că vor să devină înaripați ca îngerii. Și faceți bine mâncându-le. Răul nu constă în mâncare. Unele alimente sunt interzise ca să nu provoace suferințe ființei care reprezintă acel aliment. Vă spun că puteți să mâncați găini. Mergeți în ogradă, prindeți o găină și, dacă nu țipă, puteți să-i

tăiați gâtul și s-o mâncați. Dacă țipă, lăsați-o. La fel în cazul oii. Dacă începe să behăie, lăsați-o, vrea să trăiască. Așadar, trebuie să întrebați care oi și găini vor să trăiască.

Hristos a zis: „Eu sunt Pâinea vie care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac”. Ca să putem înțelege cuvintele lui Hristos, trebuie să ne purificăm, să ne purificăm vederea și mintea. Mintea e o armă nemaipomenită când știm s-o folosim, dar și una foarte periculoasă când nu știm să ne servim de ea. Când arați cu plugul un ogor neînsămânțat, aveți dreptul să-l însămânțați, respectați o lege naturală. Dar, când arați un câmp însămânțat, faceți o prostie. Unii zic: „Trebuie să raționăm și să criticăm”. Asta fiindcă știința nu poate să existe fără critică. Să criticăm, dar cum? Critica e precum chirurgia (se îndepărtează partea bolnavă a corpului), înțeleg bine că e utilă, dar să îndepărtezi partea sănătoasă, asta nu mai înțeleg. Nu e greu să fii un astfel de chirurg, oricine e în stare să vatăme piciorul altuia cu un ferăstrău. Dar puțini sunt cei care știu să efectueze corect o intervenție chirurgicală. Ca să învățăm, trebuie să stăpânim legea Virtuții și a Iubirii, cu orice preț.

Când vă vorbesc despre Iubire, să nu credeți că propovăduiesc o învățătură de pace și de liniște. Cel ce vrea să iubească trebuie să simtă cele mai mari suferințe ale lumii. Cel ce n-a suferit nu poate să simtă cel mai mare principiu divin al iubirii. Ca să-L iubim pe Dumnezeu, trebuie să fim gata să ne sacrificăm așa cum Dumnezeu Se sacrifică pentru noi. Ca să-L cunoașteți, voi ziceți: „Doamne, dă-ne ce ne trebuie!” Dă, dă, dă! Acesta este apelul care se aude din cele patru colțuri ale lumii. Și banul n-a fost niciodată atât de ieftin ca astăzi. De ce, astăzi, fiecare dintre noi primește un salariu de trei sau patru ori mai mare decât al oamenilor de altădată, și totuși, nu avem destui bani? Banul și-a pierdut valoarea, deoarece n-are echivalent. Ar trebui să se ceară grâu, porumb, pere, mere. Voi ziceți: „Doamne, vreau să fiu frumos, vreau să fiu bogat!” Vreți să puneți mâna pe multe lucruri, dar vă dați seama că, devenind bogați, vor apărea necazurile, pentru că fiecare va încerca să vă facă rău. Și, ca să vă protejați, veți avea nevoie de gărzi de corp ca americanii bogați care sunt înconjurați de trei-patru gărzi de corp, pentru că se încearcă extorcarea lor de bani la fiecare pas.

În realitate, n-avem nevoie de bogății, ci de lucruri esențiale care ne fac viața mai bună.

Am neglijat dezvoltarea inimii și, în consecință, trebuie să revenim la un principiu primordial: să ne dezvoltăm și să ne înnobilăm inima.

Răul nu stă în minte, ci în inimă. Fiecare trebuie să-și întrebe inima ce dorește. E vina noastră dacă inima ne-a fost coruptă, noi am învățat-o să mintă ca servitoarele, să nutrească ură etc. Dumnezeu zice în Scriptură: „Fiul Meu, dă-mi inima ta”. El cunoaște și vede greșelile oamenilor și vrea ca noi să ne deschidem inima ca El să intre acolo. Veți întreba cum. Așa cum deschidem fereastra ca să intre lumina în încăperea noastră. S-a zis: „Într-o încăpere în care intră lumina, medicul nu intră, boala nu domnește”. Sau: „De acolo unde nu intră lumina, medicul nu iese”. La fel, în inima omului în care a intrat Dumnezeu nu intră diavolul. În acest sens, Dumnezeu e medicul. Când vine, medicul spune: „Trebuie să mănânci mai mult, trebuie să bei mai mult, trebuie să faci asta, să faci aia”. Și noi suportăm, suportăm până ni se frânge șira spinării.

Semănăm deseori cu un conducător de cămile care a călătorit prin deșert și a cărui cămilă își purta cu greu povara. Omul a găsit o piele de vulpe în drum și a aruncat-o pe spatele cămilei, dar șira spinării i s-a rupt și povara a rămas în deșert. Spatele cămilei poate să ducă doar o anumită greutate. Cămila suntem noi care călătorim și, dacă ne punem pe spate mai multă povară decât putem să ducem, într-o zi aceasta ne va împiedica evoluția. Nu înseamnă că vă recomand sărăcia. Vă recomand bogății în trei lumi: nu numai în lumea fizică, ci și în cea intelectuală și spirituală. Cerul cere oameni bogați, pentru că ei pot să fie generoși. Și, când Hristos spunea: „Adunați comorile”, la acest gen de comori se referea. Puneți acest capital în cer pentru ca Dumnezeu să-i poată hrăni pe săracii de pe Pământ cu dobânzile. Nu îngerii realizează mântuirea noastră, noi trebuie s-o facem. Și avem toate condițiile. Legea nu spune că toți trebuie să avem aceleași cunoștințe; fiecare trebuie să știe de ce anume are nevoie. Un om a spus: „Creierul meu e mic”. Îi răspund: „Dacă nu poți să ai grijă de un cal mic, cum ai putea să ai grijă de unul mai mare? Dacă ai o inimă mică și n-o poți guverna, cum ai putea să guvernezi una mai mare, una care va avea dorințe mult mai mari?”

Ce trebuie să facem: nu trebuie să ne gândim la viitor, ci să folosim tot binele oferit de ziua prezentă. Această zi ne aduce tot binele viitor. Legea spune că Dumnezeu, care ne-a oferit condiții benefice pentru această zi, ni le va da și pentru celelalte zile. Nu trebuie să ne preocupăm de viitor, ci trebuie să fim liniștiți în această privință. Există anumite legi care reglează relațiile oamenilor între ei. Dacă o persoană îi pricinuieste o pagubă aproapelui, n-o face întâmplător, ci după Legea însăși. Fiecare necaz vă va aduce totuși binecuvântarea; fiecare dificultate vă va dezvălui un nou orizont. Puteți verifica întotdeauna aceste fapte, și iată de ce nu trebuie să vă chinuiți pentru necazurile pe care le puteți avea.

Sunt întrebat despre viitorul vieții politice din Bulgaria.

Dar ce s-a întâmplat acum? Îi facem o mică frecție Bulgariei, și asta e tot. I s-a îndepărtat o parte din povară; i s-a procurat o nouă experiență și o problemă de rezolvat. Nu începem să judecăm rațional legile care guvernează viața, ci căutăm vinovați. Cine e vinovat? Nu veți găsi vinovații în acest moment. Viața individuală a omului este vinovată. Este vinovat cel care vrea să devină rege. E vinovat și cel care dorește să-l detroneze pe rege. N-are importanță pentru noi cine e rege, unul sau altul, al treilea sau al patrulea; toți merg pe același drum. Nu zic că nu trebuie să dorim să devenim rege sau regină. Dar al cui? Al tău, al minții tale, al inimii tale, al voinței tale. Cum sunt supușii tăi? Ți-ai subjugat gândurile, sentimentele și dorințele, ai pus ordine în tine însuși? Tu trebuie să dai primul exemplu lumii. Ce predicator aș fi dacă, adresându-mă oamenilor, le-aș spune să fie generoși, dar eu aș fi avar; să nu fure, dar eu aș fura; să nu mintă, dar eu aș minți? Un profesor care-i învață pe ceilalți trebuie să fie un model, trebuie să dea exemplu celorlalți. Când Iisus a coborât pe Pământ ca să-i învețe pe oameni, le-a oferit primul model și, dacă ne-am însuși învățătura Lui, lumea s-ar schimba pe dată. În noi se află o forță dinamică ascunsă, pe care nu știm s-o folosim pentru că nu știm să lucrăm.

Un arbust spinos se ridica pe drum blocând calea oamenilor. Călătorii treceau, îl loveau cu bastoanele, dar, cu cât îl loveau mai mult, cu atât creștea mai mare, ajungând să răstoarne șaretele. Oamenii nu mai știau ce să facă. Atunci, a venit un hârleț și a zis: „O să vă arăt și eu priceperea mea!”. Și

a început de departe să sape sub rădăcini. Mai întâi, spinosul a început să râdă și să-și zică: „Atâția oameni n-au putut să-mi facă nimic și-ți închipui că tu mă sperii!” Dar hârlețul săpa mai adânc și, la un moment dat, spinosul a zis: „Pușlamaua asta mi-a găsit punctul slab”. Până în momentul în care veți face hârlețul să lucreze în voi, spinosul va râde de voi și vă va zice: „O să cresc și mai mare”. Aceasta este o alegorie pe care trebuie s-o înțelegeți. Ce simbolizează hârlețul? Gândiți-vă, și veți afla!

Trebuie să ne punem întotdeauna în locul judecătorului. De exemplu, în timpul războiului american, au fost aduși doi infractori: unul era orb, celălalt n-avea picioare. Delictul comis de ei: se duseseră să fure mere. Grădinarul i-a prins și i-a dus la judecător, dar orbul a zis: „Sunt orb, n-am furat mere, însă am întins mâinile și am adunat câteva mere căzute pe jos”. Cel care n-avea picioare a început să strige: „N-am picioare și nu pot să mă duc să fur!” Judecătorul a reflectat și a zis: „Urcați-l pe olog pe umerii orbului!” Apoi a adăugat: „Cel care are ochi a găsit mărul și cel care n-are picioare, dar are mâini, a cules merele”. Și, într-adevăr, le culeseră în acea poziție.

La fel e și omul, format din două ființe, una oarbă, cealaltă fără picioare. Când Dumnezeu ne prinde în flagrant delict, fiecare zice: „N-am cules, nu m-am atins, n-am pus piciorul acolo”. Dar Dumnezeu spune: „Puneți-le una deasupra celeilalte”. Și astfel le judecă. Cine n-are ochi? Instinctul omenesc. Cine n-are picioare? Intellectul omenesc. Amândouă spun: „Să mergem puțin la furat”. Se cațără și încep să fure mere. Și, când sunt prinse, și unul, și celălalt întreabă: „De ce mă bateți?” Dar amândouă sunt vinovate.

Evoluția este necesară pentru noi. Lucruri foarte bune ne așteaptă, dar trebuie să devenim destul de inteligenți, destul de buni, să ajungem puternici, ca să ni se încredințeze această moștenire.

Cele trei calități pe care le-am enumerat (Virtutea, Dreptatea, înțelepciunea) sunt mari bogății, și, când le veți avea, veți fi sfinți și fericiți. Dar veți spune: „Cum putem să aplicăm această învățătură în lume?”. Nu ni se cere să transformăm lumea. Lumea e în ordine, în lume nu există lucruri anormale, totul urmează o ordine determinată. Cauzele evenimentelor naturale sau politice care survin sunt cunoscute.

Nu este necesar să abatem acest curent. Dar un lucru e indispensabil: educația individuală a persoanei din lume, a bărbatului și a femeii. Dacă persoana și-a corectat comportamentul, copiii ei se vor redresa și ei; când apropiații lor se vor transforma, întreaga lume se va transforma prin ea însăși. Asta e plămada, asta e coca. Acesta este principiul pe care ni l-a lăsat Hristos. Și Hristos acționează pentru realizarea acestui principiu. Și, așa cum crisalida evoluează și se transformă treptat, și lumea va evolua și se va transforma în bine. O mare îngrijorare domnește în această lume, deoarece toți cei care nu pot să fabrice un cocon se tem de iarna care se apropie. Așadar, transformarea trebuie să aibă loc în mintea, în inima, în voința noastră și, după ce această transformare se va realiza, vom simți în noi o forță interioară.

Vom reuși atunci să luăm contact cu acele ființe mai evaluate decât noi, numite sfinți. Când vom fi în relație cu ele, mintea ni se va lumina așa cum școlarii sunt instruiți de profesori. Sfinții sunt profesorii omenirii și noi toți trebuie să le urmăm exemplul. Ei învață lumea cum trebuie să trăiască. Dar veți spune: „Unde sunt acești profesori, în ce loc? Le vedem doar imaginea în biserică”. Orice lucru are umbra lui și, prin ea, putem să găsim obiectul. Dorințele voastre, tendințele voastre din lume sunt o umbră. Ca să înțelegeți esențialul, trebuie să dați ascultare legii: de la inimi, în sus, spre mintea voastră, trebuie să vă gândiți la Dumnezeu.

Cum să ni-L reprezentăm pe Dumnezeu? Putem să ni-L reprezentăm ca Omul perfect, cel mai bun Om, care nu nutrește răutate, nici ură, care iubește oamenii așa cum își iubește copiii un tată adevărat. Aceasta este atitudinea lui Dumnezeu față de noi. Ce credeți, ne ascultă în acest moment, sau nu? Ascultă și lucrează în mintea noastră. Lui îi datorăm buna-dispoziție pe care o avem în fiecare zi. Minutele fericite ale vieții noastre le datorăm acelui soare interior care ne-a luminat așa cum soarele ne binedispune zilnic, de când ne trezim, cu razele lui.

Și în viața spirituală există răsărit și apus. La vârsta matură, soarele vostru este la zenit, sunteți la amiază, la vremea bătrâneții apuneți ca să răsăriți din nou! Dumnezeu va răsări în inimile și mințile celor mai mulți dintre voi, nu și pentru o mare parte dintre voi. Cei care vor vedea răsăritul lui Dumnezeu în ei vor simți bucurie și veselie, iar cei pentru care nu va răsări vor

spune: „Viața pentru noi este o nenorocire, tristețe, suferință”. Vor fi obligați să învețe. De ce? Fiindcă n-au condițiile indispensabile ca El să răsară. Pentru că, dacă va răsa prea devreme, se vor simți nefericiți, așa că e mai bine să se odihnească deocamdată. Nu spun că vor muri, nici pe departe. Vă împărtășesc o lege. Vorbind despre apus, fiecare se gândește la moarte. Ce este moartea? E o supoziție. Fiecare dintre voi trebuie să treacă prin moarte ca să poată povesti ce reprezintă, altfel doar își imaginează.

Ce spune Tolstoi într-o povestire? Întâlnește un călugăr rus de optzeci și cinci de ani, cu barba albă, și-l întreabă: „Care sunt cauzele pentru care ai devenit călugăr?” Și călugărul i-a spus pe scurt povestea lui:

„Mă trag dintr-o familie princiară. La vârsta de douăzeci și ceva de ani, tata și mama au dorit să mă însoare cu o prințesă. În acel moment, am căzut într-un somn letargic, au venit medici și mi-au luat pulsul. «Inima i s-a oprit, a murit», au spus ei. S-a luat hotărârea să fiu înmormântat. Eu m-am întrebat: «Asta e moartea?». Nu le puteam face semn că eram viu. A venit atunci logodnica, urmată de tatăl ei, care a sfătuit-o să verse câteva lacrimi: «Ca oamenii să creadă că-l iubeai». «Nu l-am iubit niciodată pe el, ci bogățiile lui», a spus ea. Atunci, mi-am zis: «Dacă Dumnezeu mă înviază, voi duce o altă viață!»”.

Cât de greu e să fii viu și să nu poți s-o spui, să vezi că ceilalți plâng și să nu le poți spune că ești în viață! Câți oameni sunt îngropați astfel! Nu e nimic mai greu decât să fii îngropat de viu. Cea mai mare nenorocire este să stai zile și luni în pământ fără să te poți elibera de corp. Este închisoarea cea mai înspăimântătoare, e iadul! Dacă suntem puri, vom ști în ce moment a ieșit sufletul din corp și nu vom suporta niciodată astfel de suferințe. Îndată ce medicul declară că bolnavul a încetat să trăiască, oamenii spun: „Luați-l!” I se va face un sicriu frumos și va fi dus la groapă cu cântece și muzică.

Unde e iubirea lor? Iubirea de aproapele nostru și de societate! Un om zice: „Te iubesc!” în ce fel? Așa cum pisica îl iubește pe șoarece sau ca lupul pe oaie? Este și asta manifestarea unei anumite iubiri. Totuși, de iubirea asta suferă lumea. Dar iubirea indispensabilă lumii este atunci când îi iubim pe ceilalți și-i facem fericiți așa cum suntem și noi fericiți. De aceea Hristos a zis: „Cel care crede în Mine va face ce fac Eu și

cel care Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu și va veni să sălășluiască în El”.

Voi întrebați: „Ce va deveni Bulgaria?” Eu spun: „Ce veți deveni voi? Nu știți că diavolul a pus mâna pe ceea ce posedăți, că v-a vândut până și pielea, și mă întrebați ce va deveni Bulgaria?”

Bulgaria sunteți voi. Trebuie să vă rugați pentru ca Dumnezeu să vă ajute să-l alungați pe vizitatorul inoportun afară din casa voastră, să păstrați ce posedăți, să vă păstrați mintea și inima. Diavolul e de vină pentru toate aceste suferințe. Nu trebuie să-i purtați pică. Îi aduc laude doar pentru un singur lucru: e muncitor, nu se descurajează. Dacă îl dați afară pe ușă, intră iar pe fereastră; dacă nu-și atinge scopul într-un fel, caută altul, și altul, și altul. Iată o caracteristică perfectă și exemplară. Și Dumnezeu spune: „Urmați-i exemplul, e profesorul oamenilor, îi instruește și va învăța lucruri pe toată lumea”. Și, tot mințindu-vă, veți zice în sfârșit: „Ți-am învățat minciunile, nu ne mai înșelăm”.

Un om i-a spus prietenului său: „Nu-mi poți înșela maimuța”. Prietenul s-a dus la maimuță și s-a prefăcut că doarme. Maimuța a închis și ea ochii, și el a luat banii. Când s-a întors stăpânul maimuței, a văzut că banii au fost furați și a snopit-o în bătaie. Altă dată, maimuța va deschide bine ochii, fiindcă știe c-o așteaptă bățul. Astfel, odată cu experiența pe care o vom dobândi în lume prin suferințele noastre, când va veni diavolul, îi vom spune: „Ochii mei sunt deschiși”.

Când începeți să suferiți, ziceți: „Încă n-am trecut prin tot procesul bobului de grâu”. Și, când gândurile și inima vi se vor transforma și vor deveni splendide, vă veți transforma după chipul lui Dumnezeu. În acel moment vă va învia Dumnezeu, așa cum soarele aduce la viață bobul de grâu semănat.

Sofia, 23 martie 1914

Fariseul și publicanul

*Doi oameni au urcat la Templu
să se roage; unul era fariseu,
iar celălalt era colecător de taxe.
Luca 18:10*

Veți întreba, cu siguranță, ce e de mirare că doi oameni (unul fariseu, altul publican) au intrat în Templu. În realitate, pentru cei care înțeleg lucrurile nu e nimic uimitor, dar pentru cei care nu le înțeleg totul e uimitor. Pentru cei care înțeleg, orice lucru are un sens, dar totul e un nonsens pentru cei care nu înțeleg.

Îi voi lua pe cei doi oameni (fariseul și publicanul) ca subiect al acestei conferințe. Cele două persoane sunt reprezentante remarcabile ale unei culturi foarte vechi. Să comparăm trăsăturile lor distincte ca să le scoatem la lumină obiceiurile și caracterul spiritual.

Cuvântul „fariseu” provine din ebraicul *parach*, care înseamnă „a separa”. Există și cuvântul arab „farsi”, care provine din aceeași rădăcină și înseamnă ceva cu formă perfectă. A ști o limbă *farsi* înseamnă a o stăpâni foarte bine. Hristos prezintă în acest capitol două tipuri distincte. Un pictor talentat, care cunoaște bine omul, le-ar fi pictat cu trăsăturile lor aparte, iar acest tablou impecabil ar fi meritat să fie expus în fiecare casă ca model. Care sunt trăsăturile frapante ale fariseului și care ale publicanului? Nu este de ajuns să zicem „e fariseu” sau „e publican”, ci trebuie să cunoaștem aspectele exterioare ale chipului, mâinilor, constituției trupurilor lor, ale structurii capului. După aceea, trebuie să descoperim particularitățile forului lor interior. Doar așa vom putea să ne explicăm ideea pe care ne-o sugerează textul și să profităm de ea. Hristos a fost un mare artist, a conferit trăsături distincte acestor două caractere și după ele îi voi descrie pe fariseu și pe publican. Dar veți întreba: „Cum ați putea descrie un om doar după câteva cuvinte zise despre el?” Există o știință. Se poate descrie. Unii savanți s-au ocupat de anatomia comparată, au studiat structura animalelor și, dacă le dați cea mai mică pârțică dintr-un animal antediluvian, îi pot descrie mărimea, îi așază la loc toate oasele, îi pun mușchii și tendoanele,

reconstituindu-i astfel forma dispărută. Dacă-i dați unui botanist expert o singură frunză a unei plante, el este în stare să vă descrie întregul copac. Referindu-mă aproape la aceeași lege, voi încerca să vi-i descriu pe fariseu și pe publicau, să vă arăt cum erau.

Dar îmi veți spune: „Ce putem noi avea în comun cu aceștia doi, care au trăit în urmă cu două mii de ani?”. Două tipuri omenеști locuiesc în lume (fariseii și publicanii) și pornind de la ele au apărut multe altele, dar acestea două rămân tipurile principale. Puteți să faceți parte fie din unul, fie din altul, n-are importanță că sunteți preoți sau nu, nobili sau nu, învățați sau nu, că sunteți filosofi, bărbați sau femei. Aceste două caractere se amestecă și apar în viață în toată lumea. Ele vor rămâne pentru totdeauna tipurile distincte din istoria oamenilor. Arta lui Hristos constă îndeosebi în faptul că a știut să le exprime în foarte puține cuvinte și să le prezinte într-un mod foarte evident.

Înfățișarea fariseului este prezentabilă. Este un om cuviincios, viguros, zvelt, înalt (1,75-1,80 m), mai înalt ca în mod obișnuit. Brațe, mâini, degete foarte lungi. Degetul mare lung, simetric, indiciu de opinii elaborate, de prezență a voinței și a inteligenței. Arătătorul egal cu inelarul, semn că, dacă îi vine o idee, o pune în practică până la capăt. Are sistemul digestiv în stare bună; mănâncă și bea cumpătat, n-are slăbiciunile lacomului, are gust rafinat. Talia îi e fină. A depășit cele patru perioade și a intrat în a cincea, adică tocmai a împlinit 45 de ani. Are umerii puțin rotunjiți, fața puțin alungită în formă de pară și sistemul nervos îi e bine dezvoltat. Maxilarele îi sunt corect formate, bărbia îi e alungită și ascuțită, semn al unei minți suple și vioaie. Gura sa e de dimensiuni medii, buzele nu sunt nici prea groase, nici prea subțiri, comisurile fiind puțin ridicate într-un zâmbet de dispreț, ca și cum ar vrea să spună: „Oamenii înseamnă mulțimea”, dar fără s-o afirme niciodată cu voce tare. Ochii îi sunt cenușii, sprâncenele arcuite, puțin aplecate, ca ramurile unui copac bătrân - om care trăiește mult și are experiența vieții. Fruntea îi e frumoasă, foarte lată, cu baza proeminentă deasupra nasului, indicând un om cu individualitate puternică, cu spirit de observație și practic. Regiunea tâmplor este mediu dezvoltată. Urechile îi sunt regulate și lipite de cap, semn de ordine materială. Părul din

barbă e puțin rar și roșiatic, semn de impulsivitate și încăpățănare. Capul, oval, măsoară în total, în jurul urechilor, 50-60 cm. Regiunea creștetului capului este puternic dezvoltată și ridicată, semn de sânge rece, stimă de sine, orgoliu, exigență și vanitate. Are simț religios, dar limitat; dă dovadă de milă, dar numai față de el și de rudele apropiate. Fața îi e foarte palidă, cu nas tipic greco-roman. Are gust estetic, dar e lipsit de poezie și de iubire de natură, de sublim și de ideal. Are o credință fermă, dar crede doar în rațiunea lui; nutrește mari speranțe, dar numai în propria-i forță. E religios, dar în religia lui se respectă și se venerază doar pe sine. Dacă intrăm în templul lui, vom găsi pe primul loc nu imaginea lui Iisus Hristos, ci propriul portret, și în locul Sfintei Fecioare, al lui Ioan Botezătorul și al celorlalți sfinți, un șir de strămoși pe care îi tîmâiază și-i onorează cu rugăciuni: „Mare și glorioasă e familia mea”. Un om inteligent care culege cunoștințe din viață, care cunoaște bine Cabala și principiile civilizației aceluia timp. Dacă ar fi trăit în epoca noastră, ar fi trecut drept scriitor, filosof, pictor, om de stat sau șef spiritual eminent.

De ce Hristos scoate în evidență acest tip? Ce e rău în rugăciunea lui? La fariseu se remarcă o filosofie care a căzut în desuetudine: e un om care trăiește doar cu trecutul, dar care lasă să-i scape prezentul și viitorul, un om care s-a îndrăgostit (ca o tânără sau un tânăr) de portretul lui, oriunde merge nu se vede decât pe el. E uimitor să te îndrăgostești de propria-ți imagine!

Într-o zi, am observat un scriitor bulgar care se așezase foarte la vedere. Lângă el, se afla o oglindă. A început să fumeze, întorcându-se și privind-se în oglindă ca și cum și-ar fi zis: „Sunt frumos, fac impresie!” A continuat să fumeze și să pozeze în fața oglinzii. Dacă oglinda se va sparge într-o zi, la fel se va întâmpla și cu fericirea lui.

Fariseul seamănă cu acest tip îndrăgostit de sine. Și, când I se adresează lui Dumnezeu, vorbele lui sunt interesante: „Doamne, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, ci superior lor”. Dar filosofia lui e foarte greșită în această privință, deoarece Dumnezeu a creat oamenii la fel. „Nu sunt ca ceilalți oameni...” Dar ce ești? Înger? Nu, ești făcut din același aluat și în venele tale curge același sânge. Vrea să se mintă singur și să-L

mintă și pe Dumnezeu. E prima lui minciună. Și Dumnezeu îi zice: „Nu spui Adevărul”.

Afirmația fariseului este negativă, nu se compară cu cei superiori lui (îngerii), ci cu țipi inferiori, cu criminali, spunând că nu e ca ei. Să presupunem că zic: „Îți mulțumesc, Doamne, că nu sunt ca boii, ca măgarii, ca câinii, ca șopârlele, ca șerpii!”. Ce comparație aș putea să fac cu ei? Aceasta este o slăbiciune prezentă la toți oamenii. Pe vremuri, în Bulgaria exista o tendință în rândul liceenilor și studenților: când studiau viața marilor scriitori, de exemplu pe a lui Shakespeare, își însușeau defectele, fiindcă nu aveau laturile lor pozitive. „Stai puțin, le am și eu?” Și, după ce le găseau la ei, ziceau: „Sunt ca Shakespeare, sunt genial”. Studiau caracterul lui Schiller căutând o latură excentrică a firii sale și, după ce o găseau în ei înșiși, afirmau: „Și eu sunt ca Schiller”. Studiind o întreagă galerie de caractere, ziceau: „Suntem oameni mari”. Mari, da, dar în sens negativ, oameni mari care fac cât o para. Prefer un om cu zero parale, căci n-are nimic de pierdut și nici nu datorează nimic nimănui.

Fariseul face și el comparații și spune: „Îți mulțumesc, Doamne, pentru că nu sunt ca celălalt - jefuitor”. Dumnezeu îi răspunde: „Dacă te-aș fi pus în locul lui, ce-ai fi devenit?” Pe vremuri, un înger, privind din cer cum păcătuia un om, l-a adresat lui Dumnezeu: „Cum poți tolera acea ființă josnică? Dacă aș fi în locul Tău, l-aș mătura de pe suprafața Pământului”. Dumnezeu a trimis îngerul să se întrupeze pe Pământ și l-a lăsat în aceeași situație, iar îngerul a comis de două ori mai multe păcate decât omul pe care îl judecase. Așadar, omul nu trebuie să judece oamenii pentru faptele lor din locul în care se află, deoarece, în locul lor, ar fi comis aceleași greșeli.

Mulți au venit la mine și mi-au spus: „Nu suntem oameni atât de răi, suntem bine-crescuți, fiindcă provenim dintr-o familie nobilă”. Nu mă îndoiesc de vorbele voastre, cred din tot sufletul ce-mi spuneți; toți provenim din familii nobile, susțin aceasta. Dar strămoșii voștri, ca și ai mei, n-au fost atât de nobili pe cât credem. Mulți dintre ei au fost pramatii, criminali, răufăcători și ultimii vagabonzi. Mărturia scrisă de Dumnezeu despre ei o purtăm în noi. Lucrurile pot să aibă o oarecare aparență decentă, dar le lipsește conținutul corespunzător. Faptul că strămoșii noștri n-au fost chiar atât de puri cum

presupunem este scos în evidență de trăsăturile rele de caracter pe care le manifestăm de cel puțin două ori pe zi și pe care le-am moștenit de la ei. Dacă bunicul și bunica ta, tatăl și mama ta sunt puri și buni ca niște îngerii, de unde provin acele metehne și manifestarea lor în viața ta? Dacă punem într-un lichid puțină substanță amară sau otravă, i se va simți gustul și se va manifesta; vom ghici că în ceva bun este amestecat ceva rău.

Așadar, pe cei care adoptă filosofia acestui fariseu îi putem numi „conservatori”, din Partidul Conservator, oameni care au o părere bună despre ei. Nu e rău că un om are o părere bună despre sine, cu condiția ca această părere să fie corectă, nu amestecată cu ceva amar. Cel mai mare conservator și regulator din natură este azotul, care întrerupe orice combustie, sufocă orice viață. Azotul este elementul cel mai vechi, cel mai echilibrat din natură. Dar, dacă ar fi rămas singur în natură, ar fi fost o natură moartă. Totuși, lumea organică îi datorează mult...

Fariseul I se adresează lui Dumnezeu nu ca să-l ajute să atenueze unele asprimi ale caracterului său, nici vorbă! Mulțumește doar că nu este ca ceilalți oameni: hulitor, jefuitor, asasin, adulter. Tocmai în calitate de cărturar și de filosof ar trebui să se oprească la cauzele care generează hula, jaful, crima, adulterul. Când întâlnim oameni inferiori nouă, conform învățăturii lui Hristos, nu trebuie să-i judecăm în sufletul nostru, ci să ne fie de învățătură, să găsim cauzele care i-au adus la această condiție joasă și, dacă există în noi ceva din apucăturile lor, să le smulgem din rădăcină. Căci Cel care a făcut marile legi în viață a zis: „Nu judeca, ca să nu fii judecat”. În aceste cuvinte există un sens profund și cel care le-a înțeles a pătruns legea supremă a binelui omenesc. Zoologii din prezent studiază animalele și au dat lumii multe lucrări de valoare, dar nimeni încă n-a examinat cauzele profunde care le creează. De exemplu, de ce unele dintre ele au coarne și altele nu, de ce unele sunt reptile și altele merg în patru labe, de ce unele se hrănesc cu carne și altele pasc iarbă, de ce sunt lipsite de inteligența omului. Motivele sunt profunde și logica lor este de neînțeles pentru unii dintre noi. Când vor pricepe aceste cauze profunde, oamenii vor ajunge la filosofia rațională pe care este bazată structura viitoare a societății, „zorii noii civilizații”. Întreaga civilizație actuală este bazată pe concepțiile fariseului, e o civilizație fariseică. Această civilizație, în care oamenii se

deoselesc prin formă, înfățișare, etichetă, s-a născut în trecutul îndepărtat în Egipt, India, Babilon, China, Persia, Iudeea, Grecia, Roma. Ea este acum prezentă și în Europa, acoperită de o frumoasă mantie creștină. Nu zic că bazele ei sunt prost clădite, zic că formei trebuie întotdeauna să-i corespundă conținutul. Altfel, forma rămâne o simplă cochilie unde pot să trăiască doar paraziții. Se zice: „Are ochi minunați”. Și? „Sunt frumoși?” în ce constă frumusețea lor? „Păi, sunt strălucitori, plăcuți”. Prin ce sunt plăcuți? Nasul cuiva era frumos, prezentabil. În ce constă acea frumusețe? Avea gura frumoasă, regulată? În raport cu ce? Oamenii au tot felul de concepții despre anumite lucruri ce nu pot fi explicate, și anume că în ochii negri sau albaștri, sau cenușii, sau verzi, sau căprui există anumite forțe secrete. Dacă privirea unei persoane cu ochi negri se ațintește asupra voastră, va genera un anumit gând; dacă vă privește o persoană cu ochi verzi, asta va crea o anumită dispoziție etc. Oamenii cu ochi albaștri sunt reci. Sunt asemenea cerului, puri, dar reci. Astfel de oameni nu sunt făcuți pentru Pământ. Au credință, dar s-au născut înainte de termen. Sunt, poate, cei care vor veni în viitor. Mă refer la acei ochi albaștri care sunt marca Cerului. Legenda spune că Hristos avea astfel de ochi. Se spune despre cineva: „Gura îi e frumoasă ca un trandafir”. Ce e gura? Este expresia inimii omenești - dacă omul are inima blândă sau aspră; ne arată cât de intens și de sincer este omul. Cei cărora le place să mănânce au buzele foarte groase; e o lege fiziologică. Afluența de sânge în ele e mai mare, de aceea sunt roșii și groase. Când gustă din bucate, zic: „Ah, ce plăcute sunt!” Și un zâmbet delicat, abia perceptibil, le luminează fața; el anunță dispoziția în care se găsește sufletul lor.

Când un om are nas frumos, aceasta este manifestarea inteligenței și a rațiunii omenești. Dacă nasul e drept sau coroiat, dacă e de tip grecesc sau roman, aceasta are un sens profund. Aspectul exterior al feței nu este lipsit de importanță; fața dezvăluie și viața exterioară a omului. Dacă descoperim pe fața unui om o lipsă de simetrie, că o sprânceană diferă de cealaltă, că una e mai dezvoltată decât cealaltă, mai proeminentă, aceasta arată că are ceva dezechilibrat. Schițând o linie dreaptă, vă convingeți dacă nasul vostru e sau nu la locul lui. Nasul e un barometru, un calorimetru care arată în ce stare se află intelectul vostru. Când mașiniștii conduc o mașină, există

un aparat care indică presiunea din cazan și, în funcție de această indicație, pun mai mult cărbune ca să crească aburul sau, dacă e prea mult, îl lasă să se elimine. Ați avut răbdare vreodată să vedeți, ca mecanicul, în ce stare e aburul vostru (inima voastră)? Pentru asta v-a dat Dumnezeu nas. Așezați-vă în fața oglinzii, întrebați-vă mintea, și ea vă va spune în ce stare se află inima voastră.

În ochi veți vedea starea inimii voastre.

Ochii sunt singurii care nu mint niciodată și nu pot fi ipocriți. Iată de ce, când vrem uneori să mințim, închidem ochii sau așezăm mâna pe ochi. Copilul e conștient că, aruncându-i o privire, mama lui va ghici că minte, și de aceea își pune mâna pe ochi.

Când fariseul se ruga, Hristos îl privea și-i zicea: „Inima ta e turbure, strămoșii tăi n-au trăit o viață la fel de curată pe cât îți închipui. Crezi că nu ești ca ceilalți oameni, dar în trecut ai fost asemenea lor și nici acum nu ești foarte departe de nivelul lor”. Indiferent de interpretarea acestui fapt, conform învățăturii reîncarnării a filosofilor hinduși, sau învățăturii transmigrației sufletelor a înțelepților egipteni, sau doctrinei emanației și desăvârșirii spiritului a cabaliștilor și ocultiştilor, sau teoriei contemporane a eredității, aceasta n-are nicio importanță. Aceste doctrine și teorii nu sunt manuale pentru noi, ca să putem elucida mai bine anumite lucruri, pentru ca fenomenele vieții omenеști să devină pentru noi mai clare și mai comprehensibile. Totuși, principiul fundamental care se află la baza tuturor lucrurilor rămâne întotdeauna același, indiferent de modul în care i se explică și i se interpretează manifestările. Marea lege a cauzelor și a efectelor, a faptelor și a consecințelor lor nu minte niciodată, ea spune întotdeauna Adevărul Absolut. Dacă ești bun, scrie în cartea vieții că ești bun; dacă ești rău, scrie că ești rău. Dacă spui adevărul, scrie în cartea vieții că ai spus adevărul; dacă minți, scrie că ai mințit. Dacă-ți ajuți aproapele, dacă te sacrifici pentru poporul tău, dacă trudești pentru binele omenirii, dacă îl slujești pe Dumnezeu prin iubire, se notează asta în cartea vieții. Dacă te porți violent cu cei apropiați, îți trădezi poporul, împiedici dezvoltarea omenirii, îl trădezi pe Dumnezeu, se notează toate astea în aceeași carte. Această lege scrie fără milă mărturiile despre faptele oamenilor. Fruntea, nasul, gura, fața, capul, mâinile, degetele și toate

celelalte părți ale corpului omenesc, fiecare os sunt o mărturie pro sau contra noastră.

Și citim această poveste a vieții omenești zi de zi. Viața tuturor strămoșilor noștri este notată în paginile sale precedente: pentru unii dintre ei este scris că au fost criminali, hoți, bandiți îngrozitori. Când îi desfacem paginile și trasăm neamul din care s-au tras Avraam, Isaac, Iacov, David, Solomon și mulți alții, le găsim faptele perfect înregistrate.

Găsim că Avraam era un om drept, foarte inteligent, cu inimă largă, cu mare credință, cu spirit nobil, care cunoștea înțelepciunea profundă a poruncilor divine pentru marele viitor al omenirii. Găsim că Iacov era întâi un om cu două fețe, viclean, egoist, care a reușit prin înșelăciune și minciună să-și vaduvească fratele de dreptul de prim-născut și abia pe la vârsta de treizeci și trei de ani s-a produs la el o schimbare, după ce și-a slujit unchiul, pe Laban, timp de paisprezece ani, pentru cele două fiice ale lui. În acel moment se îndreaptă. Găsim că David a fost un om curajos, hotărât, cu minte poetică, dar cu o slăbiciune aparte pentru femeile frumoase. El o ia prin înșelăciune pe soția lui Urie și din acea zi îi încep încercările. Și curajosul profet Nathan n-a ezitat să-l condamne și să dezvăluie relele consecințe pe care această lege le va nota pentru el în cartea sa pentru posteritate. Găsim că Solomon era înzestrat cu o minte filosofică, că avea o inimă bună, dar coruptă, sentimente și pasiuni extrem de violente, o mare vanitate și o voință slabă. A fost un mare epicurian: mâncare, băuturi, plăceri cu femei.

Hristos știe asta. Și mai știe cum a trăit familia Lui și, când un om îi zicea „blândul meu învățător”, obiecta: „De ce-mi spuneți blând? Unul singur e blând, Dumnezeu”. El dorea să spună: „Familia din care M-am născut nu e chiar atât de nobilă cum vă închipuiți. Căci Dumnezeu are o altă măsură, care vouă vă scapă. El cere o puritate absolută în toate privințele. Mai mulți din această familie n-au trăit în acel fel care îi e pe plac adevăratului Dumnezeu, «Cel căruia îi împlinesc vrerea»”. Iată de ce i se adresează fariseului și-i zice: „Tu te minți și pe tine și îi minți și pe oameni, și pe Dumnezeu. Mai mulți dintre strămoșii tăi au comis crime, și din acest motiv n-ai dreptul să spui: «Eu nu sunt ca ei». Și, nefiind pic de smerenie în sufletul tău, rugăciunea ta nu poate să fie primită și tu nu poți fi achitat. Voi,

fariseii, ați stricat legea divină acoperind-o cu ipocrizie ca un vâl. Nu vă mai prezentați așa cum nu sunteți, căci Dumnezeu nu e omul pe care să-l puteți înșela cu aparențele voastre. El privește în inima voastră și vă judecă după ea”.

Acum, să vedem și celălalt tip, publicanul. E un om de talie mijlocie, grasuț, cu picioare scurte, cu brațe și mâini groase, cu degete dolofane, cu fața ovală, cu sprâncenele groase; are sistemul digestiv bine dezvoltat; îi place să bea și să mănânce bine. „Am de făcut un drum lung, trebuie să am mâncare”, filosofează el. Și de aceea devine collector de impozite, de asta va cerși, va lua, va șterpeli - își va umple sacul. „Scuze, poți să zici că e furt, dar am nevoie de asta. Dacă nu vrei să-mi dai, voi lua de la tine cu forța ori voi fura”. Am zis: publicanul are fața ovală și sprâncenele groase; bărbia îi e lată dedesubt; tot ce întreprinde are succes. Are vârsta între 40 și 45 de ani. Barba îi e neagră și zbârlită, la fel și mustățile, semn de mare ardoare. Nasul său e dezvoltat, foarte scurt, gros, cu nări largi, semn de sistem respirator bun. E un om sentimental, impulsiv ca un copil, care-și poate exprima întotdeauna bucuria. După ce a băut o jumătate de litru de vin, poate să danseze și să se veselească; când se trezește din beție, începe să plângă pentru că soția lui e bolnavă. Regiunea tâmplilor îi e foarte dezvoltată. Urechile îi sunt foarte mari, aproape ca cele ale lui Tolstoi, ale unui om care fură, ia, dar și dă. „Tata și mama furau, așa că eu o să dăruiesc, o să fac bine în speranța că Dumnezeu va putea să ne ierte păcatele”. Are ochii câprui sau de culoarea vinului, semn de blândețe naturală și de bunătate sufletească, care așteaptă ocazia să se manifeste. Capul îi este corect dezvoltat, asemenea capului lui Socrate. Are sentimente familiale și sociale perfect dezvoltate, are simțul religiei puternic, deschidere spre milă, înțelegere corectă a vieții, are o minte sofisticată, o conștiință foarte dezvoltată care îi arată greșelile și nu se sfiește să le mărturisească și lui Dumnezeu, și oamenilor, și lui însuși. Nu se fălește cu noblețea lui. E credincios și în religia lui a așezat imaginea Blândului Dumnezeu, nu pe a sa. Crede că Bunul Dumnezeu îl va duce pe calea cea bună. Are mai multă încredere în Dumnezeu decât în el însuși.

Filosofia lui e corectă: nu se compară cu hoții și pungașii, care îi sunt inferiori, ci zice: „Doamne, când vă privesc, pe Tine, pe îngeri și pe sfinți, ce sunt eu? Trebuie să mă înalț. Trebuie să

fiu ca Tine. Sunt păcătos, strămoșii, bunicii și eu însumi n-am devenit umani. Mănânc, beau, am ajuns ca un porc. Iartă-mă că nu pot să mă bucur de binefacerile pe care mi le-ai dăruit”. Și ce spune Hristos? Acest om, care e conștient de greșelile lui, are un ideal înalt; într-o zi, îl va depăși pe fariseu. Cum se poate realiza asta? Oamenii bogați trăiesc pe seama rentelor sau a veniturilor, nu muncesc, vorbesc doar despre politică și viața socială. Ceilalți, care se trezesc dimineața devreme, muncesc zece ore pe zi, suportă eșecuri unul după altul, dar persistă și, după ani, dobândesc cunoștințe și devin oameni respectabili.

Acum, îmi cer scuze, dar ambele tipuri sunt prezente printre voi. Însă, așa cum Hristos a dat cei doi poli opuși, vă spun: luați ce e bun de la unul și de la celălalt și creați nobilul caracter fariseu și publican în același timp. Creați al treilea tip de creștin, Omul Nou. Aceasta este ideea mea.

Voi ziceți: „Am comis atâtea păcate în viață, cum aș putea oare să fie fariseu? Mă ofensezi?”. Vă voi spune un adevăr. Când în viața voastră apare un necaz, ziceți: „De ce, Doamne, acest necaz? Alții sunt păcătoși mai mari decât mine”. Nu sunteți oare atunci în locul fariseului, un om care se ceartă cu Dumnezeu? Dumnezeu vă va spune: „Ești foarte virtuos, dar știi câte infamii au fost comise de strămoșii tăi, cu care ai fost pe vremuri asociat? Uite, ai aici o poliță semnată cu mult timp în urmă, trebuie s-o achiți”. - „Dar nu-mi amintesc”. - „N-are importanță, e notată în Cartea mea. Și ea nu minte.

Aveți un necaz și sunteți mulțumiți: „E unul mic”. Ocupați atunci locul publicanului. Și Hristos vă va spune: „Vei merge în casa Tatălui”.

Îi judecați uneori pe farisei: „Sunt oameni perfizi”. Dar știți că voi, cei care îi judecați pe farisei, sunteți fariseii din ziua de astăzi? Învățați ceva din caracterul acestui fariseu, ca să nu aveți defectele lui, sau, dacă le aveți, să le smulgeți din rădăcină, să nu urmați calea vieții negative. Tot ce au avut bunicul, bunica, tatăl și mama voastră nu vă va servi la nimic.

Știți povestea găștelor mânite de un om spre oraș? Găștele i-au zis călătorului: „Ce rușine să fim tratate astfel de acest domn! Ne duce ca pe o turmă, fără să știe că strămoașele noastre au salvat Roma pe vremuri”. - „Și voi ce-ați făcut?” - „Nimic”. - „Atunci sunteți demne să fiți fierte în oală.”

Bunicul și tatăl vostru au fost oameni nobili, au ocupat poziții importante, dar ce sunteți voi înșivă? Dacă nu aveți caracter nobil, dobândiți-l. Se poate ca bunicul și tatăl vostru să vă fi lăsat un capital, dar îl puteți risipi, pierde.

Din punct de vedere religios, găsim farisei credincioși: „Fac parte din Biserica Ortodoxă, din Biserica Evanghelică, din Biserica Catolică, sunt liber-cugetător”. - „Mă bucur că ești creștin ortodox, evanghelic, catolic, liber-cugetător, dar ai calitățile nobile ale lui Iisus?” - „Nu le am”. - „Atunci, nu ești nici creștin ortodox, nici evanghelic, nu ești nimic. Dobândește-le, ca să devii un creștin adevărat”. - „Dar sunt liber-cugetător”. Ai calitățile nobile ale liber-cugetătorilor cinstiți?

(Prin cuvintele „liber-cugetător” se înțelege un om care este prietenul adevărului.) Dacă nu, ești un mincinos de prima clasă.

Oamenii își spun deseori unul altuia: „Ești o persoană excelentă”. Oamenii din societatea de astăzi se adună trei sau patru într-un loc și încep să-și laude noblețea, distincțiile: „Am citit opera ta și suntem încantați”. Dar, imediat ce acela pleacă, încep să-l bârfească: „E un idiot de prima clasă. Pleacă și al doilea, iar ceilalți repetă același refren despre el. Pleacă și al treilea și e și el criticat cu privire la una sau alta. Când rămâne unul singur, acesta, bineînțeles, nu spune nimic rău despre el însuși. Nu vă lăsați influențați de ce zic oamenii, fiindcă pot să afirme multe lucruri neplăcute despre voi. Nimeni nu spune adevărul. Dușmanii vor spune: „Ești un șnapan, un mincinos, un derbedeu”. Mai degrabă ei spun adevărul decât cel care vă măgulește repetând: „Ești nobil”. Poți să fii bun, dar nu chiar așa; nu crede că ești excelent. Uneori, mergi foarte drept, mișcându-ți brațele și bastonul ca și cum ai fi rezolvat o mare problemă a lui Arhimede; crezi că nu mai e nimeni ca tine. Dacă ești publican, îți zici: „Voi guverna lumea”. Hristos a spus: „Ascultă, cu mulți ani în urmă, strămoșii tăi guvernau și-mi amintesc că, atunci, în carnetul Meu, este scris că au comis crime. Poți și tu să pășești pe această cale, nu fi chiar atât de sigur de tine”.

Iată de ce, în orice situație v-ați afla, trebuie să-L aveți întotdeauna ca ideal doar pe Domnul Dumnezeu nostru. În această lume, vom găsi multă amărăciune. Putem să întâlnim un prieten ce ne iubește și care ne va spune unele lucruri care

sunt adevărate. Nu zic că trebuie să bănuim pe toată lumea de minciună, nu. Dar, dacă o sută de persoane vorbesc în termeni foarte frumoși despre voi, doar trei dintre ele pot să vă spună adevărul, celelalte vă vor spune adevărul fie foarte aspru, fie sub formă de măgulire, două extremități. Adevărul nu e acolo, ci în calea de mijloc: luați calitățile fariseului (mintea excelentă, inteligența deschisă și simțul ordinii) și de la publican compasiunea, devoțiunea profundă, conștiința înăscută de a-și cunoaște greșelile și de a face eforturi ca să-și corecteze viața.

Pe publican și pe fariseu îi găsim și în familii: soțul, fariseu; soția, publicană. Soțul, provenit dintr-o familie importantă, bogată, frumoasă, „om nobil”, cum e numit; soția, dintr-o familie simplă, cu tatăl și bunicul ignoranți, nătângi. Când el își îndreaptă privirea spre ea, îi zice: „Știi din ce situație te-am scos?”. Și ea se face mică. Nu poate să zică nimic, se va face mică și va pregăti masa. Fiecare semn cu degetul al fariseului va însemna că ea a pregătit prost masa; ea o să plângă și o să audă: „Nu vreau o astfel de femeie simplă, prost-crescută; nu vreau un astfel de publican în casa mea”.

În alt caz, soția e fariseu și soțul, publican. Ea provine dintr-o familie bogată, tatăl i-a crescut soțul, care era ucenic la el. „Nu știi ce favoare ți-am făcut căsătorindu-mă cu tine. Nu știi să te îmbraci, nici cum să-ți legi cravata, nici să-ți ștergi nasul”. Formaliști îngrozitori acești farisei, când încep să enumere!

Acum, amândoi au nevoie să-și corecteze viața. Zicând că publicanul e mai inocent decât fariseul, Hristos nu vrea să spună nici că publicanul are întru totul dreptate, ci că, în felul în care gândește despre viață, ordine divină, are o înțelegere mai bună decât fariseul. Dacă nu vrei să devii smerit tu însuși, Dumnezeu te va smeri, căci El îi smerește pe orgolioși, dar îi înalță pe smeriți. Orgoliul și smerenia sunt sinonime cu acești doi oameni, fariseul și publicanul.

Nu știți ce se poate întâmpla în viitor; nu vă pot salva nici toate calitățile nobile, nici toți strămoșii. Cu ani în urmă, în Anglia, la Londra, parcă, unul dintre cei mai bogați și maieminenți englezi a coborât în beci ca să-si examineze comorile si, din întâmplare, a închis ușa în urma lui lăsând cheia afară. După ce a trecut în revistă toate bogățiile și le-a privit cu atenție, a vrut să iasă, dar a văzut că rămăsese încuiat. A stat acolo o zi, două, trei... În jurul lui, peste tot numai aur, o avuție

imensă, dar n-a reușit nici să iasă, nici să se facă auzit. În fine, a fost nevoit să-și dea ultima suflare în acel loc, lăsând acest mesaj: „Dacă ar fi fost cineva care să-mi dea o bucată de pâine, i-aș fi dat jumătate din avuție”.

Dacă, într-o zi, se întâmplă să fiți închiși asemenea celui om bogat în beciul nobililor voștri strămoși, o bucată de pâine poate să vă salveze. Iată de ce Hristos a spus: „Pâinea poate să vă salveze, nu aceste lucruri pentru care vă luptați”. Și știți că mulți oameni mor așa, închiși în ei înșiși? Oamenii disperăți se sinucid. Și cine se sinucide? Nu publicanii, ci întotdeauna fariseii. Poeți, pictori, oameni de stat zic: „Lumea n-a putut să ne prețuiască, n-a putut să prețuiască munca noastră, operele noastre, tablourile noastre”. Și se sinucid, în general, se sinucid întotdeauna fariseii, nobilii gânditori cu fața regulată și barba roșcată.

Fariseii din Bulgaria n-au barba roșie, mă refer la fariseii israeliți, pe ei îi descriu. Pe fariseii noștri i-aș descrie altfel. Fariseii bulgari sunt asemenea acelor, însă se deosebesc prin ceva. Dar, deoarece vorbesc despre fariseii israeliți, nu despre cei bulgari, trageți propriile concluzii în privința bulgarilor și căutați aceste tipuri. Cum să le căutați? Obiectivul conferinței mele este să puneți asta în practică în viața voastră.

Oamenii din ziua de astăzi spun că omul, ca să reușească, trebuie să aibă voință. Voința se poate manifesta pe trei căi diferite: voința arbitrară, voința care nu are în vedere decât interesele noastre, decât interesele poporului nostru, și voința care are în vedere și interesele societății, ale poporului nostru, și pe cele ale omului, și pe cele ale lui Dumnezeu. Ultima voință, care cuprinde toate angajamentele pe care le aveți față de această lume, o voință atât de puternică încât nicio forță nu vă poate abate de la datoria voastră, aceasta este voința bună. Voința de a lucra pentru slava lui Dumnezeu și pentru omenire, pentru poporul vostru, pentru casa voastră și pentru a vă cultiva caracterul, aceasta este adevărata voință. Unii zic: „Trebuie să ai o minte nobilă”. O minte care pricepe atitudinea sa față de Dumnezeu, care este ocupată să aplice în viață gânduri elevate, aceasta este o minte nobilă. Toți purtați sămânța ei! „Dar nasul meu nu e așa cum îl vreau”. Se va dezvolta. Privește pușorii din cuib, care n-au încă pene, cum își așteaptă mama și, îndată ce apare, își deschid ciocul și mama le dă o râmă. Și asta se

Întâmplă de douăzeci de ori pe zi Cu cât pușorii deschid mai mult ciocul, cu atât le cad mai multe râme în el. Apoi, încep să le crească aripile și își iau zborul, în cele din urmă.

Ar trebui să urmați aceeași lege, să deschideți gura, să vă rugați. Dacă n-o deschideți, sunteți farisei și Hristos ar spune: „Lumea nu e pentru voi, împărăția lui Dumnezeu nu e pentru voi, viitorul nu e pentru voi”. Asta ar vrea să spună Hristos. Există oameni cărora nu le place să deschidă gura, tac tot timpul. Înțeleg că omul poate să tacă, dar când? Când e furios, când vrea să jignească pe cineva, când invidiază pe cineva. Dar, când te bucuri, când trebuie să rostești un cuvânt de consolare, deschide gura și spune-l. Vă deschideți gura când vă creșteți copiii? E întrebarea care vi se pune. Vă creșteți copiii ca fariseii: să nu se atingă de veselă, să nu se murdărească, nici măcar să nu-și ude mâinile. Mama îi va spăla, tatăl le va cumpăra pantofi noi, ceasuri, panglici. Tatăl trebuie să devină sclavul acestui fariseu. Când tatăl se întoarce seara acasă, ei îi zic: „Vrem asta, vrem aia. Imediat!”.

Și el se ghemuiește. De ce a zis Iisus: „Vai de voi, cărturari și farisei”? Și în case, lângă copiii voștri, și în biserici, peste tot manifestăm aceste trăsături de caracter ale fariseilor și ne mirăm că nu vine împărăția lui Dumnezeu. Și, pe deasupra, și reproșuri: „Lumea nu e bună de nimic, societatea nu e bună de nimic, preoții sunt așa și așa, profesorii sunt nepricepuți, conducătorii sunt răi”. Și numai el e sfânt! Și tu ești asemenea celor care fac reproșuri. Oprește-te și renunță, fiindcă mama ta e alături de tine: îndată ce deschizi ciocul, primești hrană!

Aceste lucruri pot să vi se pară hazlii, dar sunt mari adevăruri; sunt lucruri mici, dar trebuie să trageți învățătură din acest exemplu. În comparație cu viața cerească, noi suntem niște amărâți și Dumnezeu ne trimite constant Mama cu mâncărica! „Salut-o pe mama ta, căci ea îți aduce hrană! Ce mult a umblat ca să găsească o singură râmă!” Cum am putea atunci să-l mulțumim lui Dumnezeu, care Se gândește zilnic la noi și ne oferă hrană? Să deschidem și noi gura în fiecare dimineață și să ne rugăm Lui. Știți ce înseamnă asta? Are un sens profund. Ce înseamnă să deschizi gura? Dacă ați ști, ați cunoaște cuvintele cu care vorbește Cerul. Un cuvânt scurt, dar bogat în sensuri. Acum, vă aflați în templu, Hristos vi se adresează și vă întreabă: „Cum vă rugați, ca fariseul, sau ca

publicanul? Cum veți merge în lume și cum veți începe să lucrați, ca fariseul, sau ca publicanul?” Și voi sunteți făcuți din aceeași humă. Dar Hristos vrea să ne spună să nu fim farisei. M-am săturat de farisei; dacă există ceva pe lume care deranjează, acesta e fariseul. „Dar domnul cutare avea aceste trăsături de caracter”. Știu, și ce-i de făcut? Aștept să mă curăț eu întâi, pe urmă ceilalți. Aștept să mă curăț de păduchii mei și pe urmă să-i caut în capetele celorlalți. Altfel, dacă mă duc lângă el, cel care are mai puțini va lua alții de la mine. „Totuși, trebuie să-l educăm”. Stai să mă cultiv eu întâi. „Dar trebuie să propovăduim”. Dacă încep să propovăduiesc prea devreme, voi induce în eroare oamenii. „leși și zi asta și asta”. Ce să zic? Să-i mint pe oameni? Când ieși, trebuie să spui marele adevăr prin cuvinte și prin viața ta. Asta înțelege Hristos. Când începem să-i învățăm pe ceilalți, trebuie să lucrăm cu vorbele și totodată cu viața noastră.

Îmi plac mult acei profesori din zilele noastre care, când predau o materie (fizica sau chimia), încep imediat să facă experiențe: iată cum se obține oxigenul, iată cum se produce această substanță. Intri în atelierul tâmplarului, profesorul predă teoria și practica; intri în atelierul croitorului, la fel. Hristos le-a spus creștinilor: „Intrați și luați-vă metrul și foarfecă”. Unii trebuie să înceapă treaba cu acul înainte de a apuca foarfecă. Ce este această foarfecă? E limba voastră. Când începeți să tăiați și să coaseți, cea mai bună foarfecă e limba voastră. Când începeți să tăiați la dreapta și la stânga fără să gândiți, foarfecă voastră nu-i la locul ei. „Nu trebuie să vorbim?” Trebuie, dar ce trebuie. Căci, dacă vorbele voastre sunt deplasate, tăiați fără să gândiți, risipiți banii. Nu afirm toate astea ca să descurajez. Nu vreau să spun că v-ați născut farisei, ci că aveți dispoziția fariseului. Toată lumea are această dispoziție. Și e bine s-o ai într-o anumită măsură. Dar, când începeți să spuneți: „Doamne, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți”, fariseul e viu în voi și e greu să vă eliberați de el. El vă trăiește în ceafa, în creștetul capului, în urechi, în cap, în nas, în partea interioară a ochilor. Unde-l găsiți pe acest fariseu? În toate faptele voastre și în trăsăturile voastre de caracter.

Ei bine, Hristos ne întreabă acum despre modul cel mai corect de a ne adresa rugăciunea lui Dumnezeu. El înțelege această rugăciune în sens larg, indiferent că este în interesul

vieții sociale. Unii consideră că adevărata rugăciune poate fi adresată doar în biserică. Vedeți dacă acea rugăciune adresată în biserică, având legătură cu viața de familie, poate să vă ajute. Și trebuie să vedeți unde se află acea biserică. Profesorul le predă întâi elevilor unele elemente și-i lasă să rezolve singuri problema, să găsească raporturile unei legi. Se spune în scripturi: „Sunteți un templu divin”. Dacă suntem temple ale lui Dumnezeu, când intrăm în camera noastră secretă în fața lui Dumnezeu, cum trebuie să intrăm? Dacă intrăm ca fariseul, Hristos ne va spune: „Nu ți-ai atins scopul”. Dacă intrăm ca publicanul și ne mărturisim greșelile, dacă făgăduim că le vom corecta, vom reuși și vom auzi răspunsul lui Hristos: „Ești iertat, ai un viitor”.

Profesorul poate să găsească multe greșeli în caiete. Discipolul nu trebuie să spună: „Ce meschin! Sunt doar trei greșeli!” Profesorul poate murdări caietul, poate tăia patru sau cinci cuvinte și discipolul poate spune: „Mi-a stricat caietul”. Da, dar, dacă vrei să fii perfect, trebuie să-i mulțumești că ți-a atras atenția asupra acelor greșeli, căci cele trei greșeli pot să se înmulțească. Corectează-le, nu le lăsa, fiindcă greșeala e ca păduchele; dacă-l lași, se poate înmulți cu o mie în doar o săptămână. E de-ajuns o greșeală pentru ca omul să fie trimis la stâlpul infamiei. Conform aceleiași legi, e de-ajuns o virtute ca să-l înalțe la Cer și să-l așeze printre îngeri. Vedeți condițiile și, dacă este eronat, un demers vă va coborî, dacă e virtuos, vă va înălța, în consecință, fiți cu băgare de seamă la fiecare greșeală și la fiecare virtute. Dacă o singură virtute i-a rămas unui om care a dus o viață depravată, ea îi poate servi ca frânghie aruncată pe marea agitată a vieții și, dacă o prinde, poate să ajungă pe uscat. Așadar, ultima greșeală ce poate să rămână este foarte nefastă, poate să distrugă omul, așa cum ultima virtute este foarte puternică și-l poate salva. Ele pot să ne schimbe viața. Aceasta e legea. Și iată de ce Hristos a zis: „Nu fiți neglijenți”.

Fariseul avea trăsături de caracter mai nobile decât publicanul. În multe privințe, era mai sus plasat, dar stăruia la el o ultimă eroare, orgoliul care a putut să-l coboare până în iad. Publicanul era un mare păcătos, dar îi rămăsese o ultimă virtute, smerenia, și a zis: „Voi lucra pentru mântuirea mea”. Și

iată de ce Dumnezeu i-a dat binecuvântarea, deoarece avea speranță că va deveni mai bun în viitor.

Vă întreb în dimineața asta: unde vă situați, la ultima greșeală, sau la ultima virtute? Dacă la ultima greșeală, vă deplâng: luați seama, vă aflați într-un loc primejdios al vieții. Dacă sunteți la ultima virtute, vă găsiți în loc sigur și vă invidiez: sunteți pe o stâncă solidă. Țineți-vă bine de această ultimă virtute, și Hristos va fi cu voi.

Sofia, 5 octombrie 1914

La început era

*La început era Cuvântul,
și Cuvântul era cu Dumnezeu,
și Cuvântul era Dumnezeu.*
Ioan 1:1

Este una dintre problemele cele mai filosofice și cele mai greu de înțeles ale creștinismului. Aceste cuvinte au provocat numeroase dezbateri și au fost interpretate în multe feluri de filosofi, de preoți și de credincioși. În sânul Bisericii Ortodoxe au fost multe controverse în privința Cuvântului și chiar certuri, dar această problemă nu se putea rezolva, firește, prin forță. Care este sensul literal al vorbelor „La început era Cuvântul”, despre ce început e vorba? Când filosofii din zilele noastre vor să dezbată din punctul lor de vedere, ei formulează anumite ipoteze, pornesc de la un postulat ca să explice un lucru precis. Un predicator negru explica crearea omului în felul următor: „Dumnezeu s-a căznit o zi întreagă ca să modeleze omul, pe care l-a făcut din lut. L-a așezat apoi pe o palisadă și l-a lăsat să se usuce trei zile la rând”. Unii credincioși l-au întrebat: „Dar cum stătea în picioare palisada?” Predicatorul a răspuns: „Nu e treaba voastră!” Filosofii de astăzi au și ei palisade, pe care pun la uscat problemele în felul predicatorului: „Omul e făcut din pământ și e pus să se usuce pe o palisadă”. Și, dacă îi veți întreba despre ce palisadă e vorba, vă vor răspunde că nu e treaba voastră. Dar, de vreme ce această palisadă se găsește în drumul nostru, să ne oprim s-o examinăm. Un pastor evanghelist, care vorbea într-o zi despre profetul Iona, a zis: „Balena s-a căznit o oră întreagă până a putut să-l înghită pe Iona”. Așa facem și noi, ne gândim ore în șir încercând să rezolvăm problema, dar ea rămâne veșnic un mister pentru noi. *La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.* Aici *Cuvântul* e important. Ce trebuie să înțelegem prin *Cuvânt*. Acțiunea divină rațională, care se manifestă prin anumite vibrații și pe care le putem percepe. Când această acțiune divină devine vizibilă, tangibilă, accesibilă înțelegerii omului, când ne este dezvăluită și o putem înțelege, o numim Cuvânt. Când ziceți ceva, este vorba de cuvânt. Cum este format cuvântul *iubire*, câte litere are? Șase litere. Dacă

despărțiți aceste litere, găsiți cum este format cuvântul „iubire” pentru majoritatea muritorilor, adică nu în principiul, ci în manifestarea sa. Dacă vom reuși să găsim sensul adevărat al realității Cuvântului și cel al lui Dumnezeu, vom ajunge la concluzia strict inversă a celor care încearcă să rezolve această problemă. Ceea ce n-are formă în sine nu poate fi definit. Dumnezeu n-are formă, iată de ce nu-L putem defini. Ce este Dumnezeu? Ca să răspundeți, va trebui să-L limitați, să-L atribuiți o anumită formă, să-L imaginați într-un loc, într-o anumită poziție, și asta dintr-o perspectivă foarte omenească. Cei care au scris despre Dumnezeu și despre Cuvânt cred că au dat o explicație la problemă. Desigur, au explicat-o, dar în felul predicatorului negru sau al pastorului evanghelist, cu ajutorul unei palisade sau al guri unei balene. Dar asta nu este o explicație adevărată.

Se spune: „La început”. Prin aceste cuvinte înțeleg acel act rațional prin care toate ființele create de Dumnezeu au devenit conștiente că El le crease și au început să lucreze alături de El. Voi folosi o analogie. Când dă naștere unui copil, o mamă ar putea să spună: „E începutul copilului meu”. Da, e începutul copilului ei, dar nu al copilului înzestrat cu rațiune. Cum se manifestă acest început? Prin scâncete și plânsete pe care nimeni nu le înțelege, începutul amintit în Evanghelie este cel al rațiunii. Când copilul va avea 21 de ani și va începe să gândească, vom putea afirma atunci că va avea loc un schimb de gânduri raționale între mamă și copil. „La început era Cuvântul” înseamnă acel moment în care am început să înțelegem natura lui Dumnezeu, acel moment în care nu ne-am mai fi adresat Lui țipând. Din toate timpurile, oamenii au plâns în scopul de a obține tot felul de lucruri. Ca să-mi explic cuvintele din punct de vedere științific, voi spune că acel copil n-a făcut decât să traverseze toate fazele vieții. Acel început s-a instalat prin bilioane de forme, începând cu cele mai mici. Fiindcă copilul plângea întruna, Dumnezeu a fost nevoit să-i coasă mereu haine noi, să-l transforme în pasăre și apoi în mamifer. Totul a durat până când acest copil capricios a ajuns la început, ceea ce înseamnă că intrase atunci în el Cuvântul. Iată de ce stă scris în Evanghelie: „începutul este scris în cartea Cerurilor ca manifestare rațională a ordinii divine”. Orice om începe cu dezordinea, cu pământul ce trebuie pus la uscat. Dar,

după ce v-ați uscat, stați drepti în picioare, e scris pentru voi în cartea Cerurilor: *La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu*. Acest moment există deja în mintea fiecărui om.

Voi explica cum a avut loc acest început prin altă analogie. Imaginați-vă că urcați pe curentul unui râu în direcția izvorului, ajungeți la el, vă spuneți că acel izvor este începutul râului și vă opriți acolo. Da, e începutul, nicio minte rațională n-ar putea s-o tăgăduiască. Acela este începutul vizibil, dar poate să existe alt început, neștiut de noi. Este posibil ca acea apă să provină din ocean, să fi traversat spațiul în stare de vapori și să fi. căzut sub formă de ploaie; sau să treacă prin diferitele straturi ca să ajungă izvor și așa mai departe. De aceea, când spunem că râul începe de la cutare izvor, este doar un fel de a vorbi.

„La început era Cuvântul” înseamnă acel început rațional al omului, când Cuvântul s-a manifestat sub forma actuală, și putem vedea că El există. Astăzi, vă simțiți departe de acel început, au trecut milioane de ani și totul a devenit confuz.

Folosesc acum o altă comparație. Dacă veți citi Epistola către Galateeni a Apostolului Pavel, veți vedea că sunt amintite acolo fructele iubirii. Luați un fruct și presupuneți că ar conține un singur sâmbure. Dacă, într-o zi, îl veți planta, va fi atunci începutul dezvoltării sale. Dacă veți întreba copacul în ce moment a început să crească, vă va răspunde: „în cutare epocă, când a fost plantat sâmburele”, în același fel, dacă vă întrebați cine erați în trecut, puteți să vă răspundeți că erați un bob pe care Dumnezeu l-a semănat în pământ ca să încolțească, să se ramifice, să înflorească și să facă fructe coapte. Viața noastră rațională este ca un copac. Și acest început rațional a fost semănat în capul nostru. Corpul e dovada milioanelor de ani în care omul s-a îndepărtat de acel început, sub efectul forței care ne ține pe Pământ. Trupul omului este simbolul primului început, bobul semănat de Dumnezeu.

Nu vă dau mai multe detalii despre asta, deoarece este un subiect foarte complicat pentru mulți. Nu mă voi opri nici asupra stadiului original al lumii, nici a forțelor care acționau atunci, nici a inteligenței primordiale active atunci. Acestea sunt lucruri abstracte despre care chiar și cei mai mari filosofi păstrează tăcerea. Când i s-a pus această întrebare marelui maestru egiptean Hermes, el doar a strâns din buze. Ce voia să spună?

Că omul trebuie să-și părăsească trupul și să meargă să exploreze lucrurile la fața locului. Dacă cineva mă întreabă unde se află izvoarele râului Marița și dacă, în ciuda explicațiilor mele, nu reușește să înțeleagă, îi cer să păstreze tăcerea și ajunge să priceapă. Hermes voia să spună același lucru. Veți întreba cum e posibil. Dacă întrebați, înseamnă că nu sunteți pregătiți pentru acel loc. Sunteți încă doar copii care vă prefaceți că ridicați case, copii interesați de jucăriile și de păpușile voastre. Vor trece mai multe milioane de ani înainte de a fi în stare să reflectați la profunzimea acestei probleme. Cei care mă pot înțelege ar strânge din buze și eu le-aș spune: „Haideți cu mine să mergem acolo!”. Am explicat problema din punct de vedere filosofic, îndată ce strângem din buze, obținem un răspuns concret, nu unul teoretic. Și, când sunt întrebat ce era la început, ce era Cuvântul altădată, răspund: „Veniți cu mine acolo!” Voi spuneți: „Nu putem”. Atunci, distrați-vă cu jucăriile voastre pe Pământ, construiți case, căsătoriți-vă, deveniți negustori, războiți-vă... După ce veți trece prin tot acest ciclu de dezvoltare, când veți fi mari, inteligenți și veți spune: „Destul cu păpușile!”, atunci un Maestru va strânge din buze și vă va spune: „Veniți cu mine!”. Cei care vor să urmeze drumul lui Hristos trebuie să aibă o anumită concepție despre Adevăr. Să nu credeți că ea este ușor de dobândit, să nu credeți că drumul pe care pășiți va fi ușor. Nu, există greutate. Nu spun că e extrem de dificil, dar e plin de capcane. Cine hotărăște să pășească pe acest drum trebuie să fie pregătit. Natura așază în fața noastră obstacole mari și mici, de care trebuie să ne folosim până vom fi pregătiți pentru această lungă călătorie. Nu e de ajuns să porniți la drum, ci trebuie și să ajungeți la capătul lui. Mergeți una, două, trei zile, ziceți că nu se întâmplă nimic și-o luați înapoi. Și, când sunteți întrebați unde ați ajuns, răspundeți: „Să nu ne mai gândim la asta! Osteneală zadarnică!”. Dar numai dacă veți merge lângă acel izvor veșnic, care a dat naștere vieții omenești, acolo unde se află Cuvântul original, veți înțelege ce formă avea omenirea în acel timp și veți ști cine erau fiii oamenilor. Ceea ce numim *chipul lui Dumnezeu* a devenit o adevărată caricatură în oamenii de pe Pământ. Când mă uit la acei oameni care pretind că sunt după chipul lui Dumnezeu, râd cu poftă, căci nu văd în fața mea decât oameni

contrafăcuți, la care gândurile, rațiunea și inima sunt complet denaturate. Chipul care era asemănător cu al lui

Dumnezeu a fost deteriorat, nu mai e ce fusese.

Când Cuvântul, prin care totul a fost făcut, a văzut că imaginea pe care a creat-o după asemănarea lui Dumnezeu s-a transformat într-o caricatură, L-a trimis pe Hristos din lumea invizibilă în lumea vizibilă, ca să le spună oamenilor răătăciți: „Nu vă mai mințiți. Ceea ce sunteți acum nu mai este după chipul lui Dumnezeu, e doar propriul vostru chip”. Unul va obiecta: „La început, am fost creat de Dumnezeu, sunt născut de El”. Cum ați putea să fiți născuți de Dumnezeu? Creația este doar puritate și transparență, iar voi sunteți acum murdăriți și denaturați.

Ca să înțelegem sensul profund al învățăturii propovăduite de Hristos, trebuie să ne purificăm. Cuvântul *purificare* înseamnă și *să devenim mai ușori*, ceea ce implică un proces de organizare, adică un proces rațional adaptat la propria noastră dezvoltare. Lumea fizică se supune unei legi care spune că în natură există o anumită ciocnire a forțelor. Există în noi o anumită forță, un anumit elan care ne împinge să ne apropiem de Dumnezeu și, în paralel, un alt principiu care ne atrage spre Pământ. Capul ne este legat de cer și ne trage în sus, în timp ce trupul suferă atracția Pământului în jos. Într-un sens, suntem răstigniți. Cum poate gândi omul că este răstignit?

Atunci când murim, un Nicodim ar trebui să vină să ne scoată cuiele, să ne coboare de pe Cruce, să ne înfășoare într-un giulgiu, și atunci am deveni din ce în ce mai ușori și am urca la Ceruri. Aceasta este învierea. Ea este un act prin care ne întoarcem să vedem lucrurile la fața locului, prin care începem să ne întoarcem la Cuvânt, la Dumnezeu.

Acum, doriți să vă vorbesc despre Dumnezeu. Ce v-aș putea spune, de vreme ce sunteți încă răstigniți, n-ați devenit încă mai ușori? Voi ziceți: „Vorbește-ne despre iubire”. Ce-aș putea să vă spun despre iubire, din moment ce suferiți că sunteți răstigniți? Singurul lucru pe care i-l pot spune unui om răstignit este să-și suporte suferințele, să îndure și să devină erou în suferință. E singura consolare pe care i-o pot oferi. E singura libertate de care dispun oamenii, fiindcă trebuie să treacă prin procesul de suferință asemenea lui Hristos.

Hristos a așezat ideile de bază ale Cuvântului în mintea noastră. Cuvântul este o manifestare a lui Dumnezeu în lumea

spirituală, Cuvântul cuprinde lumea îngerilor. Aceștia provin din Dumnezeu și Dumnezeu se află în ei. Și, când Evanghelistul spune: „Și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi”, vrea să înțelegem că Cuvântul a coborât din lumea îngerilor și s-a întrupat în Om într-o altă formă. Când vorbim despre Cuvântul care „la început era cu Dumnezeu și era Dumnezeu”, vorbim despre toate acele ființe care au avut o evoluție diferită de cea a oamenilor. Ființe splendide, Fii ai Gândirii și ai Rațiunii, Ființe excepționale. Asta nu înseamnă că au aceeași formă cu cea avută de noi, ci înseamnă că sunt Ființe raționale. Hristos s-a întrupat pe Pământ ca să propovăduiască acest Cuvânt într-un limbaj clar. Limbajul nostru este o transpunere a Cuvântului. Am vorbit de multe ori despre sensul profund al cuvintelor. De exemplu, dacă suntem întrebați ce termen reflectă mai bine sensul adevărat al cuvântului *fluviu*, ce termeni exprimă cu adevărat cuvintele *izvor*, *lumină*, *căldură*, vom spune că lumina este expresia Adevărului și căldura, expresia iubirii, și că există anumite corelații între cuvinte. Vom răspunde că, așa cum lumina luminează obiectele din exterior, Adevărul luminează mintea omului din interior. Vom răspunde că, așa cum căldura ajută plantele să crească, iubirea, când intră în noi, pune în mișcare sentimente care îi permit omului să evolueze și să se înalțe. Cel ce vrea să cunoască semnificația originară a Cuvântului trebuie să-i găsească adevărata expresie.

Termenul *Cuvânt* are o semnificație ușor diferită în bulgară și în greacă, limba în care a fost scrisă Evanghelia Sfântului Ioan. În greacă, acest cuvânt începe cu A, *Logos*, în timp ce, în bulgară, începe cu C. Aceasta arată că poporul grec și cel bulgar se găsesc în poziții diferite. Când scriau cuvântul *Logos*, grecii aveau un elan spre în sus, spre îngeri, în timp ce litera bulgărească C simbolizează o semilună, ceea ce înseamnă că ne aflăm de cealaltă parte a lumii astrale și lumina pe care o primim este cea reflectată de Lună. Așadar, putem să spunem că, potrivit Cuvântului, poporul slav este un popor care evoluează, dar a ajuns în locul cel mai profund ce poate fi atins și va începe acum o nouă evoluție. Iată de ce nu pot să explic și de ce voi nu puteți înțelege Cuvântul, fiindcă rațiunea și creierul vostru sunt încă luminate de Lună; imaginile, formele, totul e neclar la voi. Când va ajunge lumina zilei și va veni Hristos sub o nouă formă, totul va deveni clar și luminos.

Așadar, prin acest termen, *Cuvânt*, înțeleg acel început rațional care creează și generează în noi gânduri, dorințe și acțiuni. Și, acum, trebuie să facem cale-ntoarsă spre acest început. Toate conflictele din viața individuală și dintre popoare vor dispărea, cu condiția să ne întoarcem la el. Modalitatea este de a deveni din ce în ce mai ușori. Dacă un fluviu, țâșnind din izvorul lui și vărsându-se în mare, m-ar întreba ce trebuie să facă pentru a se întoarce în punctul său de plecare, i-aș răspunde că trebuie să se evapore, să devină mai ușor, să se ridice în aer ca să fie dus de vânt în direcția izvorului, exact în locul în care a început să curgă. Ar trebui să aplicați și voi aceeași lege: legea renunțării. Iată de ce Hristos a zis: „Dacă n-ai să te renegi pe tine însuși și n-ai să Mă urmezi, nu vei fi mântuit”. Trebuie să ne eliberăm de lucrurile materiale, de case, de copii, de care parcă suntem legați cu mii de sfori. Ziceți că vreți să mergeți spre Dumnezeu. Nu veți merge niciodată spre El dacă nu tăiați toate acele legături care vă țin atașați. Preoții și popii propovăduiesc Cerul, dar sunt atașați de pământ. Tăceți! Mințiți lumea. Urmați exemplul Lunii și vedeți lucrurile prin lumina ei. Când Soarele va răsări în mintea voastră, veți avea o cu totul altă idee despre lume și viață, veți vedea cât de greșite erau ideile voastre. Iată de ce renunțarea la sine înseamnă să devii mai ușor. Unii spun că nu pot să renunțe la ei înșiși. Așa că n-au altceva de făcut decât să coboare panta spre ocean. Nu există alt drum: urci sau te lași să aluneci în jos. Ca să ne putem înălța, să devenim mai ușori, Soarele trebuie să strălucească în noi. Luna nu ne poate face mai subtili, ci ea face deseori mai dens ceea ce este mai eterat. Tot așa, în primul capitol al Genezei este scris, referitor la Soare și la Lună, că au fost primele creații ale lui Dumnezeu și că ele cuprind tot Adevărul - Luna este un proces de involuție spre Pământ și Soarele este un proces de ascensiune spre Dumnezeu. Apusul soarelui evocă ideea unei coborâri, iar răsăritul lui, procesul unei noi evoluții. Iată de ce Luna istorisește la fiecare 28 de zile povestea căderii voastre. Dacă vă întrebați de ce cădeți, de ce nu sunteți în stare să gândiți, de ce n-aveți voință, răspunsul îl veți primi de la Lună. Fiecare dintre fazele ei vă va dezvălui cauzele căderii voastre. Și sunt iar întrebat cum să te ridici și să mergi spre Dumnezeu... Treziți-vă devreme, când răsare soarele, și priviți-L

pe Dumnezeu. Veți găsi drumul. Unii cred că trebuie să se gândească tot timpul la

Dumnezeu. Nu, e de-ajuns un singur gând, dar are nevoie de anumite condiții ca să fie pus în practică. Semințele mântuirii voastre sunt semănate, dar nu vă veți înălța decât atunci când vor începe să crească.

Se spune că Hristos a venit ca să salveze lumea, în ce sens? Când a venit Hristos, toate semințele rămase mii de ani în stare latentă, să zicem în stare de congelare, s-au dezghețat sub acoperământul de gheață și au ieșit din epoca glaciară. Acum, n-am să zăbovesc asupra epocii glaciare prin care a trecut Pământul. Și în viața spirituală se produc deseori epoci asemenea acesteia. Dacă Luna strălucește în mintea voastră, voi zice că vă aflați în epoca glaciară, marile voastre animale preistorice au dispărut, flora nu mai există și duceți o viață minimală, pe cât v-o dă Luna. Și, dacă mă întrebați ce trebuie să faceți, vă voi răspunde că Soarele trebuie să strălucească în voi, că Hristos trebuie să se înalțe în sufletul vostru, să apară la orizontul vostru și să acționeze asupra voastră cu razele Adevărului.

Acum, puteți să-mi spuneți că Hristos va reveni. Da, va reveni fără nicio îndoială. Dar, când va reveni, unde veți fi voi, la Ecuator sau la Polul Nord, în zona temperată sau la Polul Sud? Trebuie să vă gândiți la poziția voastră și să prevedeați felul în care razele lui Hristos vor cădea în sufletul vostru, vertical sau oblic. Fiecare dintre noi trebuie să meargă în locul exact în care Dumnezeu trebuie să ne întâlnească, adică pe Pământul divin. Dacă ați fi clarvăzători, ați vedea că mai există un Pământ. Dacă aș începe să vă explic concepția ocultiştilor despre Pământ și mișcarea sferelor, ați zice că e mai bine să nu știți nimic, căci aceste cunoștințe ar putea să provoace în voi mari dezacorduri. Vă voi spune de ce. Când a fost descoperit radiul, oamenilor de știință le-a fost frică și au afirmat că toate teoriile și concepțiile contemporane se vor năruie, că va trebui să fie revizuite în întregime și că ar fi mai bine ca știința să nu se preocupe de acest element. Dar eu zic că, atunci când radiul lui Hristos va veni, va trebui să vă revizuiți fundamental și radical viața și felul de a vedea.

Într-un verset, Sfântul Ioan li se adresează celor care înțeleg. Acesta este sensul profund al Evangheliei. Cei pentru

care a fost scris l-au înțeles, într-o zi, veți începe și voi să înțelegeți. Dacă mintea voastră e în beznă, vă voi oferi această consolare: „Luna strălucește încă în voi”. Când Soarele vă va lumina, această problemă se va limpezi în voi.

Va fi de ajuns să fiți sinceri și să rămâneți în locul pe care vi l-a ales Dumnezeu. Mulțumită acestei legi, condițiile necesare dezvoltării voastre vor veni cu siguranță, va trebui doar să așteptați. Cei pentru care Dumnezeu s-a manifestat deja trebuie să renunțe la ei înșiși, să devină ușori, să nu recoboare panta. În termeni filosofici, gândurile voastre trebuie să aibă un sens. Ele trebuie să conțină un scop de atins, un scop pentru care să luptați. Un creștin care vrea să-și îndeplinească datoria trebuie să știe că există o cauză pentru orice lucru. De exemplu, copiii se nasc. De ce? Ziceți că așa a poruncit Dumnezeu. Chiar știți că așa a poruncit Dumnezeu? Dar bețivii pot să spună: „Dumnezeu a dat vin ca să putem bea”. El a creat vinul, sau noi l-am făcut? Dumnezeu a creat strugurii, dar vinul a fost inventat de noi. La fel, luați faină și faceți pâine; Dumnezeu e la originea ei? Nu, e creația voastră. Puneți două pietre una peste cealaltă ca să măcinați grâu - oare Dumnezeu a poruncit să transformați grâu în faină? Nu, voința voastră, fiindcă stomacul vostru nu poate să digere boabele de grâu. Atunci, când oamenii spun că un lucru este un adevăr, trebuie să-i întrebați: „E un adevăr divin, sau e adevărul tău?” - „Dar îl propovăduiesc pe Hristos”. - „Îl propovăduiești pe Hristos al tău”. - „Dar îl propovăduiesc pe Dumnezeu”. - „Îl propovăduiești pe Dumnezeul tău, nu mă minți!” Eu zic: nu mă înșel și nu mint. Fiecare om își propovăduiește Hristosul, Dumnezeul său. Când o tânără se îndrăgostește de un tânăr, acesta e un înger pentru ea, moare de dragul lui, iar, după ce se căsătorește, ea spune că e diavolul și că e pe cale s-o bage în mormânt. Când are dreptate? Și noi ne spunem în viață că suntem gata să murim pentru Hristos al nostru și, când ne „căsătorim” cu Dumnezeu și vedem că nu e așa cum ne așteptam, nu-L mai vrem și afirmăm că nu e cel adevărat. Când spunem „La început era Cuvântul”, despre ce cuvânt vorbim? Despre cuvântul înțeles de noi sau despre Cuvântul original, care e baza omenirii? Oare despre acel început care ne hrănește pe toți, uniți în același organism și alimentându-ne cu aceeași sevă, sau despre alt început, care n-are nimic de-a face cu toate acestea?

Fiecare dintre voi trebuie să rezolve întâi problema și să fie conștient de ideea pe care și-o face despre început. Îmi veți spune: „Eu știu”. Aud mereu același lucru: bărbatul spune „eu”, femeia zice „eu”, toată lumea zice: „Nu mai e nimeni ca mine”, „Sunt mare”... Și văd că măsoară doar doi centimetri de copac, iar altul nu e mai mare decât o frunză. Toamna va veni curând, veți cădea din copac și veți ateriza pe rădăcinile lui, și atunci veți înțelege că există alt început. Unul e sus și altul e jos. Fiecare dintre voi trebuie să știe unde se află pentru el acel început: în rădăcini, în trunchi, în crengi, în frunze, în fructul verde sau în fructul copt ori în sămburele lui. Dacă spuneți că e în sămburele fructului copt, voi răspunde: „Ar trebui acum să porniți ca să descoperiți începutul original despre care vorbește Sfântul Ioan”. Dacă spuneți că e în frunze, atunci va trebui să așteptați milioane de ani. „Dar eu sunt în fructul verde”. Și tu va trebui să aștepti până când vei fi bine copt. „Eu sunt pe punctul de a prinde rod”. E bine, dar se poate stârni o furtună și s-ar putea să nu rezisti și să cazi la poalele copacului, pe sol. Sămburele n-are încă viață în sine și, conform acestei legi, va trebui întâi să putrezești, să treci din nou în rădăcini, să treci prin trunchi, să înmugurești din nou în vârful copacului și să începi o viață nouă.

Dacă am avea mai mult timp, m-aș opri la problema căderii fructului. Mulți insistă zicând: „Spune-ne unde eram în trecut!” Știu unde erați și ce erați, aș putea să vă spun, dar care ar fi reacția voastră? Cineva ar zice: „Dacă acesta e adevărul, e o mare minciună!”. Și, dacă l-aș spune cuiva din exterior, acesta ar zice și el: „E o mare minciună!” Dar minciuna e umbra Adevărului. Puteți minți până când veți deține adevărul; ca să mințiți pe cineva, va trebui să-i spuneți o minciună bazată pe un lucru adevărat. Minciuna este companionul Adevărului. Acolo unde e adevăr, e și minciună, și viceversa.

Dar să revenim la problema noastră. Cum să aplicăm acest principiu rațional în noi? Veți zice: „întotdeauna acționează o forță”. Ce înțelegeți prin „acționează o forță”? E ceva foarte vag în mințile oamenilor de știință din zilele noastre. Ei spun că forța construiește, dar cum? După părerea lor, o forță de atracție atrage și adună lucrurile, dar cum? Când două persoane se țin de mână, se atrag, magnetul atrage pilitura de fier. Foarte bine, dar trebuie să existe unele efecte ale acestei forțe de atracție.

Aceeași forță interioară trebuie să ne atragă și gândurile, și sentimentele spre începutul rațional. Ca să știm dacă suntem atrași spre începutul rațional, dacă suntem eliberați de Pământ, trebuie să simțim că toate conflictele din noi au luat sfârșit. Este semnul că suntem pe calea cea bună, care duce la început. Până când unul dintre cele două învinge, ne aflăm între aceste două principii și semănăm cu călătorul ce nu e în stare să se orienteze în fața celor patru puncte cardinale și, în loc s-o ia spre est, o ia spre vest și nu reușește să se orienteze decât atunci când răsare soarele. Se zice: „I-a venit sfârșitul”. Despre ce sfârșit e vorba? Când își termină pregătirea școlară, elevul moare? Nu, este sfârșitul educației sale și începutul intrării în lume. Cunoașteți sensul inițial al cuvântului *sfârșit*? El induce ideea de om curajos, inteligent și abil, care știe cum să lucreze, care poate să suporte tot. Chiar și astăzi, când zicem „sfârșitul lui e aproape”, asta înseamnă că munca persoanei a fost îndeplinită. Când ajungeți la sfârșitul pânzei pe care o țeseți, o scoateți din război și începeți s-o tăiați; sfârșitul țesutului este începutul veșmântului vostru. Când vă îmbrăcați și oamenii vă laudă ținuta, nu vă grozăviți, fiindcă nu voi ați făcut-o. Nu fiți mândri, ci mulțumiți-i croitorului care a reușit să croiască pânza și să coasă haina. Există oameni care cred că un astfel de compliment li se adresează lor. Nu, complimentul revine croitorului, ei îi servesc doar ca suport publicitar. Dacă haina voastră n-a fost făcută bine, dacă e deformată, veți spune că nu vreți să mai mergeți la acel croitor. De exemplu, o persoană îi spune alteia: „Gândurile tale sunt pline de noblețe”. Aceasta din urmă își închipuie atunci că e cineva important și se grozăvește. Dar acele gânduri nu vă aparțin. Mulțumiți-i Cerului care vi le-a dat și nu v-a înșelat.

Dacă furtuna s-a stârnit în mintea voastră, ați putea ști încotro veți merge? Nu, n-ați ști. Idei lipsite de claritate întunecă mintea în același fel. Ziceți că Hristos este un principiu. Un principiu implică un început, un capăt, un izvor. Când veți merge la acel izvor, veți putea să beți din apa pură. Dacă bem din apa lui Hristos, din acea apă a vieții, gândurile și dorințele ni se vor limpezi cu siguranță. Vom avea atunci și alt rezultat: corpul ni se va dezvolta așa cum trebuie, suferințele vor dispărea, vom avea o înțelegere corectă a lucrurilor, vom fi în stare să le spunem oamenilor lucruri utile și să le domolim setea. Hristos le-a spus

femeilor: „Apa pe care vi-o voi da va deveni un izvor de apă țâșnind din străfundul sufletului vostru”. Veniți aici în fiecare dimineață să beți din acest izvor. E bine, dar eu, pentru că-mi place să spun Adevărul, pentru că nu-mi place nici să mint, nici să înșel, vreau ca fiecare dintre voi să-și instaleze o țeavă de la acest izvor abundent din care mă adap, ca să duceți apa până în curtea voastră și, la momentul potrivit, să deschideți robinetul și să beți. Le vorbesc acelor dintre voi care vor să fie discipolii lui Hristos. Trebuie să-și branșeze o țeavă, măcar de un centimetru. Și, când lumea se va afla în stare de asediu și oamenii vor suferi de sete, țeava vă va da apă și nu veți fi însetați. Izvorul va fi în sufletul vostru - acestea sunt începutul și sfârșitul reunite. Și știți ce este sfârșitul? Când construiți în casa voastră o mică fântână alimentată de acest izvor, acesta este sfârșitul.

Așadar, trebuie să considerăm gândurile și dorințele pe care le avem ca și cum ne-ar fi fost dăruite. Trebuie doar să le utilizăm. Așa cum mâncarea trece prin noi, gândurile spirituale vin și pleacă, supunându-se aceleiași legi. Sunt forma care poartă anumite nectaruri ale vieții. Folosiți acest nectar ascuns în ele și răspândiți polenul în spațiu, ca să se umple din nou. Dacă țineți prea mult nectarul într-o sticlă închisă, se va strica și Dumnezeu vă va considera responsabili de asta. Unii vor să devină bogați în gânduri, dar e ușor să le fie furate, e de ajuns ca altcineva să pună mâna pe ele. La fel ca banii, gândurile n-au stăpân, ci îl cunosc doar pe cel care le posedă. Cineva poate să vă pătrundă în cap și să vă ia gândurile, poate să vă scotocească în inimă și să pună stăpânire pe dorințele voastre. De exemplu, o tânără se îndrăgostește și începe să se stingă, sau o persoană e posedată și-și pierde judecata. De ce? Fiindcă nu cunosc legea esențială, conform căreia orice gând și orice dorință sunt trimise de Lumea Invizibilă ca să fie utilizate și răspândite în lume. Când există mișcare, când există schimb de gânduri și de dorințe, există și îmbogățire spirituală. În schimbul gândurilor și al dorințelor pe care le trimitem, primim, proporțional, nectarul vieții. Iată de ce Hristos a zis: „Eu sunt Viața”. Esențială pentru noi este Viața. Așadar, trebuie să folosim toate gândurile și dorințele noastre ca să dobândim Viața. După ce am obținut-o, vom fi cetățeni liberi și ne vom îndrepta spre acel început, spre izvorul veșnic de la care ne putem domoli setea.

Când un om moare, se zice: „A plecat în lumea cealaltă”. Dacă e coaptă, sămânța se va duce în lumea cealaltă; dacă nu e, va cădea nu departe de trunchi, lângă rădăcini, și nu se va duce acolo. Cineva zice că e copt. Dacă ești cu adevărat copt, Dumnezeu va veni să ia rodul și-l va duce într-un loc bun. Fiecare trebuie să se întrebe dacă sămânța lui s-a copt sau nu. Acum, puteți spune: „Am credință în Hristos”. E bine. „Mă va salva”. Și asta e bine, dar rămâneți mult timp lângă trunchiul copacului, până când sămânța se va coace în voi. Doar după ce vă veți coace veți obține libertatea spirituală. Singura bogăție pe care omul o poate lua de pe Pământ în Cer este această mică sămânță. Când va fi în Cer, va începe s-o semene pentru o nouă viață, deoarece acolo există aceeași școală, unde se lucrează în același fel. După ce vă va fi predată cea mai mare știință, cum o veți înțelege, oare, dacă nu aveți capacitatea, dacă n-ați învățat pe Pământ să vă stăpâniți gândurile și dorințele? Dacă vreți să înțelegeți învățătura lui Hristos fiind în poziția de tâlhar răstignit în dreapta Lui și căruia Hristos îi spune: „Astăzi vei fi cu mine în rai”, trebuie să munciți.

Unii dintre voi vor spune că și ei sunt răstigniți. Da, dar în ce parte? Dacă sunteți în stânga, îmi pare rău pentru voi, dar suferințele nu vă vor ajuta să ajungeți în Cer. Dacă sunteți răstigniți în dreapta, sunt fericit, fiindcă v-a venit eliberarea. Toți cei care sunt răstigniți în dreapta (profesori, preoți, filosofi, regi) vor fi mântuiți. Dar, dacă sunteți răstigniți în stânga, vă veți întoarce să munciți în lume. Aceasta este legea divină. Începutul este partea dreaptă, este Hristos. Și asta înseamnă a raționa conform legii divine, a o aplica în viață și a nu avea două conștiințe ale lucrurilor. Unii dintre cei care mă ascultă își zic: „Ce trebuie să ascult, ce spune Biserica, sau ce propovăduiește acest om?”. În acest caz, tu, prietene, ai două capete. Dacă eu și Biserica propovăduim și îi învățăm pe oameni adevărul divin, nu poate să existe vreo contradicție și concluziile vor fi întotdeauna aceleași. Altfel spus, dacă acționăm conform legii divine, mărul plantat de un preot va crește la fel ca mărul plantat de mine. Este de-ajuns să se observe consecințele faptelor noastre. De ce te îndoiești? Ai o lumânare care îți permite să vezi dacă spunem adevărul. Cineva se întâlnește cu mine și mă întreabă dacă sunt alb sau negru. Ai o lumânare, nu-i așa? Privește bine! „Dar nu văd”. Atunci ești în întuneric. Te

cunosc și pot să văd cine ești. Ești, de exemplu, evanghelic, zici că credeați că e unică în lume. Atunci, cum se face că nu poți să recunoști Adevărul? Prietene, ești un om care se minte pe sine și-i minte și pe ceilalți. Adevărul are un singur chip, el este armonie, abnegație, virtute, înțelepciune, echitate. Când vei ajunge la acest chip, vei dobândi pace, liniște și forță constantă.

Atunci, lumea va putea să se agite, marea va putea să fie furtunoasă, tu vei rămâne tăcut, calm și liber ca pasărea în zbor. Dacă ai aripa stângă sau cea dreaptă rănită, vei cădea cu capul în jos pe Pământ. Și Pământul va spune: „Cel care are doar o aripă va rămâne lângă mine”. Păcătoșii sunt păsări care au doar o aripă. Demonii vor spune: „Avem nevoie de oameni cu o singură aripă”. Și Hristos va zice: „Am nevoie de oameni cu două aripi”. Avem două mâini (dreapta și stânga) și, dacă am cunoaște legile transformării materiei, am putea să ne luăm zborul, să ne înălțăm, am fi liberi să ne părăsim trupul când am vrea. Acum, vă e teamă de moarte și ziceți: „Demonii sunt duhuri rele, ne vor reține”. Ce pot să vă facă, din moment ce se supun aceleiași legi? Dacă ne controlăm cele două aripi și dacă Hristos e în noi, nimeni n-ar trebui să ne sperie. Teamă din inimile noastre arată că nu L-am găsit pe Dumnezeu. E scris în Sfintele Scripturi: „Iubirea perfectă alungă orice spaimă”. Dacă vă e teamă, iubirea nu e în voi.

Acum, mă întrebați în ce fel ne va mântui Hristos. Sunteți surprinzători! Odată grâul semănat, mântuirea voastră e deja prezentă și nu veți mai cunoaște foamea. Vreți să fiți îngeri. Cum ați putea fi, dacă n-ați fost semănați și n-ați încolțit încă? Îngerii zboară ca păsările și voi sunteți plante, cum ați putea fi transformați atât de repede? Știți prin câte forme ar trebui să treceți? Prin cuvântul *formă* înțeleg forțele pe care ar trebui să le stăpâniți. Ca să puteți schimba o formă trebuie să cunoașteți legile forțelor care acționează în ea, fiindcă acestea vă constrâng. Sunteți limitați. De exemplu, trebuie să mâncați de trei ori pe zi și, dacă nu mâncați, vă pierdeți buna-dispoziție; dacă nu beți, iar vă pierdeți buna-dispoziție. Un om a zis: „Sunt puternic”. Ești puternic doar trei zile. „Sunt patriot”. Dacă nu primești mâncare trei zile, vei începe să gândești altfel și să ceri pâine. Trebuie să ne dobândim pâinea. Trăind, nu trebuie s-o luăm doar de la Pământ. Acesta este un cămătar pentru noi. Toți cămătarii și toate spiritele rele acționează în același fel și zic:

„Îți vom da pâine, dar ne datorezi atâta!” însă trebuie să vă arătați inteligenți. Când vor fi reuniți zece oameni inteligenți, îl vor lega fedeleș pe diavol și vor spune: „Acest grâu ne este trimis de Tatăl nostru din Ceruri”. Ca să beneficiați de darurile Cerului, trebuie să aveți o rațiune și o inimă pură.

La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu. Să ne întrebăm dacă acest început este în noi, dacă suntem cu Dumnezeu și dacă Dumnezeu e în noi. Nu zic că nu sunteți cu Dumnezeu. Ba chiar pot să afirm cu certitudine că existați, trăiți și vă mișcați în Dumnezeu, dar Dumnezeu nu se află în fiecare dintre voi. Fiindcă omul poate să fie o rădăcină uscată în care seva copacului nu poate să pătrundă. Dacă sunteți o rădăcină uscată, cum ați putea să profitați de Hristos? Nu trebuie doar să fim în Dumnezeu, ci și Dumnezeu trebuie să fie în mintea și în inima noastră.

Ei bine, ce-ați înțeles din conferința de astăzi? Rețineți lucrul următor, care e important pentru voi din punct de vedere practic: Fiecare dintre voi ar trebui să-și instaleze o mică țeavă la acest Izvor, până la curtea voastră, ca să nu mai fie nevoie să deranjați pe nimeni, nici pe mine, nici pe preoți. Ziceți că preoții noștri nu propovăduiesc. Construiți o fântână și beți. Ziceți că preoții nu sunt buni. De ce? Pentru că nu ne dau apă. Construiți o fântână la voi acasă, alimentată de la izvor, și problemele politice dintre națiuni nu vor mai exista. Faceți legătura dintre fântâna voastră și acest război, și problema din Est (*Probleme politice internaționale care au început odată cu cucerirea Constantinopolului de otomani în 1453. Ele și-au găsit parțial rezolvarea odată cu victoria statelor creștine împotriva Turciei în Războiul din Balcani din 1913. Un tratat de pace a fost semnat la sfârșitul Primului Război Mondial între Antantă și Turcia la Moudros, la 30 octombrie 1918*) va lua sfârșit. Savantul englez Drummond (*Henry Drummond (1851-1897), scriitor, teolog, explorator, geolog scoțian*) a zis că folosim în mod constant trei elemente: aerul și apa, dăruite gratuit de Dumnezeu, și hrana, pentru care trebuie să muncim permanent. Dacă obținerea unuia singur dintre aceste elemente ne aduce în stare de sclavie, care ar fi condiția noastră dacă ar trebui să ni le procurăm pe celelalte două în aceleași condiții? Situația noastră ar fi de trei ori mai grea. Într-o zi, când vom dobândi mai multă înțelepciune, Dumnezeu ne va dăruia și al treilea element, și

atunci vom fi un popor liber. Ne aflăm acum în stadiul al treilea al dezvoltării noastre.

Hristos ne oferă soluția zicând: „Eu sunt pâinea vie”. Când va intra în noi ca pâine vie, vom fi toți eliberați (bărbați, femei, copii, preoți și învățători) și vom începe atunci să realizăm operele importante, pentru care ne-a predestinat Dumnezeu. Astăzi, dezbatem probleme politice ca să știm cine are mai mult și cine mai puțin. Totul, chiar și războaiele, se bazează pe pâine, și, când cineva are toată pâinea de care are nevoie, vrea s-o ia și pe a celorlalți, ca să aibă mai multă. Hristos a zis: „Eu sunt pâinea vie, voi rezolva problema, voi fi începutul”. Care început? Cel al Libertății, al Vieții raționale, al realizării conștiente, al transformării lumii. Acesta e începutul. De aceea, dacă vreți să lucrați cu Iisus Hristos, legați-vă de acest început. Și, când veți fi legați, veți primi tot ce aveți nevoie, Forța lui Hristos va fi a voastră și toți oamenii din lume care sunt de partea dreaptă a lui Hristos vor deveni prietenii voștri. Așa că legați-vă și, cu o lumânare în mână, mergeți să vă căutați frații. Dumnezeu vă va spune ce trebuie să faceți în legătură cu frații voștri din partea stângă. Veți reveni pe Pământ ca să-i ajutați până când toți (cei din dreapta, precum și cei din stânga) se vor întoarce în cer ca să fie cu Hristos. Acesta este începutul, acesta este Cuvântul, acesta este Dumnezeu pe care îl propovăduiesc în fața voastră în această dimineață. Și acest Cuvânt viu care creează, care înalță și transformă lumea, acest Cuvânt este înăuntrul vostru - el este Hristos viu.

Sofia, 8 noiembrie 1914

Fratele celor mai mici

Sfințește-i pe ei întru adevărul Tău.

Ioan 17:17

În limba originală (limba Duhului Sfânt, cel mai înalt în ierarhia îngerilor), Dumnezeu îi dăduse omului alt nume, diferit de cel actual. Totul se petrecuse în Consiliul divinităților prezidat de Iisus Hristos, numit Mântuitorul omenirii. Acest consiliu se ocupa de crearea omului și de determinarea numelui său. Numele „omului” a fost tradus incorect, dar îl vom accepta pentru moment. Prin „om” înțelegem o ființă care gândește.

În stadiul evoluției din prezent, gândirea omului ia două direcții: descendentă și ascendentă. Direcția descendentă a gândirii lucrează pentru crearea personalității și a corpului omenesc, cu cele șapte învelișuri invizibile ale sale. Școlile ezoterice din Est sau din Vest diferă una de cealaltă prin clasificarea acestor învelișuri. Dar aceste clasificări se referă doar la partea exterioară, vizibilă a acestei învățături. În fond, cele două școli nu prezintă nicio diferență interioară. După sensul interior al învățăturii lui Hristos, omul are trei corpuri importante, imuabile, și șapte învelișuri. În literatura teosofică se vorbește despre cele șapte învelișuri ale corpului omenesc și cele trei corpuri imuabile sunt doar menționate. Învelișurile sunt numite corpuri, dar nu sunt corpuri. Cuvântul cel mai potrivit pentru ele este „învelișuri”.

În raport cu realitatea, lumea oamenilor este trecătoare și evoluția în lume e un proces divin. Din punct de vedere divin, aspirația minții omenești este de a dobândi cele trei corpuri neșanjabile. Această idee este atât de vastă încât nici geniile, marile spirite ale științei și ale ezoterismului, ale ierarhiilor angelice superioare și ale ierarhiilor superioare ale vechilor divinități, din trecut și din zilele noastre, n-o pot înțelege în întregime.

Termenul „divinități” se referă la membrii supremi ai ierarhiei îngerilor. Astăzi, cuvântul *divinitate* și-a pierdut esența, deoarece acest nume li se dă unor ființe care nu sunt divinități, ci doar înșală oamenii. Ele n-au nimic divin. Eliberați-vă de acest concept fals. În limba arhetipică, cuvântul „Dumnezeu” avea un înțeles aparte. Astăzi, acest concept este denaturat. Denaturând

acest concept, oamenii și-au denaturat și mintea. Ca să dobândim o înțelegere corectă despre Dumnezeu, trebuie să revenim la starea noastră inițială.

Mulți se gândesc la Dumnezeu ca la o ființă, ca la omul care se schimbă de mai multe ori pe zi. Unii mistici din Vest cred la fel. Nu trebuie să le facem reproșuri. Este lupta dintre cele două loji (Albă și Neagră) existente în lume. Ele au despărțit omenirea în două tabere opuse. Ele sunt cauza discordiei existente în viața politică și socială, în familii, în individ și chiar în religie și știință. Aceste două influențe dublează spiritele omenești. Dar Duhul Sfânt nu lucrează acolo unde există separare, sciziune. Când te dublezi și cazi în contradicție, Dumnezeu se află în afara ta. Aceasta este o lege psihologică.

Când vă vorbesc despre om, trebuie să vă concentrați în voi înșivă ca să vă reprezentați omul care a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, adică a Adevărului și Iubirii. Acest om n-a pătat niciodată numele lui Dumnezeu. Moise, unul dintre marii inițiați, a zis: „Nu trebuie să rostim numele lui Dumnezeu în van”. Este una dintre legile primului mistic care voia să-și însușească învățătura divină. Voia să sfințească Numele Divin. Asta înseamnă să fii om adevărat. Dacă nu sfințește Numele Divin, în sensul cel mai înalt, transmis prin spiritele Virgine Divine, nimeni nu poate să treacă pe o treaptă mai înaltă decât cea pe care se află. Observ deseori oamenii din Bulgaria și din alte părți separându-se în grupuri mici și mari, în *înguști* și *largi*, în negri și albi. Se zice: „Suntem *largi*, nu suntem *înguști* ca ceilalți”. Să-l mulțumim lui Dumnezeu că sunteți *largi* fără să fiți informi și fără principii. Dacă mergeți în străinătate și nimeriți peste ocultiști, teozofi, veți înțelege că sunt discipoli ai Frăției Albe care lucrează pentru reînnoirea omului, ca să-i insuflă un elan nou, o nouă activitate a Duhului Sfânt. Astăzi, teozofii sunt divizați în discipolii lui Besant și cei ai lui Steiner, antropozofi, dar și unii, și ceilalți sunt antropozofi. Însă se suportă cu greu unii pe ceilalți și chiar ei se separă în cei cu vederi largi și cei cu vederi înguste. Discipolii lui Besant sunt femei, iar cei ai lui Steiner, bărbați. Și unii, și ceilalți se ceartă între ei. Toate curentele Școlii din Est sunt conduse de femei, iar cele din Vest, de bărbați. Această divizare se vede cu claritate, dar este doar aspectul exterior. Cel ce nu este înălțat poate fi atras de ei. Și cel care se lasă atras de ei nu-L poate înțelege pe Hristos. Așa

cum erau tentați contemporanii lui Hristos, așa sunt tentați și oamenii din ziua de azi. După ce omul a păcătuit și a denaturat numele lui Dumnezeu, a fost tentat întruna. Cel care este tentat nu se poate înălța până la situația unui om care reflectează, nu poate să înțeleagă legile fundamentale interioare pe care se bazează spiritul omenesc. Omul trebuie să înțeleagă marile legi ale gândirii divine ca să-și schimbe viața individuală și socială proprie, precum și viața întregii omeniri.

Teozofii numesc intelectul superior *manas* superior. Ei numesc intelectul natural sau inferior *manas* inferior. Dar nu se vorbește nicăieri de intelect mediu, *manas* mediu, care este cel mai important. *Manas* inferior este cel pe care se construiește gândirea omului. Așadar, este terenul lumii Mentale. Dacă înțelegeți elementele acestui teren, veți ști ce puteți semăna pe el. Fiecare gând conține sămânța unei activități. A ști să gândești corect înseamnă a ști ce semințe să semeni în diferitele anotimpuri. Sfânta Scriptură spune: „Vei culege ce-ai semănat”. Este vorba aici de însămânțatul în gândire.

Oamenii au atât de multe concepții false, de demersuri false, încât cei care nu ascultă vocea

Marelui învățător se pot extermina unii pe alții. El spune: „De acum înainte, nu-i voi îngădui nimănui să înainteze nici cu un pas. Dacă nu-și schimbă gândirea, dacă nu sfințește numele lui Dumnezeu, poate să bată mii de ani la ușa Mea, bietul de el! Ucenicul va culege roadele karmei sale de mii de ani”. Ce este karma? Este consecința tuturor semințelor rele pe care le-ai plantat în trecut. Hristos a venit pe Pământ doar pentru un singur lucru: să salveze oamenii. Când zic „să salveze” înțeleg să-i învețe să venereze numele divin în ei înșiși și în lume. Pe acest nume se sprijină baza existenței noastre. Venerarea numelui divin este lucrul cel mai important. Este filosofia viitorului.

Unii se plâng că secretele rămân ascunse pentru ei. Ce vor? Să le dau o armă ca să se omoare între ei? În Europa de Vest există diferite învățături și frății, ai căror membri vor să afle secretele naturii. Ei sunt asemenea femeilor care se răzbună pe iubiții lor cu vitriol. De ce se răzbună? Fiindcă sunt trădate de ei. Când îi desfigurează cu vitriol, femeile sunt mulțumite și zic: „Acum, nu va mai fi nici al meu, nici al alteia”. Bărbații se comportă la fel. Oamenii religioși se comportă tot la fel. Hristos

este întristat de demersurile oamenilor. Dacă nu-si > schimbă comportamentul, Dumnezeu a hotărât să-i pedepsească. Conform legii divine, nu se mai poate păcătui. Vechea epocă trebuie lichidată, deoarece vine cea nouă, noul avânt.

Duhul Sfânt Imaculat coboară într-un val circular peste cele șapte câmpuri, adică peste cele șapte lumi. În perioada saturniană, Duhul Sfânt Imaculat a coborât până la Lumea Mentală și a format corpul mental al omului. În cea de-a doua perioadă, adică perioada Soarelui, Duhul a coborât până la Lumea Astrală și a format corpul dorințelor, în cea de-a treia perioadă, perioada Lunii, Duhul a coborât până la domeniul eterat al lumii fizice și a format învelișul eterat al omului. În cea de-a patra perioadă, a Pământului, Duhul a coborât în câmpul inferior al lumii fizice și a format corpul fizic. În acele perioade când cobora și urca, Duhul trecea prin ziua și noaptea spirituală. În prima perioadă, când Duhul Sfânt lucra și crea omul după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, omul era imaculat. În cea de-a doua perioadă, omul a început să coboare, în cea de-a treia perioadă, a ajuns la decadența completă. În cea de-a patra perioadă, terestră, cea mai de jos a coborârii, decăderea a ajuns la limită.

De ce este necesar ca omul să coboare și să se afunde în materie? Ca să se îmbrace în toate învelișurile, din ce în ce mai grosiere, de unde încep ascensiunea și îmbrăcarea sa în forme mai elevate, în fiecare perioadă s-au produs o coborâre și o urcare parțială, după o linie oscilatorie. Mișcarea definitivă va fi ascendentă. Cel care nu vrea să se lege cu Dumnezeu va fi aruncat de val în afara curentului comun al zilei divine, unde trebuie să aștepte o altă perioadă a coborârii și a ascensiunii, adică alt val. Toți cei care urcă spre Dumnezeu vor intra în Cer și celălalt va rămâne jos, în afara lui Dumnezeu. Poarta se va închide în fața lui și va auzi vocea lui Dumnezeu: „Nu te cunosc”. Într-o zi, când Hristos va bate la ușile voastre, cei care se ocupă de probleme private, de lucruri obișnuite, vor rămâne afară, nu vor avea ulei pentru lampa lor. După aceea, își vor veni în fire, dar nava divină va fi deja plecată fără să fi așteptat pe nimeni. Iată de ce fiecare trebuie să fie pregătit să urce la timp. Vorbind astfel, nu vreau să vă fac morală, vă spun doar care este legea, ce spune Dumnezeu. Nava nu va opri pentru

nimeni. Astfel, valul va trece și exact în acel moment veți avea condițiile cele mai favorabile pentru dezvoltare.

Când vă apare în minte un gând rău, trebuie să știți că el ajunge acolo din trecutul vostru îndepărtat, nu e actual. E un copil ciudat abandonat, nu trebuie acceptat. Nu vreau să-mi trimiteți copii abandonați, născuți din părinți nelegitimi. Ca maestru, n-am fost trimis pe Pământ să cresc și să educ astfel de copii. Să crești un păcătos e una, să crești un copil nelegitim e alta. Păcătosul care a ajuns la o anumită conștiință și-și regretă păcatele poate fi salvat. Face eforturi ca să împlinească vrerea lui Dumnezeu. Hristos a venit pe Pământ pentru astfel de oameni. Fiecare om poate fi salvat. Păcătosul poate fi salvat, nu și copilul abandonat, nelegitim. El e un șarpe care, cu cât mănâncă mai mult, cu atât se face mai mare. Într-o zi, se poate încolăci în jurul omului ca să-i rupă oasele. Pentru voi personal, pentru binele vostru viitor, e necesar să nutriți gândurile mari pe care Dumnezeu le-a așezat în mintea voastră întâi prin Duhul Sfânt. Nu trebuie să nutriți gândurile negative pe care Loja Neagră le-a semănat în voi. Mama zice: „Am trudit din greu cu acest copil, am multe griji din cauza lui, dar va avea și el griji de mine într-o zi”. Nu, într-o zi, acest copil, asemenea șarpelui, vă va rupe oasele și vă va scoate în afara acestui val.

„Sfințește-i pe ei întru adevărul Tău”. Nimeni nu poate să învețe legea divină fără să sfințească

Numele Divin. După ce veți sfinți Numele Divin, gândurile voastre vor fi curate și limpezi. Veți construi cu ele acel înveliș în care va fi conceput corpul Adevărului care vă va face liberi. Adevărul este primul corp la care trebuie să lucrați acum. Sufletul omului sălășluiește în acest corp. Libertatea nu există fără Adevăr. Degeaba veți plânge mult, nu veți fi liberi dacă Adevărul nu e în voi. Nu veți putea să vă ajutați doar plângând. Uneori, plânsul e util, alteori, nociv. Lacrimile sunt ploaia; dacă ați semănat semințe bune, ele vor încolți și vă vor înălța. Dacă ați plantat măracini, ei vor crește și vă vor sufoca. Dacă plângi pentru Dumnezeu, ești preafericit; dacă plângi pentru lume, mi-e milă de tine. În acest caz, e preferabilă seceta. Gândurile clare și nobile vă vor înălța. Cu ele, veți intra în corpul Adevărului și veți fi liberi. Exact în acest fel îl veți cunoaște pe Hristos și El vă va cunoaște pe voi.

Unii vor să-L găsească pe Hristos în mine. Nu, pe Hristos îl veți găsi în învățătura Lui. Dacă vreți să știți cine sunt, vă voi spune. Sunt fratele celor mai mici din împărăția Divină. Eu, cel mai mic, vreau să împlinesc vrerea divină așa cum Dumnezeu a vrut să-Și sfințească Numele când m-a sfințit. Dumnezeu a fost atât de bun cu mine încât eu, fratele celor mai mici, vreau să-L răsplătesc cu toată recunoștința mea. Vreau să-mi urmați exemplul. Unii dintre voi pot să dorească să fie mai mari decât mine, să ocupe primul loc. E o tentație. Hristos a zis: „îi este de ajuns ucenicului să fie ca învățătorul lui”. Eu nu vreau mai mult. Acest mic loc îmi este de ajuns. Nu l-aș schimba cu altul.

Locul pe care îl ocupați nu e important. Important este cum vă veți achita de datoria față de Dumnezeu. Vreți să fiți regi. E bine să fii rege, dar nu e nefericire mai mare. Un rege poate să facă o mie de lucruri bune, poate să favorizeze o întreagă societate sau un întreg popor, dar îl poate duce și la pieire. Iată de ce Hristos a zis: „I se cere mult aceluia căruia i s-a dat mult”. Când vrei să devii mare, asta înseamnă că în tine se manifestă sentimentele de mândrie și vanitate. Marii negustori, care lucrează cu multe capitaluri, sute de milioane, fac datorii mari și uneori înșală mulți oameni. Dacă aveți 100 de milioane și le pierdeți, veți avea mari chinuri. Iau numărul 100 ca număr care reprezintă una dintre ierarhiile superioare ale îngerilor. Nu există cuvinte care să exprime durerea și suferința negustorului care și-a pierdut cele 100 de milioane. Invers, nu există cuvinte care să exprime bucuria celui care are la dispoziție 100 de milioane de leva și le poate folosi în mod rațional. Cu cât e mai îngrozitor pentru unul, cu atât e mai frumos pentru celălalt. „Sfintește-i pe ei întru adevărul Tău”. Primul lucru pe care trebuie să-l învățați din predicile lui Hristos este smerenia. Ea este mama adevăratei cunoașteri > pozitive. Mândria este mama cunoașterii trecătoare, temporare. Poți să ai multe cunoștințe, dar, dacă ești mândru, vei fi în situația unuia dintre acei frați induși în eroare de Loja Neagră. Dacă prețuiești legile lui Dumnezeu, vă veți înălța chiar dacă vă numărați printre cei mai mici. Dacă vreți ca Cerul să fie interesat de voi și să vă binecuvânteze, trebuie să fiți smeriți în sensul elevat al cuvântului, nu în sensul cu care ați fost obișnuiți. Smerenia este un înger frumos, un spirit mare. Cel ce l-a văzut l-a iubit pe loc. Din smerenie se nasc toate virtuțile divine la care visează

mintea și sufletul omenesc. Îngerul smereniei e viu. El poartă în sine Milostenia, copilul iubirii, cea mai mică fiică a lui Dumnezeu. Iubirea sălășluiește printre spiritele imaculate și făgăduiește un viitor clar întregii omeniri și celor care o caută.

Dacă vreți ca Hristos din voi să fie puternic și nemuritor, ca să vă înalțe, trebuie să deschideți drumul spre iubire în sufletul vostru. Aceasta înseamnă să-L așezați pe Hristos în locul cel mai înalt din sufletul vostru, să-l sfințiți numele în inima voastră. Unii cred că sunt foarte aproape de Hristos. Doar cel mai mic poate să fie foarte aproape de Hristos, adică acela care cunoaște arta de a se face mic. Ziceți că vreți să semănați cu Hristos și în același timp vreți să porunciți. Ca să fiți precum Hristos și foarte aproape de El, trebuie să învățați legea slujirii dezinteresate, trebuie să gândiți corect. Trebuie să răspundeți cu iubire la ură, cu bine la rău. Și atunci n-are importanță pe cine slujiți (pe Ivan sau pe Dragan), căci îl slujiți pe Dumnezeu. Numele sunt importante în măsura în care corespund conținutului. Numele Hristos nu e unic, ci unul colectiv. E ca aerul și lumina. Fiecare are dreptul să profite de el. Reflectați în mod rațional și filosofic și nu vă înșelați în privința formei exterioare a lucrurilor, nici a cuvintelor exterioare. Căutați conținutul interior al cuvintelor. Dacă aș fi gândit ca voi, aș fi coborât de mult de la înălțimea situației mele.

„Sfințește-i pe ei întru adevărul Tău”. Acum, vreau să mergeți după o linie dreaptă ascendentă, să sfințiți în voi Numele Divin. Acest nume vă va înălța ca să fiți, așa cum a zis Hristos, comoștenitorii și cosimpatizanții Lui. Astăzi, vreau să aduc în mintea și în inima voastră Lumina Divină, prin care vă puteți elibera de toate semințele rele. Sabia Duhului Sfânt a fost trasă din teacă și vai de cei care se împotrivesc Adevărului. Trebuie să luptăm cu armele despre care se vorbește în capitolul 10, versetele 4 și 5 din A Doua Epistolă către Corinteni a Apostolului Pavel: „Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos”.

Este teozofia, ocultismul, spiritismul, înțelepciunea Divină. Vreau să luați versetul următor ca pe o deviză: „Că nu aveți arme supuse firii omenești, ci sunt întărite de Dumnezeu”. În

acest fel veți putea să vă eliberați de gândurile din *manas* inferior, de păcatul pentru care oamenii plătesc și astăzi. Hristos zice: „Dați Cezarului ce-i al Cezarului și lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu”; *manas* inferior este Cezarul din om. Versetul înseamnă: când *manas* inferior primește de la voi ce-i este necesar, faceți la fel și cu *manas* superior. Ce înseamnă: „Dați Cezarului ce-i al Cezarului și lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu”? Înseamnă să distrugeți germenii dăunători, ca să nu mai crească, să vă eliberați de toate gândurile care nu sunt pure și să ziceți: „Iată, Cezar, ce-i al tău!”. Apoi, să luați gândurile superioare, divine, să le puneți în cămara divină a sufletului și să ziceți: „Iată, Doamne, ce-i al Tău!” După aceea, veți intra în camera voastră secretă și veți rosti o rugăciune către Dumnezeu, fără a confunda ce-i al Cezarului cu ce-i al lui Dumnezeu. Să le amestecați pe amândouă, asta nu e rugăciune. Rugăciunea e puternică atunci când inima e pură și îndreptată în întregime spre Dumnezeu. Până nu încălziți vatra inimii voastre, rugăciunea voastră nu va putea să ajungă la Dumnezeu. Știți care vă va fi starea când veți simți căldura divină în inima voastră? Un american a ascultat-o pe Camilla Rousseau, eleva lui Paganini, cântând *Visul vieții*, și a zis: „În acel moment eram gata să mă împac cu toată lumea, să-mi iert toți dușmanii”. Acest american a ascultat mulți predicatori cunoscuți, dar nimeni n-a putut să-l influențeze precum Camilla Rousseau.

Așadar, când smerenia pătrunde în inimile voastre, ziceți: „Doamne, suntem gata să-i iertăm pe toți”. Vă întreb dacă ați auzit vocea smereniei. Eu am auzit-o. Nu cunosc o muzică mai bună decât cântecul smereniei. Câtă armonie există în smerenie! Ce iubire țâșnește din inima omului smerit! Această iubire scaldă inimile tuturor oamenilor cu razele ei. Zilnic își trimite gândurile blânde și alinarea către toți oamenii suferinzi și deprimați, către întreaga omenire. Ea zice: „Sperați, vă voi ajuta să sfințiți Numele Divin în mințile și inimile voastre. Vă voi da binecuvântarea mea”. Astăzi, Hristos vrea să unească toate frățiile și religiile din lumea întreagă. Iată de ce nu trebuie să vă permiteți să judecați oamenii. Nu cunoașteți cauzele profunde ale lucrurilor.

„Sfințește-i pe ei întru adevărul Tău”. Cum acționează Dumnezeu pentru înălțarea voastră? Prin suferințe și bucurii. Am

traversat căile tuturor vieților omenești, am ascultat spiritele divine nobile și consider, în urma experiențelor trăite, că toți oamenii trebuie să treacă pe drumul bucuriilor și al suferințelor. Nu există drum mai bun. Cine ar putea să tăgăduiască? Drumul nu e rău, dar cei mai mulți dintre oameni l-au slujit și-l slujesc pe Cezar. O femeie se plânge de soțul ei și zice: „Nu-l mai iubesc, m-a făcut nefericită”. Părăsește-l, atunci! „Dar cine mă va hrăni?” Atunci, asta înseamnă că nu mai e o căsătorie, ci un târg! Căsătoria este ceva ideal, divin. Dacă vrei să intri în împărăția divină, nu trebuie să te plângi că Dumnezeu ți-a dat un soț rău în aparență. Dacă te plângi, Dumnezeu îți răspunde: „Ți-ai ales singură soțul. Nu Eu ți l-am dat. Vrei să-l fac mai bun fără ca tu să devii mai bună”. Folosesc cuvântul „femeie” ca pe o noțiune, nu vorbesc de persoane. Pentru mine, fiecare femeie și fiecare bărbat sunt raze, adică părți dintr-un tot. Folosesc aceste noțiuni ținând cont de fapte reale, verificate de viață.

Atunci, drumul suferințelor și al bucuriilor este drumul pentru dobândirea răbdării. Răbdătorul obține experiențe importante și o mare bogăție interioară. Doar în acest fel poate omul să înțeleagă marile căi divine, precum marea providență divină pentru binele viitor al omului. Dacă vreți să progresați în acest an, nu vă plângeți. Zicând să nu vă plângeți, nu vorbesc de zgomotul din jurul vostru, ci spun să nu acceptați acel zgomot din voi înșivă. Inima voastră trebuie să fie blândă și liniștită. Nu sunteți vinovați dacă cineva aruncă pietre, sparge ferestre. Dar, când începeți din interior să spargeți ferestrele casei voastre, ale sufletului, vă spun: „Prietenii, încă n-ați învățat să-L slujiți pe Dumnezeu, să-L plătiți pe Cezar”. Fiecare poate să strice viața a mii de ființe. Știți câte secole sunt necesare pentru corectarea erorilor oamenilor?

Uneori aveți o dorință de răzbunare. Vă ziceți: „O să-i sparg capul, o să-l calc în picioare. Să știe cine sunt!”. Nu, retrageți-vă în sinea voastră și ziceți: „Acest duh care a intrat în mine este unul demonic, îi voi spune să tacă. Afară din sanctuarul meu! Îți interzic să pătezi imaginea divină!”. Îi spuneți cuiva: „Nu pot să gândesc de bine despre tine”. Mi-e milă de voi! Dacă nu puteți gândi de bine despre semenii voștri, nu puteți gândi de bine despre Dumnezeu. Atunci, cum să-L puteți iubi pe Dumnezeu?

Există trei drumuri de urmat: drumul iubirii, drumul înțelepciunii și drumul Adevărului. Este drumul îngust al vieții.

Hristos a zis: „Puțini oameni sunt pe drumul îngust”. Dar toți pot să urmeze drumul iubirii. Dacă nu puteți să urmați drumul înțelepciunii, pășiți pe cel al iubirii. Dacă nu puteți pătrunde pe acest drum, apucați pe drumul Adevărului. Așadar, drumul iubirii, al înțelepciunii și al Adevărului sunt cele trei drumuri pe care trebuie să le urmați. Nu vă supărați dacă o persoană nu apucă pe drumul urmat de voi. Mergeți drept înainte. Rezultatul celor trei drumuri este același, diferența constă în cotiturile pe care le face fiecare. Aceasta a fost învățătura lui Hristos când s-a aflat pe Pământ și este cea pe care o propovăduiește și astăzi. Cum ați putea înțelege lucrurile cerești fără să le înțelegeți pe cele pământești? Cum ați putea înțelege ce e dificil fără să înțelegeți ce e facil? „Spuneți-ne ceva foarte important!” Acesta este lucrul cel mai important pe care poate să vi-l spună fratele celor mai mici, fratele îngerilor voștri, care vă călăuzește pe calea cea bună. Voi spuneți: „Ești fratele nostru”. Dacă mă considerați fratele vostru trupesc, vă înșelați. Dacă mă considerați fratele vostru spiritual, aveți dreptate. „Nu ne iubești”. Dacă vă gândiți la iubirea pământească, nu vă iubesc. Dacă ziceți că nu vă iubesc în același fel în care vă iubesc îngerii, vă înșelați. Nimeni de pe Pământ nu vă iubește mai mult decât mine sufletele. Doresc să iubiți sufletele oamenilor în același fel. E clar pentru voi? Am vrut să le fac acestora un serviciu. Am venit pe Pământ ca să-i slujesc pe îngeri și pe voi. După ce-mi termin munca, ziceți că am plecat undeva. Unde aș pleca? Nu, nu voi pleca nicăieri. Voi merge la Cel care m-a trimis, ca să-L întreb: „Mi-am făcut datoria?”. Dacă n-am terminat, voi mai veni o dată. Dacă nici a doua oară n-am terminat munca, voi veni iar, până în momentul în care mi se va spune: „Ți-ai făcut bine treaba”. Aceasta este legea pentru cel mai mic frate din cer: să facă ce-i cere Dumnezeu. Aceasta este marea învățătură pe care n-ați ascultat-o niciodată până acum. De ce? Deoarece este învățătura micilor îngeri care au coborât pe Pământ ca să înalțe omenirea.

Acum, nu vă binecuvântează, n-o fac. De ce? Dacă vă dau binecuvântarea și aveți în voi buruieni, vor crește. Mă comport rațional, după legea divină. Toți frații din Cer vă vor trimite binecuvântarea lor când vor vedea că ați semănat semințe bune, pentru ca ele să crească și să dea roade bune. Fie ca Dumnezeu să învie și să crească în voi aceste roade, să sfințiți

numele divin! Aceasta ar fi bucuria mea, fiindcă ați fi foarte aproape de Dumnezeu.

Pentru anul ce vine, vreau să vă anunț că nu termin, ci tocmai am început. Ar trebui să știți asta. Ceea ce vă spun este doar începutul. Mai sunt multe lucruri importante! Dacă ascultați ce vă spun cei mai mici, veți simți forța divină. Înțelepciunea va veni în mintea voastră, vă veți întări voința și lucrurile se vor aranja în lume. O muncă de amploare începe acum pentru cei mai mici. Învățătura pentru cei mici este mare. E cea mai potrivită pentru voi. Este baza pentru ceea ce va aduce viitorul sufletului vostru. Este gândirea divină în anul 1917. Nu mă refer la anul pământesc, ci la anul divin. Încep cu anii 1914, 1915, 1916 și 1917, care formează epoca nouă. Sunt patru ani divini care formează un ciclu al binecuvântării divine. Cifra 1 din anul 1917 înseamnă principiul echității, iar cifra 7, legea repausului și a lucrurilor bune.

Acum, vă las să reflectați la smerenie, răbdare și iubire. Încercați să neteziți rugozitățile din voi, care deranjează armonia divină din viața voastră. Fiecare să se adreseze lui Dumnezeu prin îngerul lui și să-L întrebe: „Doamne, ce vrei să fac pentru triumful împărăției Divine pe Pământ și pentru sfîntirea numelui Tău printre oameni?”. Primul lucru care vi se va spune va fi: „împăcați-vă între voi”. Hristos a propovăduit asta. Citiți Evanghelia după Matei și Evanghelia după Luca. Acolo stă scris: „Când vei ajunge lângă altar ca să-ți depui ofranda și simți că ai ceva împotriva fratelui tău, lasă ofranda și du-te să te împaci cu el. Dacă nu vrea să se împace cu tine, ia două persoane și du-te din nou la el”. Cel care merge la altar trebuie să fie împăcat cu toți. Nimeni nu poate să se apropie de altar fără să se fi reconciliat înainte. Ziceți despre unii: „Veniți să-i împăcați”. Cum îi pot împăca când nu se duc la altar? Trebuie să vă împăcați voi. Veți spune: „Frate, să ne împăcăm!”. Dacă nu vrea, veți veni din nou cu două persoane. Și, dacă tot nu vrea, veți merge cu întreaga Biserică. Dacă iar nu vrea, veți zice: „Să-ți fie ca publicanului și ca păgânului”. Aceasta este învățătura lui Hristos. Discordiile care există acum nu sunt compatibile cu învățătura Lui.

Acum, n-am intenția să judec pe nimeni. Sunteți toți egali pentru mine. Zic: Dacă nu acceptați această învățătură, nu veți avea rezultate bune. De ce să creăm suferințe inutile în lume?

Au fost destule suferințe în trecut. De acum înainte, printre oameni să fie doar bucurie și binecuvântare. Ceea ce vă spun astăzi se spune peste tot. O spun Dumnezeu, îngerii și o propovăduiesc toți slujitorii Pământului. Asta spune și Hristos. Și cred că așa va fi. Totul va fi așa cum s-a prezis, nu mă îndoiesc nicio clipă. Într-o zi, ne vom întâlni cu toții, bineînțeles, nu în aceste împrejurări ca azi, ci în împrejurări de zece ori mai bune, și tot pe Pământ. Peste zece ani vom sta de o sută de ori mai bine decât acum. Și peste alți zece ani, de o mie de ori mai bine. Și peste încă zece ani, de o sută de mii de ori. Peste ceilalți zece ani, de milioane de ori mai bine. Peste încă zece ani, de zece milioane de ori mai bine. Și, la sfârșitul acestei perioade sau la începutul celei următoare, vom fi împreună cu Dumnezeu. Pacea fie cu voi!

Sofia, 1 ianuarie 1917

Igiena sufletului omenesc

*Toți greșim în multe feluri.
Dacă nu greșește cineva în vorbire,
este un om desăvârșit și poate
să-și țină în frâu tot trupul.*
Iacov 3:2

Astăzi vă voi vorbi într-un mod special, așa cum dascălul le vorbește elevilor când aceștia încep să învețe alfabetul, așa cum femeia începe să spele lâna, s-o vopsească și s-o toarcă, pentru a pregăti stofa. Astăzi, voi numi conferința mea *Igiena sufletului omenesc*.

Ați ascultat mulți predicatori. Iacov a zis: „Toți greșim în multe feluri. Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit și poate să-și țină în frâu tot trupul”. Corpul este capitalul vostru principal. Din acest motiv, voi începe cu ceea ce vedeți. Sunteți foarte puțin atenți la sufletul vostru, dar corpul este o grădină imensă, unde lucrează Duhul Sfânt. Mișcarea asigură sângele care să ude grădina divină. Stăpâna casei este cunoscută pentru întreținerea căminului. N-ați venit ca să construiți case, ci ca să le aranjați.

Această doctrină o veți aplica asupra voastră. Căutați fericirea și n-o puteți găsi, dar, dacă vă lipsesc mâncarea, apa și aerul, atunci veți înțelege. Fericirea voastră se construiește pe mâncare, apă și aer. Mâncarea se află în legătură cu modul de a mânca și cu corpul, apa este în legătură cu modul de a bea și cu inima, aerul este în legătură cu respirația și cu rațiunea.

Aveți nevoie de suferință ca să puteți lucra. Celui care refuză să lucreze, Dumnezeu îi dă truda; dacă refuză truda, urmează atunci suferința; dacă refuză suferința, vine tortura. Ca să poată lucra, omul trebuie să aibă artă, talent, numai marii pictori pot să lucreze. Lucrul e pentru oamenii învățați. A spăla rufe și a bârfi înseamnă muncă. Ați părăsit lucrul dat de Dumnezeu și acum trudiți, în cazul trudei, al suferinței și al torturii nu există fericire. Suferința este o nucă greu de spart; arta înseamnă să înveți s-o spargi și s-o folosești.

În primul rând, trebuie să aveți credință. Fiecare lucru care vi se dăruiește trebuie să fie verificat de voi, ca să-l puteți utiliza. De ce vă rugați, de ce mâncați, de ce beți? Rugăciunea

este un proces de respirație. Dacă vă întrebați dacă Dumnezeu vă va auzi rugăciunea, atunci vă îndoiiți de rugăciunea voastră adresată lui Dumnezeu. Chiar dacă nu vedeți unde e îndoiala, o puteți simți.

În fiecare dorință și în fiecare gând există trei lucruri: lățime, profunzime și înălțime. Cel care are profunzime nu face zgomot. Nu trebuie să-i mai dați ordine aproapelui, ci să începeți să vă dați ordine vouă înșivă. Gândurile care vă stânenesc trebuie puse deoparte, împreună cu credința. Credința este un principiu. Credința trebuie să fie pozitivă, un loc unde poate să intre viața divină. Trebuie să începeți să lucrați din nou, cu un plan pentru voi, așa cum lucrează grădinarul în grădină. Când terminați sarcina în casă, începeți cu voi.

Primul lucru este să fiți sănătoși fizic și psihic. Un om care și-a pierdut credința e bolnav. Asemenea copiilor care taie cu foarfecă și strică lucrurile, există câțiva scriitori și predicatori care distrug cu foarfecă lor. Sunt distrugători celebri, de aceea să-i părăsiți pe acești maeștri care distrug. Dacă vă apare în minte un gând rău, care vrea să taie cu cuțitul lui și să distrugă, aruncați-l afară. Sau, dacă vreunul vrea să bată toba, spuneți-i că nu poate. Gândurile voastre sunt vii, se joacă în voi și în jurul vostru ca niște copii. În cap vă intră o idee și vă deranjează; de exemplu, cineva a zis ceva despre îndemânarea voastră. Gândurile pot să vă neliniștească și să vă domine. Nu, trebuie să le instruiți. Maestrul fals este diavolul, el vă conduce și vă instruiește până când rămâneți cu veșmintele rupte. Și atunci pleacă și voi vă duceți după Dumnezeu cu veșmintele rupte, dar El nu vă va accepta, vă va izgoni. Totuși, dacă a mai rămas în voi un bob de grâu, există o speranță să vă reabilitați în doisprezece ani. O idee generoasă, dacă știți s-o cultivați, poate să se transforme în doisprezece ani în femeia cea mai generoasă.

Dacă vă demagnetizați permanent, vă înfuriați, vă îngrijorați. În acest fel, în sistemul nervos se produce o tulburare profundă, o fantă și o scurgere. Dacă sunteți indiferenți, forța magnetică vă scade. Dacă sunteți sănătoși, puteți simți starea celorlalți. Inima își poate pierde forța magnetică. Nu vă purtați cu soțul, copiii sau cu ceilalți așa cum se poartă lupul cu vulpea. Deseori purtați oameni sfinți în spate. Când faceți un serviciu unor oameni sfinți, îi învățați lenea. Dumnezeu a trimis femeile

ca să muncească, în timp ce voi spargeți pietre. Dacă femeia ar fi trebuit să fie servitoare,

Dumnezeu ar fi făcut-o din picioarele bărbatului; dacă ar fi trebuit să-i fie stăpână, ar fi făcut-o din capul lui. Totuși, a făcut-o din coasta bărbatului, îi este deci tovarășă în muncă. Și ce fac acum tinerele doamne? Stau în fața oglinzii și se gândesc doar la căsătorie. Zicând căsătorie, vreau să spun trecerea omului din starea animalică în starea omenească și din starea omenească în starea divină. Această căsătorie este unică - să devii cetățean al cerului. Pentru aceasta, se cer un corp sănătos, o minte sănătoasă și o inimă sănătoasă.

Cum vă hrăniți corpul, mintea și inima? Corpul vi-l hrăniți aproape bine, dar cum vă hrăniți inima și mintea? Hrana pe care o acceptați fără să mulțumiți nu poate să ofere senzațiile necesare în inima și în mintea voastră. Gândurile și dorințele vor hrană, veșminte, voi nu le dați și ele mor. Aveți dorințe colosale. Încercați să aveți idei principale care să nu fie în contradicție cu celelalte. Un bărbat care muncește pierde multă energie; în consecință, trebuie să-și protejeze energia.

Trebuie să vă păstrați fermă credința în Dumnezeu, să fiți siguri că El s-a gândit la tot. Dumnezeu are grijă chiar de viermii cei mai mici. Părul de pe cap nu poate să vă cadă fără voia Lui.

Fiecare gând și fiecare dorință, tot ce doriți vă va fi dat, dar trebuie să aveți o credință fermă. Nu regretați fiecare lucru care n-a fost înfăptuit în viața voastră, căci n-a fost pentru voi. Logodnicul a părăsit o domnișoară. Asta se întâmplă pentru că n-a fost pentru ea. Uneori, vreți rochii prea mari, așa cum copilul vrea hainele fratelui mai mare, dar n-a venit încă timpul. Aveți în voi gânduri și dorințe inutile, ceea ce arată că credința voastră e slabă.

Dumnezeu este o fântână mare - mergeți la El pentru apă proaspătă dimineața, la prânz și seara. El nu va veni la voi, dar voi veți merge la El. Luați atunci cu voi un vas, în care să curgă binecuvântarea și Dumnezeu. Cât vă păstrați ideile și dorințele bune, Dumnezeu vă va binecuvânta. Dacă simțiți că nu vă binecuvântează, luați un vas de la altcineva - citiți o carte bună, luați ceva bun de la oameni. Să nu existe cuvinte rele; cel ce vrea să reușească, să nu rostească vorbe rele.

Acum, încercați, fără să vă mișcați, să vă concentrați gândurile la Dumnezeu. Veți simți o pișcătură, dar, dacă vă

mișcați, veți rata exercițiul. De exemplu, într-o zi vă spuneți că nu veți rosti niciun cuvânt negativ, dar vine o persoană care vă spune ceva rău pentru voi, și iată că începeți iar să vorbiți urât și ratați exercițiul. Aprindeți lumânări, aduceți prinos ulei, și tot nu aveți binecuvântarea, pentru că vorbiți de rău.

Acum, reîncepeți exercițiul pentru unu, două, trei, patru sau cinci minute. Încercați să nu vă mișcați, să vă controlați. Apoi, faceți un exercițiu de cinci minute, încercați să vă gândiți la un singur lucru: un exercițiu de cinci minute pentru corpul vostru, un exercițiu de cinci minute pentru mintea voastră, un exercițiu de cinci minute pentru inima voastră.

Nu spuneți nimănui ce veți obține în urma acestor exerciții. Pentru ca o dorință, o idee să se poată realiza, are nevoie de douăsprezece luni. Pentru ca o idee să se nască, e necesar un an; altele au nevoie de zece ani etc. Ideile bune și dorințele formează veșmintele îngerilor. Gândurile și dorințele sunt veșminte cu care sunt îmbrăcate duhurile divine.

Dacă nu puteți să faceți astfel, gândiți-vă să renunțați. Rezultatul acestor exerciții nu apare imediat, ci poate într-un an, dar nu spuneți nimănui ce faceți. Cât timp n-ați făcut țesătura, n-o măsurați ca s-o vindeți!

Începeți cu ce e mai ușor, verbul „a putea”.

Apare în voi în mare tulburare. Spuneți-vă: „Pot!” Suferiți: „Pot!” Munciți: „Pot!” Ziceți în sinea voastră: „Pot totul mulțumită lui Iisus!” Dacă n-ați înțeles verbul „a putea” nu-L înțelegeți nici pe Iisus. În doctrina lui Iisus, există întotdeauna verbul „a putea”. Conjuțați verbul „a putea”. Dacă nu puteți rezolva o problemă, ziceți: „Pot”. Dumnezeu zice: „Umpleți-i lui urciorul”. Celui care zice „Nu pot” nu i se va umple urciorul. Răul din voi este un adevărat combustibil. Ideile rele care vă vin sunt un elan în dezvoltarea voastră dacă reușiți să le depășiți. Dacă vă vine în minte o idee rea, întrebați-L pe Dumnezeu unde e locul ei. Nu ziceți nimic, nu vorbiți de rău, tăceți. La început, veți simți un disconfort, dar apoi va arde și veți obține energia. Dacă se întâmplă să vă îmbolnăviți, nu vă fie teamă, boala este un mesager, o binecuvântare. Să fii rațional înseamnă să fii perfect în cuvinte. Oamenii plâng, sunt nefericiți, dar eu mă bucur și îi mulțumesc lui Dumnezeu. Un milion de îngeri lucrează pe Pământ și ne ajută. Acum se produce o curățare și, în timpurile

prezente, trebuie să fiți vioi și în culmea bucuriei. Oamenii își udă acum grădina.

Religia de astăzi nu trebuie să fie ca aceea de altădată. Odată, un om sărac și credincios a trecut pe lângă o fereastră deschisă a casei unui om bogat, a văzut o pungă cu bani și a luat-o crezând că e un dar de la Dumnezeu. Însă, în zilele următoare, de fiecare dată când voia să se roage, avea punga în fața ochilor și nu se putea ruga. În cele din urmă, a înapoiat-o. Și voi ați furat punga cuiva bogat, și de aceea vă deranjează ceva. Când vorbiți de rău pe cineva, aceasta înseamnă furt. Înapoiati punga pentru ca rugăciunea voastră să fie auzită. Nu gândiți rău despre nimeni; dacă vă vine un astfel de gând, alungați-l. Afară, păstrați tăcerea, lucrați în interiorul vostru. Pentru ca fiecare dorință să se realizeze, are nevoie de o perioadă, trebuie să așteptați. Pot să treacă unul, doi, zece ani, nu vă grăbiți. Când vreți o realizare bruscă a dorinței, Dumnezeu vă va trimite la rădăcinile copacului - vă va da un soț rău sau o soție rea. Și toate necazurile voastre prezente vin din viața voastră trecută, când ați avut gânduri și dorințe rele.

Trebuie să fiți sănătoși fizic. Când vă îngrășați, sunteți mulțumiți, dar asta nu e sănătos. Fiți modești. Nu fiți relaxați, ci activi. Dacă o soră de-a ta suferă, încurajează-o, nu plânge cu ea, căci amândouă vă veți pierde credința. Sau, când cineva moare, nu e mort, doar casa tocmai i-a fost distrusă, dar, peste câțiva ani, ea va fi construită din nou. În realitate, esențialul omului stă ascuns în calitățile sufletului. Moartea este purificarea apei, trecerea vieții de la un strat la altul, ca să ajungă în cele din urmă la suprafață ca o fântână minunată. Aveți nevoie să treceți prin această lume, prin materie, ca să vă puteți purifica.

Ascultați toate acestea, dar lumea vă va tulbura. Atunci, ziceți-vă: „Pot!”. Veți lua Psalmul 119 și, în fiecare zi, veți învăța pe de rost o parte folosind verbul „a putea”. Va trebui să-l învățați în 22 de zile. În fiecare zi, înainte să începeți, vă veți spăla pe mâini și pe picioare și vă veți spune: „Vom fi buni, plini de răbdare și buni așa cum sunt picioarele”. Dacă inima omului e bună, așa ca picioarele, oamenii vor fi niște sfinți. Și, când ne spălăm mâinile, vom zice: „Vom fi supuși, buni și drepti ca mâinile”. Mintea trebuie să vă fie pregătită să lucreze ca mâinile. Ce bun e Dumnezeu pentru că ne-a dat mâini și picioare care ne pot învăța să muncim! Aliați-vă cu Dumnezeu și

cu toți oamenii, și totul vă va fi posibil. Trebuie să fiți răbdători și serviabili ca picioarele și drepti ca mâinile. Trebuie să vă controlați corpul și armonia să domnească printre voi. Dacă reușiți să vă organizați pentru un an, va fi bine. Trebuie să fiți liberi ca păsările, răbdători ca mamiferele, curajoși ca leul și raționali ca omul.

Începeți să puneți în practică verbul „a putea”. Dacă e pentru bine, va fi pentru voi ca o cheie; dacă îl folosiți pentru rău, nu vă va fi util. Folosiți-l ca să înălțați omenirea, ca să educați mintea și inima, nu ca să faceți rău. Într-un an, trebuie să învățați să înțelegeți verbul „a putea”.

După ce veți reuși să învățați psalmul, unii dintre voi vor avea rezultate diferite. Chiar dacă rezultatul este unu din zece, asta este tot o binecuvântare.

Sofia, 8 februarie 1917

Cununa vieții

*Ferice de cel ce rabdă ispita.
Căci, după ce a fost găsit bun, va primi
cununa vieții pe care a făgăduit-o
Dumnezeu celor ce-L iubesc.*
Iacov 1, 12

Poate vi se va părea puțin ciudat felul în care Dumnezeu ne pune la încercare. Este ciudat pentru cei care n-au trăit momente dificile în viață și nu cunosc legea suferinței. Nu se cer noțiuni exterioare despre viață. Să luăm ca exemplu o femeie frumoasă, tânără, cu tenul alb, cu păr buclat... Dar ea va pierde tot ce este exterior. Se pune întrebarea unde se va duce acea frumusețe exterioară. Acea frumusețe avută la început va dispărea. Dacă un om e sănătos, dar apoi își pierde sănătatea, unde o va putea găsi? O va păstra 10, 15, 20, 50, 60, 100 de ani, apoi o va pierde. La început, omul crește și învață, apoi cunoștințele se pierd, se uită, ca în final totul să dispară. Așadar, sănătatea, cunoștințele, bogăția, totul trece. Bogăția ta va trece de la un prieten la altul și va dispărea. Dacă ai o casă, ți se va lua și ea; dacă ai și alte bunuri, le vei pierde și pe ele. Vreți să fiți bogați, învățați, dar cum? Așa cum vă instruiesc - sănătate, curățenie spirituală, frumusețe a sufletului. Fiți învățați, dar în Dumnezeu! Trebuie să aveți toate virtuțile în sufletul vostru, și astfel veți deveni bogați, învățați, frumoși și-i veți învăța pe ceilalți o doctrină utilă, le veți propovădui pacea. Și în sufletul vostru trebuie să fie Pace, iubire, Dreptate, înțelepciune și Adevăr!

Iacov a fost supus unei ispite și zice: „Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci, după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc”. Asta înseamnă că nava voastră, când o lansați la apă, se va avânta împotriva valurilor vieții, dar, dacă nu e puternică, se va umple de apă și va ajunge să se scufunde. Însă, dacă este destul de puternică, va învinge valurile, oricât ar fi de mari, și va supraviețui furtunilor. În prezent, nava voastră, în care călătoriți, nu e puternică, fiindcă, atunci când se stârnesc furtuni, ispite sau tulburări, vă duceți la fund. „Nava e pierdută, s-a scufundat”,

ziceți voi. De ce s-a scufundat? Deoarece cuvintele celui dușman au fost grele. Trebuie să vă construiți o navă solidă!

Când discipolul învață și perseverează, va avea cunoștințe. Trebuie să se intereseze de tot și să învețe bine. Când învățați, vreți să primiți cununi exterioare. Viața voastră se repetă. E mereu aceeași și începeți să vă saturați de ea. În ce constă viața voastră și de ce vi se face lehamite de ea? Dimineața vă sculați și luați micul-dejun. După el, urmează dejunul, apoi cina. După aceea, vă băgați în pat și stingeți lumina. Dimineața următoare, la fel. Și așa vă rotiți în cerc în fiecare zi. Asemenea calului care învârteste roata ca să scoată apă pentru udatul grădinii. Și se învârteste, se învârteste, asigurând apa timp de doi, trei, patru, cinci, zece ani, ca la urmă să i se ia pielea și să fie îngropat undeva. Ce a câștigat în cursul anilor vieții sale? S-a învârtit în cerc în fiecare zi, pentru ca grădinarul să nu-l mai vrea, în cele din urmă.

În primul rând, trebuie să-L slujiți pe Dumnezeu. Nu mă refer la acel Dumnezeu despre care savanții spun că se află în atmosferă, ci la Dumnezeul prezent, care se află în jurul nostru, care se află peste tot și ne vrea binele. Lumea este excesivă. Dacă credeți că lumea vă va face fericiți, vă înșelați; vă va face să vă învârtiți în cerc ca să-i aduceți apă și, după ce ați slujit-o, o să vă ia pielea îndată ce vă îmbolnăviți. Indiferent de situația de moment, trebuie să rezolvați probleme dificile.

Mă voi opri la copii. De ce există copii? Știți de ce i-ați adus pe lume pe acești copii? Ca să fie crescuți așa cum trebuie. Dar voi cum îi creșteți? Mama îi zice fiicei: „Trebuie să fii mândră, pentru că ești fiica cuiva important. Ai moștenire, educație, știi să cânti la pian, ești drăguță, ești mai valoroasă decât altele, așa că poartă-te ca atare!”. Tatăl îi spune fiului: „Fiule, știi că nu sunt ca alții. Vei moșteni multe bunuri, în timp ce alții sunt niște sărăntoci. Trebuie să fii mândru, să nu te lași umilit, ci să știi cât ești de valoros”. Tatăl își face fiul vanitos, orgolios, îl învață să fie nemilos cu cei slabi; mama o învață pe fiică vanitatea și cochetăria. Și toată această degradare morală vine de la părinți, ei seamănă răul: vanitatea, îndoiala și toate celelalte rele. Și David zice în psalmul lui: „Au devenit străini de pântecele mamei lor și au uitat Legea Ta, Tată”.

Tinerele de azi sunt mândre de frumusețea lor exterioară, pe care o întrețin cu efecte exterioare. Ele seamănă cu o tânără

care s-a logodit cu un băiat, dar logodnicul a vizitat-o împreună cu un prieten, ca s-o pună la încercare. După ce ea i-a salutat de bun-venit, logodnicul a hotărât s-o facă să se împiedice, ca să-i vadă reacția. I-a pus piedică și fata a căzut. S-a ridicat imediat și, fără o vorbă, fără să se supere, a intrat în beci. Atunci, tânărul și-a zis: „Ce fată cumsecade! Nu s-a înfuriat. Și cât e de inteligentă! Nu s-a supărat, ci a putut să suporte un astfel de incident”. Așa că, plăcându-i mult, s-a însurat cu ea. Dar, imediat după căsătorie, tânăra a început să strige și să se supere pentru toate fleacurile. Atunci, el i-a amintit acel incident, de când era necăsătorită, și cum a știut să-și stăpânească nervii. La aceasta, tânăra soție a răspuns: „Bineînțeles că am suportat la prima vedere, dar, dacă ai fi venit în beci, ai fi văzut că am rupt masa de acolo de furie!” Acum, sunteți foarte buni în exterior, dar înăuntru, dacă cineva intră în beciul vostru, o să-i rupeți oasele. Creștinii din ziua de astăzi seamănă cu această tânără, sunt buni în exterior, iartă, dar ia să vedeți ce fac în beciul lor!

Și zilnic bâiguiți numai lucruri rele: de ce se întâmplă asta, de ce aia, și ziceți: „Viața și lumea asta sunt lipsite de sens”. Dar eu vă spun că n-ați încercat această doctrină despre care vă vorbesc. Oamenii îl pun la încercare pe Dumnezeu și-L deranjează mereu, dar El e bun cu ei de fiecare dată. Spuneți că e răbdător. Poate să suporte fiindcă e puternic. Dar, poate, pentru că știe cum să vă vindece. Ca tânăra care nu voia să facă nimic, însă îi cerea întruna mamei sale ba una, ba alta, și până la urmă s-a îmbolnăvit de nefăcut nimic, s-a întins în pat și i-a cerut mamei să aducă doctorul. Mama a chemat doctorul, acesta a venit și i-a înțeles boala, după care i-a recomandat să facă plimbări și gimnastică în cameră. Dar, fiindcă îi era lene să facă și asta, a rămas în pat, mișcându-și doar degetele mari de la mâini. Când doctorul a revenit s-o vadă, era în aceeași situație, iar, când a întrebat-o dacă a făcut mișcare, fata a răspuns „da”. Și, când a întrebat-o cum, ea i-a arătat degetele. Doctorul a înțeles că era bolnavă de lene și i-a spus că, dacă nu face ce i-a prescris, nu se va vindeca... La fel fac și creștinii, mișcă doar două degete. Dumnezeu nu vrea o astfel de lene, ci vrea o gimnastică adevărată, cu mâinile și picioarele, ca să vă activați. Dumnezeu dorește să faceți fapte bune, să vă dovedeți virtuțile, să vă mișcați bine ca să vă vindecați. De ce sunteți

bolnavi? Pentru că sunteți leneși. Nu vă folosiți picioarele, inima, mintea, ochii, gura, ci știți doar să cereți de la Dumnezeu:

„Dă-mi, Doamne, asta și aia!”. Vreți să vă slujească Dumnezeu. Da, dar mâinile și picioarele nu vor mai putea să se miște.

De ce vă dor picioarele? Vă lipsește Virtutea.

De ce vă dor brațele? Vă lipsește Dreptatea. Vă sunt date ca să faceți bine. Dacă nu faceți bine, o să suferiți. De ce vă dor urechile? Vă lipsește Înțelepciunea. De ce vă dor ochii? Vă lipsește Lumina. Dacă vă doare gura, n-aveți iubire; dacă vă dor dinții, la fel. Dacă vă doare capul, ați siluit Adevărul, a dispărut din voi. Trebuie să folosiți toate aceste valori ca să faceți bine în numele lui Dumnezeu, dar voi faceți cu totul invers. După ce Dumnezeu vi le dă în stare bună, îndată ce nu mai fac Binele, sunt leneșe în a vă sluji și se îmbolnăvesc; atunci, chemați doctorul. Și doctorul vă recomandă gimnastică. Unei mame care nu face Binele pentru Dumnezeu, El îi va dăruia o fiică leneșă. Când o tânără nu face nimic pentru Dumnezeu, El îi dăruiește un bărbat leneș, ca ea să-i satisfacă toate capriciile. Când Dumnezeu vede că tatăl e leneș și nu face fapte bune, îi dăruiește un fiu care să-i risipească banii la cărți sau la femei.

Dumnezeu recunoaște bolnavii și leneșii și le dăruiește gimnastică!

În prezent, bărbatul nu merge lângă femeie, nu se pot suporta unul pe celălalt. Nu e bine ca oamenii să-și facă rău unul altuia, ci trebuie să trăiască împreună și să se ajute între ei. Dacă lucrați în echipă, veți ajuta multe persoane, cruțându-le de multe suferințe. Același lucru se întâmplă în lumea spirituală: trebuie să vă ajutați unii pe alții. Dacă-ți ajută vecinul, vei merge mai bine pe drumul tău. Nu trebuie să vorbești pentru o persoană, ci să trăiești în colectivitate cu credință. Nu este adevărat că oamenii au trăit cândva împreună? Când un om avea de strâns grâul de pe câmp, chema vecinii și-l strângea. La fel când se culegeau strugurii sau porumbul; se adunau toți ca să facă treaba. Faceți și voi la fel? Dacă vi se întâmplă ceva rău, adunați-vă două-trei surori, ajutați-vă, pentru ca Dumnezeu să vă poată ajuta. Dacă nu se poate în două-trei, chemați patru, cinci și, în acest fel, o să vină ușurarea, indiferent de situația voastră. Trăiți în comun!

Iacov zice: „Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci, după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții”. Să nu doriți coroana vanității, ci a nemuririi, în care nu există suferință, ispită, boală, ci o viață plină de lucruri bune. Această viață este o plantă și, când începe să crească, se schimbă. Pământul se schimbă. Pentru fiecare plantă, un pământ diferit. Nu sunteți instrumente asemănătoare, coarde asemenea. Locul vostru trebuie să fie în înțelegere cu ceilalți, să produceți o armonie minunată împreună și, când cântați împreună, cel care vă aude să simtă bucurie. Și, când începeți să cântați, veți învăța această lege: să vă acordați inimile, mințile, voința ca să produceți o muzică încântătoare.

Când cerul vorbește în voi, nu puteți admite asta. De ce? În același timp, luați pentru gură alimentele bune care vi se dau, pe când cele rele sunt aruncate; nu sunt pentru oameni. Ce se petrece cu voi în realitate? Și Dumnezeu zice: „V-ați pus în minte gânduri rele, în inimi, dorințe rele, și cuvinte rele ies din gura voastră. Gura voastră să nu mai vorbească de rău!”. Dacă luați zoaie de rufe și le aruncați în fratele vostru, ce se va întâmpla? E un lucru bun, mama voastră o să vă felicite? Nu e creștinește să-ți murdărești fratele, și nici un lucru bun. „Dar”, îmi veți spune, „omul poate să judece”. Eu îți zic să mergi să-i ceri iertare fratelui tău, să-i spui: „Frate, iartă-mă!” Dacă nu te iartă, mergi la el cu cineva și cere-i din nou iertare. Dacă nici atunci nu vrea, mergi cu Biserica și, dacă tot nu vrea, să fie pentru tine pâine și publican. Mergi și spune-i adevărul și, dacă a greșit, iartă-l. Dacă rana lui se prezintă foarte rău, mergi și arată-i-o, vindecă-l; dacă e bolnav, arată-i cum să facă. Văd că lumea e bolnavă. Femeile bolnave se plâng, se înfurie pe soții lor și vor divorțul. Bărbații bolnavi caută tot felul de plăceri, care sunt în contradicție cu legea divină, doresc lucruri imposibile și-și părăsesc soțiile. Văd minți nesănătoase, inimi nesănătoase, suflete nesănătoase. E foarte limpede cum se poate trăi cu ele...

Odată, am călătorit în tren împreună cu un domn care purta o pelerină. Altul mergea liber, bătea din palme, fără să vrea să facă rău nimănui, și cânta. Deodată, omul cu pelerină i-a strigat: „Ești orb, m-ai împins, nu vezi că mă doare brațul!”. Într-adevăr, avea brațul drept bandajat. Îl durea brațul, dar celălalt nu avea cum să știe. Cu toate acestea, cel cu pelerină continua să strige, pentru că-l durea brațul... Trebuie să stați la o distanță de 15

centimetri de fiecare persoană, deoarece există oameni bolnavi, dar nu vă gândiți la asta. Femeia vrea să fie cât mai aproape de bărbat și nu-l lasă să se îndepărteze de ea. El s-a săturat și începe să fugă prin hanuri sau să bea, căci îl doare sufletul. Fiindcă nu vă aflați la o distanță de 15 centimetri de soțul vostru și vreți întruna să-i atingeți sufletul nesănătos, el începe să fugă de voi.

În Biblie stă scris că Dumnezeu a făcut femeia dintr-o coastă. Știți de ce? Este un lucru care trebuia la început să aducă o stare de bine în lume, apoi a agitat lumea și Dumnezeu a pedepsit-o. Așadar, Dumnezeu a făcut femeia din coasta bărbatului, din coasta înțelepciunii, ca să fie rațională, să unească lumea, să-i dea savoare, ca toată lumea să găsească la ea consolare. Or, în prezent, femeia aduce pe lume copii neraționali. Îi crește și ei încep să-și insulte tatăl; în același timp, tatăl zice că fiul lui e rău, că bea, că fură și că nu seamănă cu el. Părinți stupizi, copii stupizi; mamă nerațională, un fiu pungaș: aceasta e legea. Dacă se întâmplă ca fiul să vă moară, înseamnă că nu sunteți puri, sunteți pătați, ați murdărit legea divină și plătiți pentru asta.

Astăzi vă spun un adevăr și, dacă mă veți asculta, veți face bine, dar, dacă nu mă veți asculta, veți învăța lecția pe pielea voastră. La urmă, patronul vă va obliga să aduceți apă cu roata și, după ce veți învăța lecția, vă va lua pielea. N-aș vrea să se întâmple așa. De aceea își întoarce Dumnezeu fața spre fiii Lui.

Cel aflat în suferință se află în ceaun. Acum sunteți buni, căci omul care fierbe în ceaun e bun. Sufletul care a suferit mult se purifică. Voi toți ați suferit; puritatea e necesară pentru fericirea vieții. Când sunteți puri, totul merge bine. Vă treziți dimineața și totul e invers. De ce? Fiindcă nu există puritate. Dumnezeu îi dă sănătate bărbatului, dar el e leneș la muncă. Atunci, Dumnezeu îi dă suferință. Dacă nu acceptă suferința, i se dă un necaz. Acceptând necazul, învățând să sufere, se împacă cu el și Dumnezeu zice: „A învățat să sufere, să nu i se mai dea, să i se dea de muncă!”. Acum, când vă aflați la muncă, ce faceți pentru Dumnezeu? Vă spuneți că Dumnezeu e bun. Dumnezeu e bun, dar o să vă dea note. Aveți 2, 3, 4, 5, 10 - numai note bune. La ipocrizie, nota 6; la minciună, nota 5; la mânie, nota 7; pentru prezență, nota 5,5. Fără examene, nu

puteți să treceți. În această viață, felul vostru de a trăi acum va avea note proaste.

Aș vrea să învățați un exercițiu, să vă perfecționați moral. Trebuie să vă rugați și să vă întrebați pentru ce trebuie să vă rugați. Ca să aveți răbdare. Și, dacă perseverați în răbdare, totul va evolua bine.

Când copilul are o idee în cap, se duce la mama lui și-i cere mere. Și-a pus în minte mere, nuci și alte lucruri, așa că se duce și i le cere. Mama îi dă mere; el vrea și nuci, și ea îi dă. Copilul cere dulceață, și atunci mama îi zice: „Nu sunt bune toate dintr-odată, scumpele, îți voi da mâine”. Și copilul ține minte promisiunea că în ziua următoare va primi din nou. Ar trebui să faceți un exercițiu asemănător și, când aveți o idee în cap, să-l cereți lui Dumnezeu să vă satisfacă toate nevoile.

Trebuie să fiți buni. A fi bun nu înseamnă a fi ca o oaie. Dumnezeu nu vrea oi, ci oameni buni și raționali. Oamenii buni sunt cei care nu se strică. Dacă te strici, nu ești bun. Trebuie să aveți un teren bun și să respingeți acele substanțe care strică omul. Terenul vostru e nesănătos, și de aceea zice Dumnezeu că sămânța care cade în măracini s-a sufocat și n-a încolțit. Alta a căzut pe o piatră, iar soarele a ars-o și a uscat-o, fiindcă în piatră nu poate să facă rădăcini, așa că n-a încolțit. Nu vă lăsați înșelați: dacă nu vă pregătiți acum terenul, n-o veți mai face niciodată; nu e timp de pierdut. Nu lăsați Binele pentru altă dată! O idee bună va atrage toate ideile bune, care vor veni în ajutor pentru ducerea la bun sfârșit a acestei fapte bune.

Uneori, vă simțiți cam reci față de o persoană și nu vreți să mergeți nicăieri. Știți de ce vi se întâmplă asta? Fiindcă acolo miroase urât, pute, de aceea nu vreți să mergeți acolo. Pământul ei e plin de putreziciune, a doborât o oaie și a început să miroasă urât. Bineînțeles că va miroși urât, după ce a doborât-o. Aruncați oaia, curățați terenul sau casa, și mirosul urât va dispărea! Aceasta este legea Adevărului. Când apa s-a umplut de mizerii, se izolează rezervorul, se purifică apa filtrând-o, apoi i se dă drumul să curgă din nou. Altfel, dacă nu se purifică apa de acele mizerii care s-au adunat, le veți bea și vă veți îmbolnăvi. Când oamenii comit un păcat, îl închid, îl ascund și ajunge să miroase urât. Nu, trebuie să deschizi ușa și să zici: „Am doborât o oaie sau un animal, am comis un păcat,

uite, l-am aruncat!”. Plătește-l pe cel de la care l-ai luat, și păcatul va dispărea și nu va mai mirosi urât.

Și în viața noastră există gunoi. Nu-i nimic dacă vine răul; să plece, dar nu trebuie să-l primiți, să vă uniți cu el și să intrați în păcat ca fiul risipitor. Nu zic că în jurul vostru nu se învârtesc ciori sau vulturi, ca să vă murdărească cuibul. Pot să-l murdărească din exterior, dar în interior trebuie să fie curat, sănătos. Vă curățați zilnic casa fizică - de ce nu o dată pe an? La fel, trebuie să vă spălați spiritual în fiecare zi, cum faceți cu fizicul. Trebuie să vă spălați zilnic! Veți fi vizitați de prieteni, dar nu admiteți să vă deranjeze, Dumnezeu nu prețuiește astfel de persoane. Un om a zis: „Eu nu pot să mă înclin”. Tu poți, tu poți! Dacă ești o grindă sau o piatră, nu poți să te încline, dar, dacă ești om, o să te încline. Ce înseamnă să te încline? Să-i privești pe ceilalți oameni la fel ca pe tine. Ești furios - nu te duce nicăieri, stai acasă! Ai o povară de dus - nu te duce nicăieri s-o descarci, căci nu aceasta este legea lui Dumnezeu; o astfel de viață nu e bună. Cineva îmi va spune că oamenii religioși își descarcă și ei poverile; bărbații, femeile se descarcă unii pe alții. Profetii s-au dus în păduri ca să-și descarce povara.

Dacă un câmp nu e recoltat, nu poate s-o facă singur. Anul acesta va da o recoltă mai proastă, anul următor, și mai proastă, până când nu va mai da niciun bob de grâu. E mai bine să ai un ogor mic și bine recoltat, decât unul mare, dar nerecoltat.

Căci puținul Bine recoltat se înmulțește. La fel se întâmplă și în suflet. Când Dumnezeu îți dă un fruct pentru sufletul tău, îl scoți pe o gaură ca să hrănești șoarecii. Găurile trebuie umplute. Nu se cos cu acul. Unii își cos inimile, mințile, dar nu e bine. Trebuie să înțelegeți clar când Dumnezeu vă dăruiește ceva. Trebuie să-L ascultați și să înțelegeți ce vă spune, ce vrea de la voi. Trebuie să-L ascultați chiar și atunci când cereți lucrurile cele mai importante din viața voastră. Ascultați; dacă e confuzie în voi, nu este ideea lui Dumnezeu, nici dorința Lui. Dacă vă rugați fără să aveți nevoie, o să vă audă Dumnezeu? Nu vă va auzi, fiindcă n-ați mers cu lecția de azi. „Dar Dumnezeu o să ne ierte”. O să ne ierte, dar elevul trebuie să se educe. Profesorul are un program precis: ora întâi, istorie; ora a doua, lectură; ora a treia, matematică; ora a patra, muzică; ora a cincea, gimnastică. „Dar acasă învățăm altceva”. Atunci rămâi acasă,

nu te duce la școală. Copilul mai vrea să sugă de la sânul mamei, dar ea, când vede că are dinți, nu-l mai lasă. Unii copii vor să li se mestecă mâncarea; o să li se mestecă un an, doi, trei, patru, cinci, dar nu se poate până la douăzeci. La fel și găina când puișorii cresc: îi înțeapă cu ciocul, trebuie să-și găsească singuri mâncarea.

Iată ce ne cere Dumnezeu: nu te înfuria, e lipsit de judecată! Dă dovadă de Dreptate divină în fața oamenilor! Mâinile sunt ca să facă Bine. Dacă nu sunteți drepti, o să vă doară brațele; dacă nu dați dovadă de Virtute, o să vă doară picioarele, nu veți fi sănătoși; dacă sunteți lipsiți de Iubire, o să vă doară gura, dinții; dacă sunteți lipsiți de Adevăr, o să vă doară capul; dacă aveți gânduri rele, o să deveniți animale; dacă vă lipsește înțelepciunea, o să vă doară urechile. Dacă nu sunteți în acord cu legea divină, veți fi mereu bolnavi, suferinzi.

Acum, îi veți cere lui Dumnezeu: „Doamne, vreau să am răbdare! Dă-mi puterea Ta, ca să pot rezista la fiecare ispită, s-o pot învinge cu promptitudine! Vreau supunere!”. De exemplu, aveți un obicei prost și, când vă tentează, începeți să numărați 1, 2, 3, 4, până la 30, 40, 50. Cât numărați, va dispărea. Când numărați, o să vă spuneți: „Iată, astăzi am reușit să suport puțin, nu m-am înfuriat”. A doua zi, vă veți reține de două ori să nu trișați; a treia zi, vă veți reține de trei ori să nu bârfiți. Astfel, manifestarea fiecărui viciu va scădea pas cu pas, ca să dispară în cele din urmă. „Chiar dacă nu reușesc să vorbesc bine pentru oameni, azi însă voi vorbi bine”. Mâine, veți face un bine cuiva; în ziua următoare, îl veți salva de la rău. Și, astfel, Binele va crește permanent în voi.

O femeie care se slujește de o mie de cuvinte bune va fi o femeie utilă pentru stat. Va fi o mamă bună, va avea fii buni, fiice inteligente și acel stat va înflori. Și eu vreau ca voi să gândiți bine, să faceți fapte bune, să priviți corect. Nu vă neliniștiți, după ce învăța să meargă, copilului nu-i mai e teamă că va cădea. Dacă veți cădea, vă veți ridica, dar nu vă fie teamă, veți învăța. În voi toți există o dorință mare de a face Binele. Apostolul spune că omul drept cade de șapte ori. Veți întâmpina obstacole mari în viață, dar veți câștiga o nouă experiență și un nou mod de viață. Amin!

Voința divină

Știința în lume are putere doar când e pusă în aplicare. Cei mai mulți dintre voi nu se folosesc de ea și totuși toți vreți să purtați haine frumoase și să mâncați bucate bune, fără să știți cum se obțin și cum se prepară. Fiecare dintre voi trebuie să știe cum să urzească, să țeară etc.

Într-o zi sunteți mulțumiți - e un fel de îngrășământ. Supărarea e alt fel de îngrășământ. Un om e bine-dispus, dar, peste o jumătate de oră, starea i se va schimba. Știți de ce se întâmplă așa? Cel ce intră în viața spirituală va trezi în el toate defectele din viața trecută, care până atunci au fost adormite, și, când vine binecuvântarea divină, renasc. Trebuie să aruncați buruienile din grădina voastră! Unii spun că erau mai buni înainte să intre în viața spirituală. Dar 94% din iubirea voastră este gunoi, doar celelalte 6% sunt iubire. Aruncați gunoiul, adică îngrășământul de câmp, și să rămână în voi doar ce e bun, cele 6%.

O să spuneți că vă cioplesc, dar asta nu înseamnă a ciopli, încă n-ați văzut ce înseamnă a ciopli. Sculptorul trebuie să lovească și să cioplească îndelung o statuie ca să devină frumoasă și grațioasă.

Vreau ca toți să împliniți voința lui Dumnezeu. Imaginați-vă că vă aflați în timpurile dintâi ale creștinismului... Câți dintre voi sunteți pregătiți să suferiți persecuțiile și încercările? Aveți mici încercări acasă (cu soțul, soția, copiii), dar asta nu e mare lucru. Importantă este împlinirea voinței lui Dumnezeu! Și totuși, ce faceți voi? Dacă voința divină e în acord cu voi, sunteți gata s-o împliniți, dacă nu, nu. Învățătura nouă nu vrea să facă din voi călugări și călugărițe. Ea cere oameni sănătoși, care să poată suporta greutățile vieții. Și cei care înțeleg această lege, această doctrină, vor fi gata să se ajute între ei. Fiecare dintre voi are un ghimpe în carne. Și Pavel avea un ghimpe, drept care s-a rugat lui Dumnezeu, dar Iară să-i spună unde se găsea ghimpele. Dumnezeu i-a zis: „Mare e harul Meu”. Și voi trebuie să-l spuneți lui Dumnezeu unde se află spinul vostru, ca să vi-l scoată.

Nu trebuie să fiți la fel în elanurile voastre. Dacă toată lumea țese doar pânză, va fi o mare concurență. Toți vreți să fiți buni. Ce este Virtutea? Ceea ce facem să fie bine făcut (indiferent că țesem, coasem etc.), asta înseamnă să fim buni.

Vreți să fiți ca o statuie și toată lumea să vă admire și să vă spună ce frumoasă e. Învățătura lui Hristos nu este o doctrină de automat, ci o doctrină a sufletului. Când o veți studia, veți avea multe îndoieli. O femeie căsătorită de curând, câte bănuieli n-are față de soțul ei! Aceasta se întâmplă deoarece nu-l crede. Conform aceleiași legi, mergeți pe calea spirituală și vă întrebați: „Pot să ajung până la capăt?”. Îndoiala arată că subiectul care se îndoiește nu e individual în lucrarea lui. Dacă un om e rău, ia formă de om rău; dacă e bănuitor, are forma potrivită; toate formele se adaptează la om.

Toată lumea vrea să ajungă în Cer, toată lumea vrea să-l fie pe plac lui Dumnezeu. Ce sacrificiu ați făcut pentru Dumnezeu? Ziceți mereu că Dumnezeu nu v-a dat una sau alta. Dar voi ce-ați dat? Făina pe care l-ați dat-o lui Dumnezeu este de ajuns ca să se facă o pâine? Trebuie să vă gândiți bine. Vorbiți despre iubire. Iubirea care dă Forță minții și rațiunii omenești, ca să poată suporta suferințele, e iubirea divină. Ca s-o aveți, trebuie să schimbați iubirea voastră cu iubirea de Dumnezeu. Dacă mă ascultați, vă voi spune de unde puteți obține această iubire. Dacă sunteți insultați, începeți să suferiți. Ceea ce arată că iubirea voastră are limite, se pierde, ceea ce înseamnă că nu e iubire. Ioan spune: „Iubirea nu se pierde niciodată”, înainte ca nuca să cadă, ceva se pierde; nu nuca, ci coaja. Un om spune despre altul că iubirea lui a fost respinsă, dar acestea sunt învelișuri ale iubirii divine. Trebuie să aruncați toate cojile și să păstrați doar miezul divin, care este iubirea.

Citesc pe fețele voastre că sunteți oameni care se îngrijorează. Voi ziceți: „Eu mă rog mult”. Dar rugatul și slujitul sunt două lucruri diferite.

Ziceți zilnic: „Facă-se voia lui Dumnezeu”.

Bărbatul zice: „Facă-se voia lui Dumnezeu”. Dar femeia spune: „Nu, facă-se voia mea”. Așa fac soțul, copiii, și treaba nu merge. Faceți afaceri cu o mare întreprindere și ziceți: „Vând scump angro”; dar, într-o zi, dați faliment și înțelegeți că asta nu e pentru voi.

Trebuie să vă gândiți de trei ori înainte să vorbiți. Toți sunteți maeștri și ziceți: „Trebuie să faci în felul acesta, domnule Deunov!” Spuneți-mi ce trebuie să fac, și voi face. Dar și eu o să vă spun ce trebuie făcut și trebuie să faceți. Dacă nu merge bine, veți fi mai nervoși, nu veți reuși să dormiți, veți deveni

bănuitori și până la urmă veți dori să ascundeți toate acestea de lume și vă veți pune o mască. Or, învățătura mea va conferi o culoare frumoasă sufletului vostru, veți fi liniștiți și mulțumiți, nu veți mai avea nevoie de măști. Unii dintre voi au treizeci, alții, patruzeci de ani, și trebuie învățat minimum 120 de ani. Așadar, aveți încă mult de învățat.

Dumnezeu întreabă câți dintre voi sunteți pregătiți să împliniți voința divină. Luați de trei ori de la mine, dar voi ce o să faceți pentru mine? Hristos a zis: „Omul nu trăiește doar cu pâine, ci și cu tot ce iese din gura lui Dumnezeu”. Spuneți-mi ce pot să fac pentru voi. „Dar nici nu luăm, nici nu dăm”, veți zice voi. Atunci, nu veți studia în această școală. Dumnezeu le va arăta o Cale doar celor care vor avea bunăvoința de a învinge întotdeauna în ei propriile gânduri și dorințe. Soțul e supărat și-și bate soția; voi îi criticați întruna pe ceilalți. Aș vrea să vă întreb dacă trăiți bine cu voi înșivă. Încercați o lună să nu mai aveți nicio tulburare, să fiți calmi, ca să vedeți cât sunteți de buni.

Începând de acum, indiferent de inconveniente și certurile dintre voi, Dumnezeu a poruncit: „Afară cu toate impuritățile!” Dumnezeu nu este Dumnezeul Mâniei, ci Dumnezeul Credinței,

Speranței, Iubirii, Dreptății, Purității. Cel ce nu va respecta această lege să meargă în Egipt pentru a face cărămizi; or, cel care vrea să meargă, să apuce drumul pustiei spre Țara Canaanului. Aveți de rezolvat probleme mari în această viață, nu le lăsați pentru altă dată. Să aveți numai idei pozitive: „Voi împlini voința lui Dumnezeu!”. Ziceți asta în sinea voastră, nu le-o spuneți altora.

Puneți puritate și sinceritate în gândurile, dorințele și sufletul vostru, și iubirea se va arăta, și Dumnezeu vă va binecuvânta, și Cerul va avea ca scop să crească tot ce a semănat în voi Dumnezeu. Faceți-i loc să crească, căci acum avem orele cele mai potrivite, în care se poate realiza mult în timp puțin. Ceea ce creștea în trecut într-o mie de ani, acum se realizează doar în zece; ceea ce a crescut într-o sută, acum crește în doar un an.

Femeile trebuie să se unească și să se ajute între ele. Acum, când vă adunați acasă, vorbiți doar de lucruri rele despre una, despre alta - câte întrebări și critici! Nu se mai poate

continua cu aceste măști ale diavolului, scoateți-le! învățați acum doctrina lui Dumnezeu!

Vreau să deveniți buni prin voi înșivă. Căci, de cum va veni timpul, veți fi buni din necesitate; acum însă e timpul libertății, al alegerii, trebuie să alegeți singuri să fiți buni. Omul este binele din el, e parte a lui. Ceea ce veți face este o binecuvântare pentru casa voastră, pentru copiii voștri. „Dacă păstrați legea Mea, Mă voi ruga la Dumnezeu să vă trimită Duhul Sfânt consolator”, le-a spus Hristos învățăceilor Lui.

Vom fierbe tomate și din 100 de kilograme vom obține 9-10 kilograme. Eu vă voi da tomate și lemne, iar voi o să le fierbeți. Pentru cel ce nu vrea să le fiarbă, o voi face eu, dar îi voi cere să-mi dea tomate și lemne.

Gândiți-vă întotdeauna la lucrurile care vă ajută să evoluati. Ideea „Nu pot” este o contradicție. „Nu pot”, în limba iubirii, înseamnă că există dificultăți, obstacole. Am început să vă fotografiez gândurile și într-o zi o să vi le arăt. Autorul de psalmi zice: „Dumnezeu îmi va ascunde păcatele”. Creierul să vă fie plin de idei superioare. Inima să vă fie mai generoasă, la fel și mintea, să fiți sănătoși! Sănătatea este pentru corp, iar fericirea este o calitate a sufletului printre îngeri; beatitudinea este o calitate a Duhului lui Dumnezeu.

De aceea, pe Pământ nu pot să existe fericire și beatitudine.

Materialul prevăzut pentru anul 1917 trebuie învățat, câmpul nu trebuie să rămână nerecoltat. O să vă împart în categorii. Cel care coase o să continue, dar celui ce nu știe o să-i fie rău. Mulți se plâng că viața merge rău. Asta se întâmplă deoarece pânza n-a fost bine pusă, trebuie potrivită din nou.

Joia viitoare vin doar cei care știu să pună în practică. Nu cerem doar auditori. Încercați să vă aranjați relațiile, să fiți sinceri în sufletul vostru, față de Dumnezeu și față de oameni.

Acolo unde binele se înmulțește, se înmulțește și răul. Cel ce lucrează mai mult mănâncă mai mult, poartă mai multe haine și le rupe etc. Fiecare dintre voi trebuie să devină un cămin pentru Duhul Sfânt. Dumnezeu își trimite zilnic Duhul, dar trebuie să fim pregătiți să primim binele pe care ni-l trimite Dumnezeu.

Vreau să mă ajutați să rezolv neînțelegerile dintre voi. Faceți deseori praf în mințile și inimile voastre; nu aveți nevoie

de asta. Încercați să vă liniștiți gândurile, dați-vă mâna și lucrați. Văd că vă faceți grupuri, vă împărțiți și tineri, și bătrâni. În primul rând, trebuie să ajungeți la Duhul Sfânt, să construiți binele! Altfel, cu ideile voastre rele, dați viață karmei și bolilor. Dumnezeu a spus că totul va merge bine, iar eu vă doresc să evoluăți în minte și în inimă, întru înțelepciune, Cunoaștere și iubire, să nu vă mai puneți piedică unul altuia.

Prima lege este cea a suferinței. A doua, cea a ispitei; duhurile vă ispitesc prin oameni. A treia lege este cea a binecuvântării divine. Care este măreția acestor legi, dacă le puteți înțelege? Le veți învăța teoretic și practic. Dacă cineva critică, spuneți-i: „Ai un război de țesut? Vino, o să țesem!”. Un om nu trăiește bine, înseamnă că războiul lui de țesut nu e bine așezat. Va rupe pânza și o va lua de la capăt. Ați amestecat toate războaiele de țesut ale bărbaților și ale femeilor, și acum plângeți...

Sofia, 29 martie 1917

Neprihănirea și mântuirea

*Căci prin credința din inimă
se capătă neprihănirea, și prin
mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire.*
Romani 10, 10

Mă voi opri la aceste două cuvinte, „neprihănire” și „mântuire”. Vreau să studiați aceste cuvinte și să faceți o experiență cu ele.

Orice femeie vrea independența. Cât e tânără, scopul ei este să plece din casa tatălui, să se elibereze de mamă și de tată, să devină stăpâna propriei case. Această dorință este foarte naturală și divină. Când se căsătorește și-și începe noua viață, își duce în casa ei trupul (cămăși, perne, cuverturi), își pune în ordine casa și ei îi face plăcere această casă așa de bine ordonată. Corpul este o casă a sufletului omenesc în viața spirituală. E ca în cazul femeii, aceeași lege în privința sufletului, care intră în corp și începe să-l aranjeze. Unii vor să se debaraseze de corp și-și zic: „Când aș putea să mă eliberez de corpul meu?”. Există corpuri din care omul nu poate evada. Acestea sunt acele beciuri umede și nesănătoase, fără ferestre, în care oamenii se îmbolnăvesc de reumatism. Dacă evadăm din ele nu înseamnă că ieșim din casele noastre foarte curate. Pavel spune în Biblie: „Există o casă care nu e făcută de om”.

Ideea de neprihănire provine de la expresia de „a aranja lucrurile” (a pune lucrurile la locul lor cuvenit). Ce om este neprihănit? Cel ce nu face greșeli. Or, ca să nu facă păcate, omul trebuie să aibă cunoștințe, să înțeleagă sensul lucrurilor din jur și să facă alegerea bună.

Vă avântați spre libertate. Fiecare femeie trebuie să aibă această libertate, dar cu condiția s-o poată utiliza, să construiască pe ea fericirea și sănătatea soțului și a copiilor. Femeia care nu e liberă n-are un soț fericit. Credeți că femeia bolnavă e liberă? Femeia cu inima și mintea tulburate permanent nu este o femeie liberă. Nu spun că mintea nu trebuie să aibă emoții. Tulburarea e una, emoția e alta. Mintea și inima trebuie să simtă emoție doar la suprafață, nu să fie tulburate profund, ca să nu devină mlăștinoase. Lucrul important pentru femeie este să aibă profunzimea inimii de

minimum zece kilometri! La o astfel de profunzime, cel care încearcă să vă tulbure se îneacă. Ce fac copilașii când găsesc mlaștini puțin adânci, de aproape zece centimetri? Intră în apă, o tulbură și sunt mulțumiți. Bărbații, când găsesc femei puțin profunde, le tulbură și le pare bine. Atunci, femeile zic: „Ce nefericite suntem!”. În apele puțin adânci e mult vacarm, acolo orăcăie broaștele toată vara - zgomot și mare agitație, care abia dacă încetează iarna. Așadar, inimile voastre nu trebuie să fie puțin adânci, în apă nu trebuie să fie agitație.

Întrebați care este remediul pentru această baltă, în care apa este atât de rea? Veți produce un curent nou de apă pură în această baltă și veți forma un pârâu pentru ca apa proaspătă să poată spăla resturile trecutului. Învățătura lui Iisus este un curent nou de apă, care trebuie să intre în inima voastră și s-o spele. După ce a purificat-o, va lăsa depuneri pe câmpurile voastre, ca să se poată fortifica. Vă întrebați cum trebuie făcută această fântână? Fântâna va veni singură la voi. Hristos i-a spus femeii samaritene: „Apa pe care o să ți-o dau va fi în tine o fântână de viață, care curge fără oprire”. În consecință, cuvântul „mântuire” înseamnă această fântână.

Când un om se află în deșert, unde nu se găsește apă, are gura uscată, e chinuit de o sete insuportabilă și singura cale de a se salva este apa, altfel este condamnat la moarte. Asemenea unor călători în deșert, multe femei mor de sete împreună cu cămilele lor, cu bagajele. Ați auzit cuvântul „fântână”. Aș vrea ca, atunci când veți merge să vă plimbați afară din Sofia, să gustați apa din astfel de fântâni. Dar doamnele din clasele de sus, de altfel, toate doamnele nu merg foarte departe, bat întotdeauna aceleași alei, unde în afară de praf nu se poate găsi nimic altceva. Înghit această apă și, întorcându-se acasă, spun: „Ce plimbare bună am făcut!”. Eu vă spun că doar veți înghiți praf. Deseori, când aud doctrina lui Hristos, oamenii folosesc întotdeauna aceleași fraze banale și apoi zic: „M-a durut capul ascultând”. Asta pentru că ați înghițit praf. Acela nu e locul pentru neprihănire și mântuire.

Cuvintele „neprihănire” și „mântuire” au șapte semnificații. Eu vă vorbesc acum despre primul sens și, dacă reușiți să-l înțelegeți, vă voi vorbi și despre celelalte. Vine la voi un prieten și vă zice: „Hai să ne plimbăm, dar nu departe, fiindcă mă doare capul, mi-e greață, nu sunt obișnuit”, înseamnă că sunteți

oameni care mergeți cu pași mici, în timp ce Adevărul vrea să meargă cu pași mari. Când picioarele oamenilor devin scurte, încep să se gândească la lucruri rele. Un om zice: „Nu pot să merg la Vitoșa”. Dar, dacă nu poți să mergi la Vitoșa, cum ai putea merge la Hristos? Calea lui Hristos este îngustă și anevoioasă, este Calea voinței raționale a omului. Să vă spuneți în sinea voastră: „Voi merge împreună cu prietenii la Vitoșa!”. Dacă chiar nu puteți, faceți drumul mental, străbateți tot drumul în mintea voastră! Aceasta este filosofia vieții.

Înainte să vă căsătoriți, la întâlnirea cu iubiții voștri, ei vă numesc îngeri, vă iubesc, mor pentru voi, nu pot să trăiască fără voi, se așază în genunchi și câte lacrimi și ipocrizie vedem! Dar nu pentru că nu pot fără voi, ci ca să producă efect, și prin asta vor să spună: „Vedeți cum e Dumnezeu!” Când se mărită, femeile încep să îngenuncheze. Iată filosofia voastră: vă așezați în genunchi în locul soților voștri. De ce? Fiindcă mintea și inima vă sunt prea puțin profunde. Nu înțelegeți asta în sens greșit. Dacă iau ceva de măsurat și încerc să văd adâncimea minților și inimilor voastre, voi constata o realitate. Cuvintele cu care vă vorbesc sunt în sens figurat, să nu le înțelegeți în sens obișnuit. Inimile voastre pot să fie, în același timp, și puțin profunde, și profunde. Dacă în inimile voastre intră doar murdărie, fundul o să se umple și vor deveni puțin adânci. Există lacuri care au devenit mai puțin adânci, dar altele au devenit mai adânci... De ce are femeia dorința să-și vadă soțul în genunchi în fața ei? A te așeza în genunchi înseamnă legea abnegației de sine, a sacrificiului de sine. Formând unghiuri în timpul poziției, aceasta arată că ești gata să cobori și să te sacrifici. Când te oprești și te sacrifici pentru cineva, înseamnă că te-ai așezat în genunchi în fața lui. Dar, când un tânăr se așază în genunchi în fața unei tinere, el o înșală. Câte dintre femeile bulgare trăiesc perfect cu soții lor și nu și-au spus niciodată o vorbă urâtă? Vă las să vă gândiți și să constatați singure adevărul. Adevărul trebuie să fie clar, nici mai mult, nici mai puțin! Nu vreau să vă prezint acest adevăr atât de strălucitor încât să vă orbească. Îl fac să treacă prin mulți nori, ca să fie suportabil pentru ochii voștri; cu el vă salvez de iluziile care aduc zilnic necazuri, căci aceste iluzii vă îndepărtează de Dumnezeu.

Când Dumnezeu a trimis o femeie sau un bărbat pe Pământ, i-a dat un buget. Dacă cineva îl toacă, nu e drept.

Nimeni n-are dreptul să-l ia, doar dacă ești gata să-l dai de bunăvoie. Îi spuneiți cuiva: „Nu te sacrifici pentru mine”. Nu e necesar să faci un sacrificiu pentru voi, căci, dacă face acest sacrificiu, ca să vă înalțe, va coborî el. Așa e legea divină: unul coboară, altul urcă. Dacă bărbatul coboară, femeia urcă; dacă femeia coboară, bărbatul urcă, în prezent, aruncați o ancoră, capturați bărbatul și îl faceți să coboare astfel încât nici el, nici voi să nu puteți urca. Vă opriți în loc și vă priviți. Așa cum femeile din zilele noastre își opresc soții și nu-i lasă să urce. Acesta este motivul pentru care dormiți, deoarece nu puteți merge în cealaltă lume, nu puteți coborî și urca. Când sunteți întrebați de ce dormiți, răspundeți: „Ca să merg la Dumnezeu”. Când spuneiți „Am dormit bine”, o faceți pentru că ați fost sus, dar din impresia pe care ați avut-o acolo rămâne doar o umbră de plăcere. Uneori zice soția: „Am dormit rău, am visat urât”. Asta înseamnă că și-a oprit soțul undeva. Această situație nenaturală provine uneori din dorința exagerată a femeii. Dorința nemăsurată atrage dorință nemăsurată, nenorocirea atrage nenorocire, suferința atrage suferință.

Când vorbesc despre suferință și nenorocire, înțeleg durerea ca pe un înveliș al Adevărului Divin.

Oamenii din zilele noastre învăluie suferința în bucurie și, în consecință, o fac dulce la exterior. Există pilule la exterior cu zahăr, dar în interior amare. Dumnezeu nu e acum nici de partea homeopatici, nici a alopatiei. Prima vindecă cu doze mici de pudră amară, ca să aibă efect; a doua, cu doze mari de pudră amară. Și răul dispare. Când omul e sănătos, n-are nevoie de pilule. Cunosced oameni care, din obișnuință, din când în când iau câteva pilule, aspirină sau chinină, ca să nu se îmbolnăvească. Se gândesc mereu că ar putea să se îmbolnăvească. Zilnic trebuie să vă spuneiți un cuvânt pozitiv, și astfel starea voastră va fi mai bună.

Voi, cei care mă ascultați, faceți exercițiul următor, pentru care vă dau un an, după care o să vă simțiți liberi: primele șase luni vor fi pozitive (o să lucrați pământul, o să semănați, o să recoltați), următoarele șase luni veți fi pasivi (veți culege o energie nouă). Să nu aveți nicio îndoială, căci lucrul despre care vă vorbesc poate fi realizat de fiecare dintre voi. Este ridicol să spuneiți că nu puteți s-o faceți. Într-o zi, o să adun copiii mici și o să fac o experiență cu ei ca să dovedesc că ceea ce nu puteți să

faceți voi pot copiii, căci încrederea lor e mai mare decât a voastră. O să ziceți: „Ne putem înșela”.

E posibil ca în primul an să vă puteți înșela, nu și în al doilea. Veți respinge această idee. Acolo unde lucrează legea, nu există minciună și veți cunoaște aceste cuvinte: „Tot ce li se poate întâmpla celor care îl iubesc pe Dumnezeu este spre binele lor”. O să rețineți asta ca pe un fel de citat: „Tot ce poate să ni se întâmple va fi transformat de Dumnezeu spre Bine”. Apoi, dacă aveți idei rele, dorințe rele, dacă toți oamenii răi se întorc împotriva voastră, să nu vă fie teamă! Lăsați astea în afara voastră!

Și acum o să vă vorbesc despre verbul „a putea”. Ce exercițiu ați făcut până în prezent? L-ați folosit doar la persoana întâi: eu pot. De acum înainte, o să-l utilizați la toate persoanele: eu pot, tu poți, el poate, noi putem, voi puteți, ei pot! Dacă v-ați poticnit de o problemă, o să ziceți în sinea voastră, în sufletul vostru: „Eu pot, noi putem, el poate! Eu pot, Tu poți, Doamne, care te afli în mine, în sufletul meu. El poate, Duhul Tău maiestuos, care mă conduce!”. După aceea, veți folosi celelalte persoane la plural. Credința voastră și Puritatea voastră o să vină în ajutor tuturor celor care se află sus, o să coopereze la ideea divină pentru ca ea să se poată realiza în viața voastră. Pe această Cale se cere o răbdare divină și perseverență, pentru ca Lumina să domine în voi. Trebuie să faceți această experiență de fiecare dată când vă simțiți slabi. O veți face dimineața între orele patru și șapte. Cel mai bine este pentru cel care poate să se trezească de bunăvoie la ora patru. Dimineața, când răsare soarele, veți spune:

(La persoana întâi) Eu pot! - în acest fel o să răsară Soarele meu în sufletul meu.

(La persoana a doua) Tu poți! - în acest fel o să răsară Soarele divin în sufletul meu.

(La persoana a treia) El poate! - în acest fel o să răsară Soarele în mintea mea.

(La persoana întâi plural) Noi putem! - în acest fel o să răsară Soarele îngerilor noștri.

(La persoana a doua plural) Voi puteți! - în acest fel o să răsară Soarele Dumnezeului Păcii în sufletele noastre.

(La persoana a treia plural) Ei pot! - în acest fel o să răsară Soarele tuturor Sorilor în mințile noastre.

Astfel, în voi trebuie să răsară șase sori. La fiecare soare o să vă opriți patru minute; în total, douăzeci și patru de minute vor fi utilizate pentru răsăritul a șase sori. Veți respecta regula următoare: vă treziți fără zgomot, liniștiți, și, după ce vă faceți toaleta, rămâneți calmi, fără nicio problemă, fără nimic care să vă năliniștească.

E posibil să nu vă simțiți în apele voastre la trezire, să vă simțiți ca și cum lumea întreagă e împotriva voastră. Cu toate acestea, ridicați-vă și roștiți încet cuvintele de mai sus, fiecare pe rând. Luați un carnet și în fiecare dimineață, timp de șase luni, scrieți ora trezirii și de câte ori v-ați trezit târziu. Rostind acele cuvinte, o să simțiți o bucurie în stomac și mintea în plenitudine. Aveți nevoie de șase luni ca să înțelegeți cum se petrece răsăritul acestor sori. Continuați să faceți acest exercițiu timp de șase luni, transmiteți-l și unora dintre prietenii voștri, recomandați-l lor. Începeți să-l faceți în ziua de 6 aprilie. Cineva o să întrebe dacă e posibil să te trezești așa de devreme etc. Să nu aveți astfel de idei! Veți nota în caiete cum era vremea, împărțind-o în senină, noroasă, ploioasă, vântoasă. Toate aceste stări ale vremii sunt bune. Dacă e ploios sau noros în acele șase luni, nu vă plângeți niciodată. Dacă e ploios, o să spuneți: „Azi plouă, Dumnezeu purifică și câmpurile vor avea o recoltă mai bogată”. Veți încerca să realizați toate astea. Cereți-le prietenilor să facă și ei la fel.

În cursul primei luni, când roștiți toate cele șase puncte, să-l accentuați mai ales pe primul. În cursul celei de-a doua luni, veți repeta totul, dar veți accentua al doilea punct etc. Doresc să fiți calmi și binecuvântarea care va veni va fi exact cea de care aveți nevoie. Vreau să produceți o undă binefăcătoare și din tot ce vi se întâmplă în aceste șase luni veți încerca să trageți o învățătură, să vedeți latura bună a acestei probleme și să profitați de ea. O să spuneți: „Totul se întâmplă pentru Binele celui care îl iubește pe Dumnezeu!”. După aceea, veți repeta frazele care urmează:

Cred în tine, Dumnezeuul meu,
care mi-ai vorbit în trecut.

Cred în tine, Dumnezeuul meu,
care îmi vorbești în acest moment.

Cred în tine, Dumnezeuul meu,

care o să-mi vorbești în viitor. Lumina Ta să se pogoare peste noi toți! Numele Tău să fie slăvit.

Vie împărăția Ta!

Facă-se voia Ta!

Precum în Cer, așa și pe Pământ!

În cursul zilei, dacă vă vine inspirația să citiți un psalm sau altceva, citiți, dar doar dacă simțiți o dorință profundă s-o faceți. Citând frazele de mai sus, reflectați la lucruri care ar putea să vă înalțe, gândiți-vă la ce este mai frumos în lume, și veți vedea cum vă vor apărea cele mai frumoase imagini. Doar în acest fel o să puteți să vă refaceți trecutul și să vă pregătiți condiții bune pentru viitor. Aceasta este calea pe care puteți să vă căliți voința și să vă faceți mintea și inima mai generoase. Bineînțeles, lumea va merge mai departe pe același drum, dar totul va fi spre bine.

În cursul acestor șase luni, uneori vă puteți simți puțin murdari. Veți folosi atunci cuvintele: „Doamne, încălzește-mi inima cu iubirea Ta!”. Dacă mintea vă devine uneori întunecată, veți spune: „Doamne, luminează-mi judecata cu Duhul Tău! . Sau: „Dă-mi Lumina Duhului Tău!” Apoi, rămâneți calmi. E posibil să treacă o oră, două, trei, patru, dar rezultatul va veni cu siguranță.

După răsăritul celor șase sori, unul după altul, veți avea un rezultat. În timpul celor șase luni veți încerca să păstrați relații bune cu partenerii de viață, cu copiii voștri, cu cei din jur și veți vorbi doar despre lucruri utile. Dacă vă înșelați uneori și vi se întâmplă să spuneți lucruri rele despre o persoană, scrieți-le în caietele voastre, veți fi sinceri cu voi înșivă.

Altă regulă: dacă unul dintre voi nu este în stare să-și rezolve problema, să facă apel la un frate. Dacă nici ei doi nu reușesc, să cheme un al treilea, și împreună vor reuși în rugăciunea lor. Reuniunea trebuie să aibă loc întotdeauna înainte de amiază, căci atunci sunt condițiile favorabile.

Așa devine omul „neprihănit” și „se eliberează”. Este prima semnificație a acestor cuvinte.

Dați acest sfat prietenilor la care țineți. Dacă aveți o inspirație profundă, împărtășiți aceste cuvinte și altora, și vă veți simți bine împreună. În acest fel, Lumina voastră va fi vizibilă pentru apropiatii voștri.

Pacea fie cu voi!

Sofia, 5 aprilie 1917

Ceea ce a unit

Ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă.

Marcu 10, 9

Acum, să ne întoarcem privirea spre ce a unit Dumnezeu. Înțeleg aceste cuvinte în sens larg, adică sensul dat de Hristos. Ele se referă la întreaga viață omenească, în toate manifestările sale. „Ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă”. Orice suferință în viață provine din această dezunire. Nu este necesar să vă dau argumente pe această temă, fiecare o poate verifica prin experiență.

Sunteți nefericiți când îi întoarceți spatele partenerului vostru de viață, sufletului vostru, fraților și surorilor voastre, prietenilor, casei, țării voastre. De ce? Cuvântul „țară” are un sens diferit față de ce înțeleg oamenii prin el. Prin cuvântul „țară” oamenii înțeleg casa, familia, dar ce este pe Pământ familia, în Cer este țara, casa divină. Oamenii din zilele noastre înțeleg prin cuvântul „dezunire” doar dezunirea dintre bărbat și femeie, adică ceea ce numesc „repudiere”.

Prin „dezunire” se înțelege respingerea oricărei idei și dorințe de către mintea și inima voastră. Când respingeți o idee bună din mintea voastră și o dorință bună din inima voastră, comiteți o crimă.

Nu aruncați ce a unit Dumnezeu. Exercițiile pe care vi le-am dat luna trecută sunt în legătură cu această mare lege. În prima propoziție, ziceți: „Fie ca răsăritul Soarelui meu să vină în sufletul meu”. De ce? Deoarece Soarele în lumea fizică este motivul pentru care crește totul în natură și el răsare la orizont; și în om există un Soare care răsare și încălzește. Când razele Soarelui natural strălucesc în deșert, ele încălzesc doar nisipul și, când mergeți cu picioarele goale pe el, vă arde. Dacă razele lui cad pe pământul bogat în grâne, ele fac să se dezvolte acele grâne, creând o viață nouă, și, dacă călătoriți în acea țară, o să vă facă plăcere. Dacă Soarele vostru răsare prin aceeași lege, veți simți și veți vedea că totul este foarte corect. Dar, dacă dezuniți ce a unit Dumnezeu, Soarele vostru va răsări ca în deșert și vor apărea curenți calzi și fierbinți. Ați văzut cum se dezbracă oamenii în anotimpul cald, le vine greu să respire, le este cald? Această căldură e provocată de faptul că nu există

destulă vegetație. De ce trebuie să răsară Soarele nostru? Ca să facă să crească tot ce e bun în voi.

Acum veți adăuga la prima propoziție a exercițiului ceea ce urmează: „Fie ca Soarele meu să răsară în sufletul meu și să-mi purifice inima”. Veți adăuga alte cuvinte noi și la celelalte propoziții.

(La persoana a doua) Tu poți! - Fie ca Soarele divin să răsară în mine și să-mi purifice sufletul.

(La persoana a treia) El poate! - Fie ca Soarele din mintea mea să răsară și să-mi purifice judecata.

(La persoana întâi plural) Noi putem! - Fie ca Soarele îngerilor noștri să răsară și să ne purifice inimile.

(La persoana a doua plural) Voi puteți! - Fie ca Soarele Dumnezeului Păcii să răsară și să ne purifice sufletele.

(La persoana a treia plural) Ei pot! - Fie ca Soarele tuturor Sorilor să răsară în mințile noastre și să ne purifice judecata.

Trebuie lucrat o întreagă lună pentru purificarea inimii, a sufletului și a judecății. Acesta este sensul cuvintelor: „Ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă”. Aceasta este legea pe care o abordați acum, ca să vă puneți în acord cu inima, sufletul și judecata voastră. Orice om care a despărțit ceea ce a unit Dumnezeu a pierdut această armonie.

Multe femei și-au pierdut soții care au murit, dar alții sunt vii, chiar dacă oamenii îi cred morți, și, invers, există femei care au murit, dar trăiesc. Astfel, după câte cred, se poate ca o femeie să fie încă vie cu toate că a murit demult și să rămână în casă, așa cum într-o grădină zoologică rămân scheletele uitate sau cum rămân în muzee păsările împăiate. În aceste cazuri, turcii vorbesc despre *ibret*. În acest fel înțeleg cuvintele Apostolului Pavel, care zice că o văduvă, ca să fie înscrisă în lista văduvelor, trebuie să nu aibă mai puțin de șaiszeci de ani. De aceea, văduvele tinere trebuie să se căsătorească și să crească copii. Este o lege supremă. Cuvântul „căsătorie” înseamnă viață. Oamenii din zilele noastre nu înțeleg viața, fiindcă nu înțeleg sensul spiritual al lucrurilor. Aveți un copil care nu mănâncă, mama crede că e bolnav și se îngrijorează. Și ce-ați spune despre un copil care nu mai cântă? Dar despre un copil care nu se mai roagă? Omul care nu mai mănâncă, nu mai cântă și nu se mai roagă este bolnav. Mâncarea este în legătură cu corpul, cântecul, cu inima, rugăciunea, cu mintea omului.

Unii filosofi spun că omul nu trebuie să se roage. Eu spun: unii microbi au intrat în mintea ta, și de aceea ești bolnav.

Bineînțeles, trebuie să experimentați. Acum vă aflați într-o școală. Nu vă spun să aruncați totul îndată ce v-ați întors acasă. Nu vă instruiesc să aruncați tot, ci să-l utilizați. În timp ce oamenii din ziua de astăzi, având cârpe, le adună și fac din ele covoare, voi aveți îngrășămintele, fertilizați-vă ogoarele.

Astfel, fixați-vă sarcina să vă opriți încă o dată la cuvintele: „Ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă”. În ce constă această unire? Unirea dintre Soare și om constă în cinci receptori. Putem să fim în unire cu Soarele cu ochii. Dacă ne facem rău la ochi, distrugem acest bun. Dacă-i facem rău nasului, nu vom intra în legătură cu aroma fructelor, creată de soare. Dacă se pierde gustul, n-o să mai putem înțelege acel bun ce se găsește în interiorul fructelor. Trebuie să ne păstrăm ochii puri. Cum ne stricăm ochii? O femeie care își pierde soțul plânge și iar plânge după el și-și slăbește ochii. De ce trebuie să plângă? Nu-l voia la început pe acel soț, și acum plânge pentru el. După înțelegerea mea, a plânge în acel moment nu e un lucru natural. Plânsul trebuie să provină din blândețea inimii. Plânsul lipsit de blândețe este inutil.

O să vă dau un exemplu pentru luminarea conștiinței. Un om a fost condamnat la trei ani de închisoare fiindcă a furat 25 de leva. Avocatul care îl apăra a zis: „N-a făcut furtul cu premeditare. Dacă ar fi cu adevărat hoț, ar fi luat și cele 2.000 de leva care se găseau în același loc”. Când a auzit asta, hoțul a început să plângă. „De ce plângi?” au întrebat judecătorii. „Pentru că n-am luat cele 2.000 de leva”.

Mulți dintre voi plâng acum pentru că n-au luat cele 2.000 de leva, nu pentru că au luat 25 de leva. Uneori, unii plâng zicând: „Sufăr pentru că n-am asta ori aia”. Eu zic: „Suferiți fiindcă n-ați luat cele 2.000 de leva”. Știința vă este utilă atâta timp cât vă aduce binele. Multele ipoteze și teorii filosofice sunt utile atâta timp cât reprezintă o gimnastică a minții, dar în viață aveți nevoie de ceva fundamental, deoarece vă aduce întotdeauna sănătate, pace și bucurie interioară.

În mod analog, veți raționa astfel: Soarele dă viață izvoarelor în lume, munților și tuturor bunurilor de pe Pământ și, la fel, Soarele vostru, când vă răsare în inimă, prin aceeași lege va crea toate bunurile existente. Căci Dumnezeu, care a pus în

legătură aceste lucruri, are grijă de acest echilibru. Fiecare idee din mintea voastră, bună sau rea, provoacă o mare revoltă. În voi se înfruntă în același timp două forțe raționale; și una, și cealaltă vă spun cum trebuie să acționați. Viața rațională este utilă pentru voi, nu pentru societate. Societatea este o condiție pentru omul individual. Hristos a zis că omul nu este creat pentru sâmbătă, ci sâmbăta este creată pentru om. Omul nu trebuie să devină sclav al societății. Societatea este o condiție pentru dezvoltarea sufletului individual. Societățile colective sunt unități unite. Întrebați de ce a creat Dumnezeu lumea. A creat-o pentru sufletul vostru. Or, voi spuneți: „Societatea și lumea să se amelioreze”. Dacă toată lumea este sănătoasă, dacă toată lumea începe să cânte, să mănânce, oare ție ți-e bine sau unde e binele pentru tine? Ce interes ai să știi că există mulți îngeri și sfinți? Lumea o să se amelioreze dacă starea ta se ameliorează.

Vorbind despre societate, înțeleg ce se află în interiorul omului. Să nu spuneți niciodată: „Ce pot să fac eu?” Cum vine desfrâul? Vine întotdeauna de la oameni, de la indivizi. Unei parizience îi vine ideea să-și pună perucă, și imediat toți o imită. Altei doamne îi trece prin minte să-și pună o rochie îngustă, și toate doamnele se îmbracă apoi la fel; sau alta ia hotărârea să îmbrace o rochie largă, și toate celelalte fac la fel. Unui bărbat îi vine ideea să-și facă pantaloni cu manșete late, asta devine o modă nouă și toți bărbații fac la fel. Un om dă exemplu pentru toată lumea. Să nu credeți că ceea ce faceți în viață n-are consecințe atât pentru voi, cât și pentru ceilalți. De aceea, Hristos zice: „Nu vă fie teamă, Tatăl vostru a avut bunătatea să vă dăruiască împărăția Lui”.

Ca să fiți puternici, trebuie să reconstituiți în voi această uniune. Dizarmonia din voi trebuie corectată, căci aveți multe gânduri care vă tulbură, multe divergențe. De exemplu, mă întrebați care va fi viitorul vostru. Uneori vă răspund: „Nu pot să vă spun nimic . De ce? Fiindcă văd că viitorul unora este foarte rău. Un călugăr foarte credincios făcea în fiecare zi cinci sute de mătânii. Altul, când l-a văzut, a înțeles imediat că era foarte credincios. Primul s-a mirat cum de a fost înțeles și nu-și dădea seama că, de la atâtea mătânii, degetele îi erau pline de bătăture. Astfel, fiecare om are bătăture în el, și după aceste bătăture se poate ști ce a făcut.

lisus a zis: „Voi, femeile, trebuie să vă întoarceți la starea de la început!”. Care stare? Starea de a ne hrăni cu fructe din Pomul Vieții. Vă vine un gând trist, o dorință tristă: ea vine din pomul cunoașterii binelui și răului. Indiferent de ideea care vă vine, schimbați-o imediat și puneți alta în loc!

Dacă urâți pe cineva, nu încercați să scăpați de el sau să-l evitați, ci găsiți în locul lui pe altul, la care puteți să țineți. Oamenii de lume înțeleg mai bine această lege. De exemplu, un bărbat nu-și iubește soția și găsește altă femeie pe care o iubește. Aceeași lege e valabilă și pentru femeile de lume: nu-și iubesc soțul, ci iubesc alt bărbat. Această reacție nu poate fi evitată în lume. Să nu credeți că voi veți reacționa altfel. Veți răspunde că în voi nu există astfel de lucruri. Asta e legea. Vrând s-o evitați, veți face întotdeauna contrariul. Veți spune că această doctrină e rea. Dacă e rea, nu mai e nimic de spus. Așezați în primul rând ce e corect și lăsați la coadă umbra acestuia.

Din toate acestea, puteți să învățați cum să ameliorați dispoziția partenerului de viață și pe a voastră. Or, ce faceți voi? Vă întoarceți privirea spre Dumnezeu și vă rugați: „Doamne, ia-l pe acest om sau pe mine însumi, ca să mă pot elibera de el!”. Dar nu știți că atunci n-ați fi liberi, căci, dacă ar pleca, situația voastră ar fi și mai gravă. Putem să luăm multe exemple din spiritism care dovedesc aceasta. De exemplu, un bărbat care nu trăia bine cu soția s-a eliberat de ea și s-a căsătorit cu alta. Dar prima soție, deși moartă, a reușit s-o dea afară pe cea de-a doua. Când un om zice că nu poate să trăiască cu soțul sau cu soția, asta înseamnă că există un bărbat mort sau o femeie moartă care îi deranjează. Bărbații și femeile moarte au o mare influență, de aceea Hristos a spus: „Ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă”. Când omul intră în armonia divină, toate inconvenientele vieții dispar, căci în prezent oamenii nu se află la locul lor. Întâlnesc acum bărbați și femei care au o mină îndoielnică. De exemplu, afirmați despre o persoană că nu este sinceră. Dacă nu e sinceră, cum ne-am putea opune?

La persoana a doua a verbului, ziceți: „Tu poți - Fie ca Soarele divin să răsară în mine și să-mi purifice sufletul”. Prin cuvântul „suflet” se înțelege aici frontiera lumii voastre, ceea ce este formă în voi, toate posibilitățile care se ascund în voi. Căci Soarele are puterea să purifice acest suflet imens. Uneori,

credeți că sunteți foarte mici sau vă întrebați cum ați fost. N-ați văzut cât e de mare sufletul vostru. Fiecare dintre voi are trei fețe. Să luăm, de exemplu, o femeie pe nume Mara. Există o Mara la nivel fizic, una între îngeri și alta în lumea divină. Toate trei sunt legate, dar, când îmi vorbiți despre una dintre ele, vă întreb despre ce Mara îmi vorbiți. Iubirea adevărată constă în a le iubi pe toate cele trei Mara. Un om vine și iubește doar o Mara, iar voi ziceți: „Nu poți, trebuie să le iubești pe toate în același timp!”. Femeia iubește doar prima față a soțului ei, cea de la nivelul fizicului. Despre o astfel de femeie sau un astfel de bărbat se spune că sunt oameni fără inimă. Inima Mariei este la îngeri. Adică la sufletul unei persoane! Atunci, îi veți privi pe ceilalți în mod diferit. Când veți cunoaște omul la nivel fizic, omul dintre îngeri, omul din lumea divină, veți înțelege măreția a ceea ce este omul. Când roștiți „eu pot, tu poți, el poate”, este vorba despre cele trei persoane ale voastre (eu, tu și el), eu care sunt aici, tu care ești printre îngeri și el care e la Dumnezeu. Omul și îngerul formează o pereche, în timp ce Dumnezeu arată direcția în care trebuie să meargă îngerii. În acest fel, se formează un triunghi, prima figură geometrică.

Când ajungem la formele de plural ale verbului „a putea”, zicem: „noi putem, voi puteți, ei pot”. Când zicem „noi putem”, înseamnă că toată lumea, întreaga omenire de pe Pământ, noi toți putem. „Voi puteți” înseamnă „voi, îngerii, care vă aflați acolo sus”. „Ei pot” înseamnă toate divinitățile care se află acolo sus. Dacă înțelegeți astfel această idee profundă, în voi se vor trezi imediat acele senzații supreme, vor crește în mod normal, și atunci toți cei din jurul vostru vor fi bine-dispuși față de voi și vor ține la voi. Nu e posibil ca oamenii să vă iubească fără ca voi să iubiți.

Pentru ca floarea să se deschidă, trebuie să răsară Soarele. Când Soarele tău răsare, floarea sufletului tău se deschide cu orice preț. Când Soarele minții tale răsare, judecata ta se deschide și ea. Aceasta este filosofia din zilele noastre: îndepărtarea tuturor acestor învelișuri. Ziceți: „E prea grea această filosofie, avem atâtea învelișuri!”. Luați o nucă, îi aruncați cojile, și atunci vedeți cât e de mare. Unele persoane sunt foarte mari, dar aruncați-le învelișurile și le veți vedea atunci grandoarea. Trebuie să vă însușiți această învățătură, care are o valoare interioară. Sunteți într-o stare dificilă și ziceți:

„Ce-ar mai putea să ne spună nou?” . Nu credeți că ar mai fi ceva nou de învățat, dar gândiți-vă mai curând cum să puneți în practică acea învățătură în raport cu voi. Un căruțaș trece pe lângă un copac și-și zice: „Ah, ce osie frumoasă pentru roți aș putea să fac din acest copac!” Trece un tăietor de lemne pe lângă copac și-și zice: „Ce grindă frumoasă aș putea să fac din acest copac!”. Și voi, dacă treceți pe lângă un copac sau o fântână, trebuie să vă gândiți cum le puteți utiliza.

Cei care au făcut exercițiul de luna trecută au constatat vreun rezultat? Aveți poftă de mâncare? În interiorul vostru trebuie mai întâi să se reconstruiască armonia între mâncare, băutură și rugăciune. Dar nu criticați. Dacă observați o greșeală la voi, corectați-o; nu vă judecați, ci corectați-vă. Dacă observați o greșeală la voi și n-o corectați, aceasta nu înseamnă o bună înțelegere a lucrurilor. Observați dimineața care este culoarea Soarelui. Când culoarea este foarte roșie și asta vă impresionează, atunci sunteți prea răsfățați de viață. Dacă zăriți un nor la răsăritul Soarelui, asta arată că pe Soarele vostru există un nor pe care trebuie să-l faceți să dispară. De exemplu, vi se întâmplă să nu fiți bine-dispuși, să nu vă placă cineva - aveți un nor negru pe Soarele vostru. Dumnezeu vede și zice: „Pe Soarele Marei e un nor negru”. Încercați să obțineți plăcere de la toate lucrurile, o plăcere constant copilărească, nu să vă gândiți că ați trăit mult, ați suferit mult.

Un bou care a purtat multe poveri și a suportat zilnic cincizeci de bastoane, ce știe el? A cunoscut doar legea bastoanelor. Un bou care a muncit bine douăzeci de ani și pe care stăpânul l-a mângâiat pe spate, ce știe el? Cunoaște doar mângâierile, nimic mai mult. De multe ori veți vedea nori negri pe Soare, dar fiecare zi vă va aduce binecuvântare, idei noi, dorințe noi. Bineînțeles, acest soare este doar obiectul acelor sori care răsar în voi: Soarele inimii, al sufletului și al minții. Unii vă întreabă ce sunt acești sori. Asta s-o păstrați pentru voi. Veți face o încercare și, când veți vedea rezultatul, îl veți putea împărtăși cu ceilalți. Dacă nu verificați singuri, la cel mai mic eșec, veți crede că totul e fals. Luați-o încet, pasul pe care îl veți reuși să fie mic, dar sigur!

Acum vă voi da câteva fraze complementare pentru rugăciunea dată deja:

Cred în Tine, Doamne, care mi-ai vorbit în trecut. Ai pus în mine toate semințele bune ale vieții mele.

Cred în Tine, Doamne, care îmi vorbești în prezent. Tu faci să crească binele din mine.

Cred în Tine, Doamne, care o să-mi vorbești în viitor. Mă voi bucura în viața Ta.

Cuvântul „Ta” are valoare. El conține unirea celor trei principii. În litera T, linia verticală reprezintă bărbatul, iar linia orizontală, femeia. Ele țin să se unească sau se poate spune că există un elan între starea activă și starea pasivă, între cele două forțe mari care acționează în lume.

Ziceți de multe ori: „Care va fi viața mea viitoare?”. După felul în care vă sculați dimineața și ziceți „voi face asta sau aia”, așa va fi viața voastră viitoare. Ziceți: „O să-l strivesc pe ăsta!” în viitor, o să fiți și voi striviți. Dacă ziceți că o să faceți bine cuiva, asta înseamnă că în viitor vi se va face și vouă bine.

Oamenii mundani se mulțumesc și se bucură, în timp ce oamenii spirituali au o mină serioasă și în felul acesta fac să se creadă că duc o viață serioasă. Or, printr-un om spiritual se înțelege orice om care trăiește rațional. O să vă dau un exemplu cu un om cu adevărat spiritual: un maestru zidar le dădea lecții ucenicilor cum să ridice o piatră mare pe casă, dar, în timp ce le arăta, piatra i-a căzut pe mână și i-a strivit un deget. Omul l s-a adresat lui Dumnezeu: „Mulțumesc, Doamne, că nu mi-ai luat tot brațul!” Cel care înțelege lucrurile în acest fel este un om spiritual.

Femeile de azi trebuie să creeze o atmosferă frumoasă, trebuie să se ajute toate între ele. Încercați toate să aveți un confort interior și să vă mulțumiți cu puțin, cu ce aveți. Am auzit o femeie zicându-i alteia: „Nu m-a primit bine”. Cum ar fi putut să o primească bine când soțul a bătut-o și a avut probleme cu fiul? Oamenii spirituali trebuie să aibă gânduri bune pentru ceilalți. Dacă spunem despre cineva că este un om de bine, va deveni cu adevărat.

Veți învăța legea întineririi. Aceasta este învierea. Nu ziceți: „Am devenit bătrâni”, ci mai curând: „Suntem tineri, vom munci începând de acum!” Nu spuneți: „O să mor”, ci: „Am avut ideea să construiesc o casă nouă”. Dacă v-ați pierdut banii, atunci veți zice: „l-am pus la bancă”. Interpretați lucrurile în sensul lor corect. Într-o zi, ucenicii lui Hristos, trecând pe lângă un câine

mort, au zis: „Ce urât miroase!” Or, Hristos le-a spus: „Ce albi sunt dinții lui!” Feriți-vă de asta, nu spuneți că miroase urât, ci spălați-vă pe mâini. A vă spăla pe mâini înseamnă a fi drepti. Este singura cale de ameliorare a lumii.

Sofia, 3 mai 1917

Simplitatea

*Porunca pe care ți-o dau,
fiule Timotei, după prorociile
făcute mai înainte despre tine,
este ca, prin ele, să te lupți lupta cea bună.*

1 Timotei 1:18

Cuvintele „luptă” și „faptă vitejească” se aseamănă, căci doar lupta dreaptă include fapta vitejească în lume. Cuvintele „faptă vitejească” înseamnă înălțare. Lupta reprezintă ridicarea spiritului omenesc, pe când coborârea este căderea spiritului omenesc.

Înainte de orice, vi se cere simplitate, ceea ce nu înseamnă să fiți simpli, ci toate cunoștințele pe care le aveți să fie simple. La baza lor, lucrurile trebuie să fie simple, așa cum este la început baza pe care se construiește; apoi, odată cu dificultățile, ea se complică. Așadar, în fond, concepțiile trebuie să fie clare și simple. Trebuie să existe o simplitate în mintea și inima voastră. Aș vrea să înțelegeți bine cuvântul „simplitate”. Când sunteți anxioși, să roștiți acest cuvânt, și veți simți o liniște în suflet. Orice cuvânt frumos trebuie să vă aducă liniștire.

O să vă vorbesc despre cuvântul „luptă” și o să vă îndrept atenția spre un fapt, ca să înțelegeți dezacordurile care există în viață. Căci observ astfel de dezacorduri între voi și nu reușiți să vi le explicați. Să nu aveți impresia că intenționez să vă cert. Nici vorbă, vreau doar ca unele idei și dorințe să vă fie mai clare. Imaginați-vă că vă găsiți într-o grădină mare, stați pe un scaun și aveți în față un măr cu frunze frumoase și fructe bine formate. Vă bucurați. Să presupunem că frunzele pomului sunt calme, discută între ele și zic: „Ce frumoasă e lumea divină, trăim în pace și înțelegere!”. Dar, după un timp, începe să bată vântul și frunzele încep să se îmbrâncească, iar unele cad. În această societate de sus încep certurile: „Tu nu înțelegi creștinismul, ești barbară etc” Așa este și situația voastră când mergeți din casă în casă și ziceți: „Știi, ea e așa și așa”. Asta arată că între voi bate vântul. Motivul este exterior. Trebuie să sesizați acești curenți exteriori care nu depind de voi. Dacă sunteți doar o frunză și începe să bată vântul, neapărat vă veți lovi de alta. Spuneți-i atunci: „Iartă-mă, n-am vrut!”. Din acest

motiv, trebuie să vă iertați. După ce vântul se domolește, pacea și înțelegerea revin între voi, dar, îndată ce vântul începe să bată, certurile se stârnesc din nou. E un fapt adevărat în viață și voi ziceți: „Bate vântul”.

Fiecare om trebuie să aibă un fes și, când începe să bată vântul, să-l pună pe cap, iar totul va fi pace și înțelegere. A avea un fes înseamnă ca omul să știe să-și stăpânească gândurile și dorințele. Dacă ai un astfel de fes, gândurile și dorințele tale sunt bine ordonate; dacă acest fes lipsește, lucrurile merg rău. În lumea divină nu există astfel de vânturi, ci doar adieri ușoare, care fac frunzele doar să tremure ușor. Indiferent de faptele voastre, îi veți spune acelei frunze: „Fii sigură că niciodată nu voi mai face acest lucru și că mă căiesc”. Zilnic vor fi greșeli și regrete. Așa sunt oamenii, moraliști care vorbesc despre o viață bună, dreaptă și cinstită. Așa sunt frunzele cât sunt curate, până când cade praful și le murdărește. Așadar, în viața zilnică, va exista praf, purificare, certuri etc., dar această viață trebuie să treacă.

Când vă adunați două surori și vă certați, o să spuneți: „Soră, iertare, bate vântul, de aceea ne agităm”. Este reacția corectă în privința subiectului. Când vă certați, adunați-vă și roștiți formula următoare: „Hristos este egal cu y, 0-0, 1-1”. Aceasta este semnificația ultimului verset al parabolei: „Cel care Mă ascultă va trăi în pace și siguranță, fără să-i fie teamă de rău”. Aceasta este aceeași lege.

Uneori, între rațiune și inimă există o luptă, o divergență (inima dorește un lucru, rațiunea, altul), are loc o dezbatere, hotărâți să faceți un lucru și, în realitate, îl faceți pe celălalt. Presupuneți că doi dintre voi au o mie de ari de pământ, primiți de la tatăl lor. Unul e muncitor și-și lucrează pământul, face din el o grădină, o cultivă cu pomi fructiferi; cealaltă parte e semănată cu grâu, orz, porumb și alte culturi. Al doilea zice: „Eu n-am nevoie de asta”. Și-și lasă pământul necultivat. Amândoi vin să-și vadă bunul: unul are grâu, porumb, e mulțumit de toate, viața are un sens pentru el. Or, pământul celuilalt este plin de buruieni și el zice: „Viața n-are niciun sens”. Cine a creat sensul și nonsensul în viață? Ziceți: „Dumnezeu ne dă asta, aia!”. Dumnezeu v-a dat pământ, care e inima voastră, lucrați-l! La inimă se lucrează la fel ca la pomii fructiferi. Faceți să crească în ea toate dorințele bune. Trebuie să semănați la

timpul potrivit, nu la cel nepotrivit. Cei care cresc pomi fructiferi au două perioade potrivite: iarna și vara. Agricultorii au și ei două perioade de plantare: în timpul iernii și în timpul verii. Cei care cultivă porumb au și ei perioade de plantare.

Așadar, când aveți dorințe bune, nu le lăsați să treacă, ca să puteți termina altă treabă, ci plan- tați-le imediat. Dacă întrebați cum să faceți, asta înseamnă că vă ocupați de ce v-a făcut acesta sau acela. Lăsați totul deoparte și plantați acea dorință bună! Nu sunteți în apele voastre; lăsați disconfortul deoparte; disconfortul și voi înșivă sunteți două lucruri diferite! Când vă înfuriați unul pe celălalt, știți cu ce semănați? Imaginați-vă că o muscă vine la voi și vă scuipă salivă pe nas. Strigați imediat: „Cu ce drept face asta?”. O urmăriți și vă înfuriați pe toate celelalte muște. Spălați-vă nasul și atâta tot. O persoană spune ceva rău despre voi: spălați-vă și atâta tot! Or, voi întrebați: „Știți ce mi-a făcut musca asta?”. Lăsați-o deoparte. O persoană v-a ofensat. Nu le spuneți nimic celorlalți, căci, în acest fel, plantați ofensa în mintea lor. Așa o faceți cunoscută tuturor. Se răspândește de la o persoană la alta și astfel se ajunge la o mare știre. Asta e util pentru lume, pentru oamenii care n-au nimic de făcut, dar, pentru cei care lucrează, există lucruri mai serioase.

Astfel, Apostolul Pavel s-a întors spre Timotei și i-a zis: „A împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu să fie cinstea și slava în vecii vecilor! Amin” (1 *Timotei* 1, 17). Dacă Dumnezeu v-a dat o astfel de inimă pentru a-L slăvi, trebuie să plantați dorințele bune în inimă, și Dumnezeu le va ajuta să crească. Toate dorințele bune se plantează doar dimineața, seara nu se plantează nimic. Seara, semințele doar încolțesc și dimineața le plantăm - așa este în lumea spirituală. Știți ce înseamnă dimineața? Dimineața este tinerețea. Dimineața, Soarele este un tânăr, la amiază, un soț, iar seara, un bătrân. Seara, când vă duceți la el, vă spune: „Sunt bătrân deja, mă dor oasele”. Ca să lucrați în lume, trebuie să fiți tineri și, ca să fiți, nu trebuie să faceți greșeli. Cel ce face greșeli îmbătrânește; cel ce face Bine întinerește. Pentru asta, roștiți cuvintele: „Fie ca Soarele din sufletul meu să răsară și să-mi purifice inima”. Asta înseamnă să întinerești. Înseamnă să vrei să fii bun, iar bun este cel care are mulți pomi fructiferi în grădină.

Cum trebuie plantat, cu sau fără apă? Cu apă, bineînțeles. Faceți o încercare ca să vedeți cum se aplică această lege. Este posibil ca, la un moment dat, să vă aflați în fața unei probleme mari sau a unui necaz în viață, care poate să aibă un caracter diferit și să ajungeți la disperare din cauza a ceea ce se întâmplă. După un astfel de necaz, vine întotdeauna un gând bun - udați-l, e timpul s-o faceți! Cel care n-a suferit nu poate să aibă idei bune. Când vin necazurile peste voi, asta arată că Dumnezeu vă acordă atenție, că a venit timpul plantării. Aceasta este interpretarea corectă. O persoană spune ceva rău despre voi, vă ofensează foarte rău, o să suferiți, o să plângeți, dar curând va veni o calmare, o idee bună. Apucați-vă imediat de treabă și plantați-o! Această plantare va răscumpăra insulta.

Vă voi explica legea potrivit căreia nu trebuie să vă răzbunați. Presupuneți că o persoană vă intră în casă și vă ia 1.000 de leva. În aceeași zi, veți avea o lucrare importantă de la care o să câștigați 100.000. Dacă vă apucați să urmăriți hoțul, o să pierdeți cele 100.000 de leva. Dumnezeu zice: „Lasă cele 1.000 de leva, vei câștiga 100.000, fa-ți treaba!”. O persoană v-a ofensat, dar, în același timp, ați făcut o treabă bună pentru Dumnezeu. Faceți-vă munca, altfel veți pierde de o sută de ori mai mult, în cazul în care hotărâți să vă răzbunați. Există aici vreo filosofie? Există. Faceți o încercare să vedeți dacă e adevărat sau fals. Dacă veți avea ocazia să încercați, puneți asta în aplicare.

Eu întâlnesc deseori oameni care aleargă după 1.000 de leva.

- Încotro?

- Mi s-au furat bani, 1.000 de leva.

- Ba ai pierdut 100.000 de leva.

Și pe voi v-am văzut alergând după 1.000 de leva. Fiți atenți, o să pierdeți 100.000 de leva! Evanghelia spune să nu vă răzbunați, căci Dumnezeu a zis: „A Mea e răzbunarea”. Și: „Nu judeca ca să nu fii judecat”. Fiecare are o treabă importantă de făcut, nu să-i judece pe ceilalți. Veți avea o viață liniștită doar dacă-l dați ascultare lui Dumnezeu, cel pe care îl cunoașteți. Zilnic puteți vedea cine este acest Dumnezeu. Împlinindu-l voința, zilnic o să vă simțiți liniștiți. Dacă nu împliniți voia lui Dumnezeu, veți fi nesiguri. De ce nu-i aici Dumnezeu? Dumnezeu vine doar în momentele de suferință. Când în lume

apar cele mai mari suferințe, acela este momentul în care apare Dumnezeu. Când un om suferă, Dumnezeu vine la el și, când se simte bine, Dumnezeu zice: „Să vină acest om aici”. Și se spune: „Dumnezeu să-l ierte, a plecat!”. Și eu zic: „S-a dus să-și vadă tatăl în țara lui, pe domeniul său, și apoi se va întoarce”. Așadar, odată vine Dumnezeu la noi, altă dată ne ducem noi la El. Cu ce seamănă asta? Când un tată își căsătorește fiul, îl duce să trăiască în altă casă și-l vizitează; altă dată, fiul merge să-l viziteze. Spuneți-mi când îl vizitați pe Dumnezeu. Când sunteți prea disperați și suferiți. Și, când vine un om să vă facă un rău, Dumnezeu vine să vă viziteze. Iată de ce trebuie să-i vizitați pe cei care suferă.

Rugăciunea este doar un apel la Dumnezeu. Dacă suferiți, rugați-vă. Dumnezeu vă împacă: o să vă trimită un om care să vă ajute, o să vă trimită un înger și o să coboare singur să vă împace.

Întrebați de ce venim pe lume. Ca să-L vizităm pe Dumnezeu. Aceasta este legea supremă prin care oamenii, cu durerile și nevoile lor pe Pământ, devin apropiați. Dacă n-ar avea nevoi, n-ar putea să înțeleagă în ce constau bunurile în viață. Veți reține această idee: viața, așa cum e, este cea mai frumoasă, iar voi, care trăiți în prezent, trăiți în cel mai bun mod. O persoană poate să spună: „Eu sunt un om rău”. În ce sens? Nu ești rău, ci ai un pământ pe care nu vrei să-l cultivi, ești leneș. Trebuie să muncești. Apucă-te de muncă, și nu vei fi păcătos.

Cum se face păcatul? Dacă nu muncești, vei face greșeli, o să te gândești de unde poți lua, ce ai putea să faci, și ajungi dator la toată lumea.

Astfel, nu sunteți păcătoși din principiu, ci prin faptul că unii dintre voi nu vor să muncească. De exemplu, unii spun: „Cum aș putea să mă trezesc la patru dimineața, e posibil să te trezești la ora asta?”. Da, poți să te trezești, căci noaptea e pentru dormit și dimineața, pentru muncit. Când răsare Soarele, toată lumea trebuie să fie jos din pat, iar, când apune, toată lumea trebuie să fie în pat. Așa fac păsările. Dacă doriți să-L înțelegeți pe Hristos, trebuie să vă comportați și să trăiți în același fel. Când vine suferința, ziceți: „E timpul să muncesc”. Fiți pregătiți să plantați! Dacă apare în voi prima dorință bună, plantați-o, și într-un an veți vedea ce bogați veți fi. Când un om devine bogat,

i se deschid ochii. Să luăm un om sărac care-si construiește o cabană fără ferestre și, când devine puțin mai bogat, deschide imediat una, două și mai multe ferestre. Suferințele trimise reprezintă o necesitate ca să vă dezvoltați.

Când se zice „să-mi răsără Soarele”, aceasta arată omul care a venit pe Pământ. Trebuie să utilizați acest Soare care răsare. În fiecare dimineață, când se trezește, omul se naște, iar seara, când adoarme, moare. De aceea, dimineața, dacă nu vă treziți la timp ca să vă nașteți copilul, acesta o să moară. Oamenii care se trezesc târziu nu sunt bine-dispuși pentru toată ziua și zicem că ei n-au dat viață copilului lor. Trebuie să înțelegem sensul profund al lucrurilor, nu litera. Prin cuvântul „dimineață” înțeleg toate condițiile bune pe care vi le dăruiește Dumnezeu; de aceea, nu le amânați pentru altă dată. Ele reprezintă o dimineață din viața voastră. Când vă treziți dimineața devreme are loc o reacție în voi.

O să vă recomand câteva reguli. Am observat că unele persoane merg foarte repede, dar trebuie să mergeți încet, altfel transpirați, și de aici micile indispoziții.

Regula a doua. Observați care sunt culorile Soarelui, îndeosebi în ziua de 24 iunie. În cursul observației, plantați în voi idei bune. Să presupunem că aveți o abundență de idei bune. Trebuie să le împărtășiți cu ceilalți, ca să le poată semăna și ei, adică trebuie să le trimiteți celorlalți. Dacă printre voi există o dizarmonie, o să scadă cu cel puțin cincizeci la sută.

Regula a treia. Când vi se spune că două surori s-au certat, ziceți: „Vântul le-a întors. Pentru asta, să ne adunăm și să ne rugăm la Dumnezeu să le ierte”. Le veți trimite gânduri bune. Adunați-vă iar și, una după alta, mergeți să le vizitați în casele lor. Oare o femeie divorțată poate să trăiască bine? Niciodată. Lăsați un copil tară mamă, și el va deveni grosolan. Dacă trăiește împreună cu mama cincisprezece-douăzeci de ani, ea îi transmite puțină finețe. Cei care au trăit fără mamă sunt puțin mai grosolani, de aceea li se dau suferințe, ca să devină mai generoși. Când o persoană suferă, zic: „Mama ta a plecat devreme, de aceea ai nevoie de suferințe ca să devii mai generoasă”. Aceasta este calea pentru cei care vor să se dezvolte, să se înalțe.

Regula a patra. Mergeți să vedeți cum cresc pomii fructiferi în grădinile celorlalți, ca să-i plantați la fel în grădinile voastre.

Regula a cincea. Scrieți zilnic în caiet binele pe care l-ați făcut fie cu vorba, fie cu inima. Dacă îi trimiteți unei persoane gânduri bune, scrieți asta. Deseori se spune că Dumnezeu va aranja lumea. Cum anume? Mulțumită nouă. Dacă ramurile nu înfloresc și nu fac fructe, cum se vor dezvolta? Aceasta este latura practică. Sunteți prea ambițioși, vă e rușine să nu păreți proști în fața unora sau a altora. Dar de câte ori nu sunteți confuzi în fața lui Dumnezeu? Când nu vedeți, nu vă dați seama. După un anumit timp, o să vă destăinui un mod de a transforma cuvintele rele în cuvinte bune. Vreau să fiți inspirați de aceste idei bune. Încercați să aplicați toate astea în viața voastră spirituală, în felul de a mânca, de a bea, în felul de a merge și a cânta. Aceasta înseamnă un om spiritual, care face totul pentru slava lui Dumnezeu.

Regula a șasea. Dacă vă trece prin minte gândul de a fugi de oameni, feriți-vă de asta. Vreau să aveți prieteni din exterior, din lume, nu să fiți prieteni doar între voi. De ce se căsătoresc oamenii? Nu ca să fie împreună? Începând de acum, trebuie să vă dezlegați baierile pungii și să dăruiați celorlalți. N-are de ce să vă fie teamă, căci cel care dăruiește câștigă mai mult decât cel care ia.

Regula a șaptea. Vă simțiți triști, aveți multe probleme, credeți că viața n-are sens. Coborâți mai jos, priviți-i pe cei care sunt mai nefericiți decât voi, și veți înțelege că viața are sens. Și, când vreți să vă înălțați, priviți-i pe cei care se găsesc deasupra voastră și faceți la fel în viață, căci viața se transmite de la o persoană la alta. Dacă nu vă transmite ceva din mine, nu veți învăța nimic. Viața se transmite prin contact, prin influență, prin ceea ce transmiteți bine sau rău. Cunosc mulți bărbați buni care, în compania unor femei rele, devin și ei răi, și bărbați răi care, în compania unor femei bune, se corectează. Legea este foarte dreaptă: ne influențăm. Or, voi spuneți: „Ce suntem noi?”. Trasați în vechile voastre caiete o cruce, puneți foi noi și scrieți: „Începând de acum, îmi însușesc și transmit regulile lui Hristos!” Veți fi fericiți și mulțumiți.

Regula a opta. Feriți-vă să le spuneți fiicelor voastre: „Tu nu cunoști viața, trebuie să fii mai rațională; ești tânără, odată cu vârsta vei înțelege”. Nu le educați așa, nu le vorbiți despre bătrânețe. Dacă fiica voastră e mulțumită, să fie mulțumită, să se joace, să cânte, lăsați-o așa.

Când vă înfuriați, spuneți-l lui Dumnezeu: „Mulțumesc, Doamne, că am văzut cele mai frumoase strâmbături ale fiicei mele”. În natură se întâmplă la fel. Vedeți un copac care se încovoiaie; strâmbați-vă, e foarte plăcut. Le cereți copiilor voștri ceea ce nici voi nu sunteți în stare să faceți. Este ciudat să vezi un predicator vrând să facă din fiica lui o sfântă. Dacă se înfurie, dacă plânge, voi trebuie să luați lucrurile calm și filosofic, și asta i se va transmite și ei.

Cu ocazia educației noi, veți pune în aplicare învățătura lui Hristos. Educația trebuie să fie cu totul nouă, nu s-o punem pe cea nouă peste cea veche. O haină veche nu poate fi recusută cu părți noi. Veți spune: „Fiica mea va fi bună. Dacă nu-i acum, va fi mai târziu!”. Ceea ce gândim se va petrece cu adevărat. Tu și fiica ta sunteți același lucru. De ce eu nu gândesc rău despre oameni? Pentru că e un reflex. Dacă gândesc rău despre oameni, răul se va răsfrânge și asupra mea. Gândul creează lucruri și o răsfrângere asupra voastră.

Aceste reguli le veți pune în practică în această lună. Veți ieși până la 24 iunie la răsăritul soarelui, după care vă veți odihni acasă douăzeci de zile. Există și alte modalități pentru punerea în practică a legii mersului: dacă n-aveți posibilitatea să ieșiți din casă, vă treziți devreme și, după ce vă spuneți rugăciunea, faceți cu gândul o plimbare. Și, când spuneți: „Azi nu pot să ies”, vă stricați astfel munca. Vreți să vă vizitați într-o zi un frate, dar nu puteți. Așezați-vă pe scaun și vizitați-l spiritual. Nu trebuie să permiteți apariția gândurilor negative, cum ar fi că nu puteți să faceți asta sau aia. Chiar dacă stați în pat și sunteți bolnavi, să ziceți: „O să-mi repar acum corpul, dar sufletul poate să se ducă!”. Așadar, legea trebuie să se împlinească întotdeauna cu vorba „pot”, dând astfel dovadă de voință omenească.

Dacă unele lucruri vă sunt vagi, adunați-vă mai mulți și reflectați. Căci doar ce ați simțit și ați cunoscut va fi pentru voi util și vă va face credința mai puternică, având astfel ca bază o cunoaștere pozitivă.

Sofia, 31 mai 1917

cuprins

Ecce homo.....	2
Bobul de grâu.....	18
Fariseul și publicanul.....	36
La început era.....	61
Fratele celor mai mici.....	86
Igiena sufletului omenesc.....	104
Cununa vieții.....	113
Voința divină.....	127
Neprihănirea și mântuirea.....	134
Ceea ce a unit.....	145
Simplitatea.....	158